

Kansanääni

Nro 5/07

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Lokakuu 07 - Joulukuu -07

Irtonumero 1,70 €
6. vuosikerta

Valtiovallan kannettava vastuunsa

Meille kaikille terveydenhuolto on välttämätön. Tiedämme hoitohenkilöstön palkkojen olevan pahasti kuopassa. Rahaa kyllä on, mutta väärässä taskussa. Hallituksen linja ohjata yhteiskunnan tuotot suur yritysten voittojen kasvattamiseen on kuljettu loppuun. Tulonjakoa on muutettava ja ohjattava rahaa terveydenhuollon kehittämiseen. On meidän kaikkien etu sijoittaa julkiseen terveydenhoitoon. Hallituksen linja johtaa terveydenhuollon yksityistämiseen, palvelujen heikentämiseen ja kallistumiseen. Se meidän on torjuttava. Hoitohenkilökunnan työtaistelua on tuettava.

Sivu 2, sivu 5 ja sivu 20

Maatalouden omavaraisuus säilytettävä

Jälleen kerran hallitus ja EU uhkaavat maanviljelyelinkeinoja vähentämällä sokerintuotanto-kiintiötä ja lopettamalla kansallisen 141-tuen. Totuus kuitenkin on, että kaikkia elintarvikkeita maailmassa ei voida tuottaa ilmastollisesti parhailla alueilla. Siksi elintarvikkeiden tuotantoa on tuettava myös Suomessa. Meidän kaikkien etu on, että saamme elintarvikkeita, jotka on tuotettu omassa maassamme. Toinen asia on, että koko maa tulee pitää asuttuna ja se edellyttää maatalouselinkeinon säilyttämistä. Valtiovallan on kannettava tässäkin asiassa vastuunsa.

Sivu 6

Työkansalle vaihtoehto- STP puolurekisteriin

STP:n yli kesän jatkunut urakka päättyi, kun kannoimme 3.10.2007 reilusti yli 5000 kannattajakorttia oikeusministeriöön. Rekisteriin STP hyväksyttiin 23.10.-07 Terveydenhuollon tila, Stora Enson viime päivien ilmoitukset tuotannon lopettamisesta ja EU:n uhkailut maataloutemme alasajosta osoittavat kaikki, että todellinen oppositio puuttuu. Me olemme rakentamassa työkansan yhteisrintamaa nykyisen kovan politiikan muuttamiseksi. Uskottavaksi tämän tekee, että meillä on koko työtekevää kansaa edustava puolue.

Sivu 5

Sivu 2:

* Hallitus on kriisissä, mutta syntykö hallituskriisi?
* Sosiaaliturvan kokonaisuudistus "säästää" miljjardeja kapita-listeille

Sivu 3:

* Metsäteollisuuden tehtaiden lopettamisesta, kenen vastuu?
* Konsensuksen vankeja – sinä ja minä

Sivu 4:

* Kunnat kriisissä

Sivu 5:

* Tehyn työtaistelu

Sivu 6:

* Miten käy suomalaisen maatalouden?
* Petosta, huijausta, valetta, bluffia...

Sivu 7:

* Sosiaalidemokratian rappio

Sivu 8:

* STP:n seminaari ja uudet haasteet

Sivu 9:

* Tapahtumat maailmantaloudessa

Sivu 10:

* Kuoppakorotuksia

Sivut 11-13:

* Lokakuun vallankumous muutti maailman

Sivu 14:

* Tiedeyliopistojen tehtävä: tiede vai innovaatiot?

Sivu 15:

* Ukrainan parlamenttivaaleista

Sivu 16:

* Che Guevaran kuolemasta 40 vuotta

Sivu 17:

* Afganistan: USA:n Waterloo

Kaikkien maiden proletaarit -
liittyykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:

Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki lokakuu 2007

Hallitus on kriisissä, mutta syntykö hallituskriisi?

Vanhasen - Kataisen hallituslaiva ui nyt syvemmillä, kuin mikään hallitus Suomessa vuosiin. Ongelmaa on kertynyt taivaanrannalle pyörremyrskyksi saakka. Ensimmäinen Tehyn tulossa oleva työtaistelu: Hallitus yrittää viimeiseen saakka pestä kätensä hoitureiden asiasta. Se yritti vierittää ongelman ensiksi pelkästään kuntatyönantajan ja Tehyn väliseksi. Sitten haettiin valtakunnansovittelija Juhani Saloniuista apuun. Kun tämäkään ei näyttynyt riittävän, kuuma pallo heitettiin arkkiatri Risto Pelkosen johtamalle sovittelevallakunnalle. Hallitus yrittää tällä tavalla arkkiatrin kautta vedota sairaanhoitajien vastuuseen hoidettavistaan. Hallituksen tarkoituksena on panna sairaanhoitajat aisoihin vaatimasta turhia, etteivät he työtaistelullaan horjuttaisi uusliberalistisen ja EU:sta määräykset ottavan talouspolitiikan perustuksia.

Katainen sanoo, että rahaa ei hallitukselta heru yhtään enempää kuin jo aikaisemmin luvattu 150 miljoonaa euroa. Rahasta kuitenkin on kysymys ja sitä valtiolta nyt on suurentuneiden verotulojen myötä - ja jos se ei riitä, niin sitten on peruttava suurituloisten verohelpotuksia, tai otettava rahaa valtionvelan takaisinmaksusta. Tässä tilanteessa on käytävä kapitalistien kukkarolla. Hallituksen on maksettava kunnille reippaasti lisää valtionosuuksia, jotta yhtälö ratkeaisi ja pienemmälläkin kunnilla olisi varaa terveydenhoitonsa pyörittämiseen, mutta siihen hallitus ei ole valmis. Hallituksella on suurin moraalinen vastuu maamme terveydenhoidosta ja sen tulevaisuudesta, sitä ei voi siirtää hoitohenkilöstön niskoille. Hallituksen täytyy turvata maamme sairaanhoidon puiteiden toimivuus ja se edellyttää hoitajien palkkauksen ja työolosuhteiden korjaamista.

Toisena asiana tulee maatalouden 141-tuki, jota EU:n taholta ollaan nyt lakkauttamassa. Sokerintuotantoa ollaan jo ajamassa alas Suomessa. Jos 141 tuki vielä lopetetaan, se merkitsee, että Etelä-Suomen maanviljelijöiltä kampaataan jalat alta. Maanviljelijät pitävät 141-tukea kynnyskysymyksenä suhteessamme EU:hun. EU:n perussopimusta ei tule ratifioida, jos maatalous jätetään Suomessa retuperälle ja luovutaan Suomessa maataloustuotannon omavaraisuudesta ja huoltovarmuudesta. Maanviljelijät esittävät, että Suomen koko EU-jäsenyys tulee kyseenalaistaa, jos Etelä-Suomen maatalouden kansallisia tukia ei saada pitää. Pääministeri Vanhanen koetaan tämän asian suhteen hampaattomaksi EU:n myötäjouksijaksi, jollainen hän onkin.

Kolmas asia, jossa hallituksen saamattomuutta ihmetellään, on paperiteollisuuden alasajo. Valtio omistaa edelleenkin suuria osuuksia esim. Stora Ensosta, mutta se ei omistajana tee mitään estääkseen tehtaiden lakkautuksia eikä anna riittävää tukea lakkautuksen kohteiksi joutuneille paikkakunnille. Valtiovalta kun ei voi ministereiden mukaan ruveta häiriköiksi globaaleilla pörssi-markkinoilla.

Hallitus on kuitenkin hallitus ja viime kädessä sen tulisi vastata, mitä maassamme sallitaan ja mitä täällä tehdään. Nykyinen hallitus ei siihen kykene. Joskus 50-60-luvuilla tällainen hallitus olisi kaadettu kolmeenkin kertaan, mutta miten käy nyt. Onko eduskunnassa ja oppositiossa sen parempia vastuun kantajia. Myös demarit ja Vasemmistoliitto ovat syyllistyneet aikaisempina hallitusvuosinaan nykyisenkaltaisen politiikan toteuttamiseen. Aineksia hallituksen kaatoon olisi siis yllin kyllin, mutta kun eduskunnasta puuttuu todellinen oppositio, niin löytyykö eduskunnasta hallituksen kaatajia. Jää nähtäväksi.

Tilaa Kansan äänen

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta on 15€.

- Olen maksanut tilaushinnan 15 €
- Maksettu tilille OKO 554114-227966
- Lehti laskuttaa

Sukunimi

Etu nimi

Lähiosoite

Postinumero ja -paikka

Tilaus postitetaan os. Kansan ääni PL 780, 00101 Helsinki.
Puhelintilaukset 040-5643205 tai 050-5884159

Sosiaaliturvan kokonaisuudistus "säästää" miljardeja kapitalisteille

Matti Vanhasen vaikeava hallitus ryhtyi hallitusohjelmansa mukaisesti sosiaaliturvan kokonaisuudistukseen heti valtakautensa alussa. Valtioneuvosto asetti komitean valmistelemaan uudistusta 14.6.2007. Sosiaaliturvan uudistamiskomitean (SATA) puheenjohtajaksi nimettiin valtiotieteen tohtori Markku Lehto ja varapuheenjohtajaksi allianssihoitaja Martti Hetemäki valtiovarainministeriöstä.

Sosiaaliturvauudistus toteutetaan vaiheittain ja ensimmäiset esitykset tuodaan eduskuntaan viimeistään syysistuntoaikaudella 2008. Komitean on tarkoitus saada työnsä valmiiksi vuoden 2009 loppuun mennessä. Sosiaalipoliittinen ministeriryhmä seuraa ja ohjaa tämän salaperäisen komitean työtä.

Valittu komitea on laaja-alainen ja päämäärätietoinen. Siinä ovat edustettuina suomalaisen kapitalismin keskeiset valtakuskukset kuten tärkeimmät ministeriöt, hallituspuolueet, KELA, ay-liikkeen ja Elinkeinoelämän keskusliiton sikariporras, Suomen Yrittäjät, Sosiaaliturvan keskusliitto, Veronmaksajien keskusliitto sekä maamme kuntakenttä.

Kapitalistien päätaivoite

Sosiaaliturvauudistuksen tavoitteeksi hallitus on asettanut työn kannattavuuden parantamisen, köyhyyden vähentämisen ja riittävän perusturvan tason turvaamisen kaikissa elämäntilanteissa. Työmarkkinoiden toimivuuden parantamiseksi sosiaaliturvauudistuksen yhteydessä arvioidaan verotuksen, perusturvan (mukaan lukien asumistuki) sekä työttömyysturvan uudistaminen. Työelämän sosiaalivakuutuslainsäädäntöä ja ansioturva koskevat hallituksen ratkaisut valmistellaan yhteistyössä työmarkkinaosapuolten kanssa.

Elinkeinoelämän keskusliiton (EK) mukaan komitean tärkeimpänä tehtävänä on sosiaaliturvan kehittäminen niin, että kaikissa tilanteissa työn vastaanottaminen olisi kannustavaa. Sekä työn tarjoamiseen että vastaanottamiseen liittyviä kannustavuuksia tulee purkaa.

Mihin tämä johtaa?

Suomen kapitalistien tulenjohtokeskuksen viesti tarkoittaa käytännössä sitä, että työttöminä olevien sekä myös työttömiksi joutuvien kansalaisten tulisi hakeutua hangoittelemaan huonosti palkattuun ja kestoaltaan epämääräiseen työhön, koska puuttuva euromäärä elämiseen riittävästä niukasta toimeentulosta katetaan - työntajien puolesta ja heidän voittoihinsa kajoamatta - toimeentulotukena suoraan valtion verovaroista. Toimenpiteen puujalaksi ehdotetaan vielä verohelpotuksia. Niitä tuskin suodaan tälle valtion tuella riistetylle kohderyhmälle. Suomalaisessa hyvinvointivaltiossa verohelpotukset on tapana kohdistaa vain hyvinvoiville ja suurituloisille kansalaisryhmille.

Kaiken takana on voittojen maksimoiminen

EK:n mielestä neljännes pienistä ja keskisuurista yrityksistä kärsii työvoimapulasta. Ongelma on kimurantimpi PK-yrityksissä kuin suurtyöissä. Työnantaja-järjestön mielestä aktiivinen työvoimapolitiikka - vaikka pakokeino - on nyt erityisen tärkeää, jotta kaikki työvoimareservit saadaan halvalla heidän käyttöönsä.

Pääomapiirin ja niiden edustajien mielestä työvoimahallinnon asiakaslähtöisyyttä tulisi parantaa siten, että asiakkaaksi nähdään yritys. Heidän mielestään aktiiviset toimenpiteet on suunnattava siihen väestön osaan, joka on aidosti työllistettävissä.

Tällaisen järjestelyn toteuttaminen johtaisi väijäämättä työttömyysturvan romuttamiseen, ansiosidonnaisen työttömyyspäivärahan katoamiseen ja pääomapiirin nauttiman uudenlaisen yhteiskunnallisen tuen syntymiseen. Työnantajat ottaisivat niin kuin ennenkin palvelukseensa parhaiten koulutetun ja ammattinsa osaavan tuotantohäiriöttömän työntekijän, mutta he saisivat uudistuksen myötä lisäetuena hänen työvoimansa käyttöönsä valtion suoman taloudellisen tuen vuoksi huomattavasti halvemmalla kuin ennen. Lisäksi heikommissa asemassa olevien tuottamattomien ja hankalien ihmisten syrjäyttäminen ja vieraantuminen yhteiskunnasta syvenisi yhä entisestään.

Mikäli työvoimakoulutusta tehostetaan - pääomapiirin tahdon mukaisesti - kohdentamalla työllisyysmäärärahoja yrityksissä järjestettävään ammatilliseen työvoimakoulutukseen sekä tuki-työllistämiseen yrityksissä, tämä ratkaisu johtaa tavallisten kansalaisten maksamalla verovarolla kustannetun määräaikaisen halpa-työvoiman hyödyntämisen räjähdyksmäiseen lisääntymiseen.

Mätä kukko haisee

Sosiaaliturvan kokonaisuudistuksen ensisijaisena tehtävänä vaikuttaa olevan suomalaisen ja kansainvälisen kapitalismin etujen turvaaminen Suomen maaperällä. Tämän tehtävän johtamiseen on vihkiytynyt Matti Vanhasen johtama oikeistohallitus.

Suomen kapitalistisen tuotantotavan todellinen kohtaantongelma on siinä, että maamme työläisten työllään tuottama arvo ei kohtaa koskaan heitä itseään kuin osin ja sen loppuosaa kilisee kiltisti kapitalisten kiristukseen.

Matti Laitinen

Metsäteollisuuden tehtaiden lopettamiset, kenen vastuu?

Pekka Tiainen

25. lokakuuta 2007 oli Kemijärvellä masentava. Stora Enso ilmoitti lopettavansa Kemijärven sellutehtaan ja 228 työpaikkaa menetetään. Tätä oli kauan pelätty. Vaikutukset Itä-Lapin työllisyyttä heikentävästi ovat paljon suuremmat. Salcomp lopetti taannoin Kemijärvellä kännykkälaturien teon. Siitä ehdittiin paljolti toipua ja tilalle tuli kylmäkonevalmistusta. Uudet kaivoshankkeet ovat nostattaneet tunnelmia Lapissa, mutta nyt tämä.

Haminan Summan tehtaan lopetus ja Anjalankosken vähennykset sekä Kemijärvi sekä hallinnon lähidataminen merkitsevät yhteensä 1 100 työpaikan menettämistä. UPM:n Voikkaan tehtaan lopetus ja muut saneeraukset ja yhteensä tuhansien työpaikkojen menetykset saavat nyt jatkoa ja useilla paperi- ja massa-

teollisuuspaikkakunnilla ollaan varpaillaan lisäsupistusten mahdollisuuden takia. Stora vähentää Ruotsissa 600 henkilöä.

Stora-Enson uusi toimitusjohtaja Jouko Karvinen perusteli supistuksia tarpeella vähentää puun käyttöä puun hinnan alentamiseksi. Hämmästyttävää aiheuttaa, että Kemijärven tehdasta on modernisoitu vielä vuonna 2007 ja Summassa jatkoa oli luvattu, kun henkilöstö oli tehnyt paljon työtä tehtaan toiminnan kehittämiseen. Yhtiön henkilöstö on osallistuneet kipeisiin saneeraustoimiin puhtaasta välttämiseksi. Uudet ilmoitukset tehtiin, kun paperiala oli juuri ehtinyt tehdä uudet palkkasopimukset.

3,2 miljardin tappioseikkailu

Stora-Enso teki edellisen toimitusjohtajansa Jukka Härmälän kaudella historiansa suurimmat virheet. Yhtiö

osti Yhdysvalloista tehtaita dollarin ollessa kallis viidellä miljardilla eurolla. Vuoden 2007 syksyllä se ilmoitti myyvänsä tehtaat 1,8 miljardilla eli tappiota tuli 3,2 miljardia. Toiminta mahdollisesti tuotti tappiota vielä tähän lisäksi. Karvinen sanoo, että tavoite on 13 %:n kannattavuus ja saneerauksen arvioidaan säästävän 140-160 miljoonaa euroa vuodessa. Tällä säästösummalla menee 20 vuotta maksaa Pohjois-Amerikka-seikkailun tappioita. Niitä tappioita ei Stora-Enso laske, joita aiheutuu Kemijärven asuntojen hintojen alenemisesta ja työttömyyden kustannuksista. Toimivia tehtaita ei myydä muille työpaikkojen säilyttämiseksi, koska se tietäisi kilpailua, joka halutaan eliminoida.

Brysselin niin sanotut turvatakuut Suomen työpaikoille

Syyttävää sormea on osoitettu Venäjän paperitullien suuntaan. Venäjä kuitenkin haluaa raaka-aineita tuottavasta siirtomaasta metsäalalla metsäteollisuusmaaksi. Toinen seikka tässä on, että Venäjälle puutullit ovat yksi osa WTO-neuvottelua. Venäjä on valmis lieventämään linjaansa osana maailmankauppajärjestö WTO:n jäsenyyttä. Miksi sitten Suomen metsäteollisuus on tässä kohteena?

Toinen seikka on se, että Venäjä haluaa Suomen metsäteollisuuden osallistuvan metsäteollisuuden kehittämiseen Venäjällä, haaste, johon Suomen metsäyhtiöt eivät ole välittäneet tarttua. Toinen seikka on Bryssel. EU-jäsenyytensä myötä Suomen

kauppapolitiikka on siirretty Brysselin toimivaltaan. Siten puutullit kohdistuvat Venäjän näkökulmasta Brysseliin. Brysselin näkökulmasta Suomen puutullit tai Kemijärven sellutehdas eivät ole maailman tärkein asia, vaan pikemminkin yksi sivuseikka, kun vahditaan Saksan ja muiden EU:n suurten maiden etuja Venäjällä. Pieni Suomi ja pienen Suomen Summa, Anjalankoski ja Kemijärvi, ovat tässä pelinappuloita, joiden häviäminen laudalta ei ole mitenkään olennaista isossa pelissä. Sellaisia ovat EU:n antamat turvatakuut työpaikoille.

Päinvastoin Brysseli pyrki Etelä-Suomen viljelytukea leikkaamalla ajamaa alas myös Suomen maataloutta ja valtaamaan Suomen markkinat suurten EU-maiden tuotteille.

Euro ja metsäsektorin rakennemuutos

Metsäteollisuutta on kohdannut myös voimakas rakennemuutos. Euroopan ja Pohjois-Amerikan kysyntä kasvaa vain hitaasti ja Aasian paitsi Japanin erittäin voimakkaasti. Tämä on kääntänyt katseet tuotannon siirtämiseen Aasian suuntaan. Suomen kohdalla tämä aiheuttaa erityisen ongelman, koska tuotantoa Keski-Eurooppaa ja Englantia varten on jo siirretty sinne, mutta siltä ei myödsi niinkään muualle maailmaan vaan Suomesta. Kun tuotanto muualla maailmassa kasvaa, se aiheuttaa saneerauspaaineita erityisesti Suomessa. Tällaiset seikat eivät kuitenkaan ole yksittäisiä ratkaisuvia, vaan erityisen ongelman aiheuttaa euron kallistuminen.

Kallis euro myrkkyyä metsäteollisuudelle

Teeseissä Suomen markan puolesta 4.4.2001 on luettavissa seuraavaa: "Nyt on ollut heikko euro Suomen korkeasuhdanteessa, mutta pahimmassa tapauksessa voi olla vahva euro laskusuhdanteessa, vaikka kansantaloutemme kannalta pitäisi olla päinvastoin" ja "kansalaisille ei ole kerrottu, miten vaikeat kustannuskriisit aiotaan ratkaista silloin, kun ei ole omaa valuuttaa eikä mahdollisuutta muuttaa sen arvoa. Käytännössä nämä kriisit yritetään euroolissa hoitaa heikentämällä ammattiyhdistysliikettä irtisanomisilla ja korkealla työttömyydellä sekä leikkaamalla julkisia menoja".

Juuri siten kävi kuin pelättiin. Euron arvo vahvistui 50 % 2000-luvun alun laskusuhdanteessa. Se aiheutti, että myydessä tuotteet euro-alueen ulkopuolelle entisellä hinnalla, tuloilla sai vähemmän euroja. Tämän lisäksi muiden, kuten Pohjois-Amerikan yhtiöiden tuli mahdolliseksi myydä euroalueella halvemmalla, koska eurolla sai enemmän dollareita. Siten markkin euro vähensi rajusti metsäviennin tuloja.

Juuri vastaavasta syystä Suomessa on laskusuhdanteesta ollut tapana devalvoida, alentaa markan arvoa. Sillä on pönkitetty metsäteollisuuden kannattavuutta. Nyt tapahtui päinvastoin: valuutta, markan tilalle tullut euro, vahvistui laskusuhdanteessa ja se oli myrkkyyä.

Jatkuu sivulla 10...

Konsensuksen vankeja – sinä ja minä

Elämä me merkittäviä aikoja. Edelleen ja kaikista kielteisistä kokemukista huolimatta eduskunnassa, vallitsee konsensus. Oppositio on vain näennäinen. Kaikki hallitukset ovat noudattaneet 80-luvulla hyväksyttyä linjaa. Siihen kuuluu, että myös valtakiusuus huutaa täyttä kurkkua työvoimapolusta vaikka ihmisten, sinun ja minun, käytettävissä olevasta työajasta jää käyttämättä yli viidennes.

Kysymys ei olekaan työvoiman puutteesta vaan siitä, että yhtäältä lähes puolet työvoimasta on sidottu päätöksien ja työttömyyden kierteseen. Toisaalta siitä, että väkivaltainen töistä potkut saavat eivät heti suostu älyttömän pieniin palkkoihin. Herrat ajattelevat, että kun tarpeeksi höpötetään maan olevan pullollaan työpaikkoja, niin kyllä routa porsaan kotiin ajaa.

Vapaa globaalikauppa sallii työpaikkojen siirtämisen halvan työvoiman maihin. Ja kyllä niitä on siirrettykin. Sitä on vastustettava. Siihen ja työllisyyden parantamiseen professori J. P. Roos antaa akateemisen korkeatason neuvoja. Hän sanoo, että kuluttajat voivat vaikuttaa työ-

liisyyteen jaloilla äänestämällä ja neuvoo: "1) Älä koskaan osta halpahalleista tai halpakeitjuista, vaan vain sellaisista kaupoista, jotka myyvät ns. normaalihintaisia ja kalliimpia tavaroita". Jees!

Viimeisen verotilaston mukaan palkkaa saaneista 57 prosenttia sai keskimäärin 940 euroa ja 23 prosenttia 2244 euroa kuukaudessa. Kun näistä palkoista vähennetään verot, jää käteen sen verran, että itkuu lykkää. Että raha riittäisi, siinä on ihan pakko käyttää halvinta. Professori Roos on auttamatta pudonnut kärryiltä tai tietoisesti tarjoaa ihmisille pelkkää pajunköyhtä.

Voi olla, että sosiaalipoliittikan professori J. P. Roos kuuluu herrakerhoon, josta valtakunnan pälehti (HS 14.10.07) kirjoitti. Kerhoon, joka kokoontuu keskiviikkoisin. Se tunnetaan huonosti, vaikka on perustettu jo 1942. Se ei ole julkinen, joten se on salaliittoon, eikä sen jäseneksi voi liittyä. Kerho ottaa ja erottaa itse jäsenensä. Jäseneksi pääsyn kriteereistä näyttää olevan vain kaksi; jäseniksi eivät pääse naiset ja miehillä pitää aina olla yhteiskunnallisiin päätöksiin vaikuttava tärkeä asema.

USA:ssa on vastaavanlainen kerho eli "poikamiespäivälliset". Se kokoontuu kerran vuodessa. Suomalaisista kerhoja voisi nimittää "keski- viikkokerhoksi". Kuinka ja mitä se

puuhaa sen vain herrat itse tietävät. Se kuitenkin on varmaa, että tärkeät herrat eivät kokoonnu muuten vaan peukaloitansa pyörittelemään. Sekin on varmaa, että he puhuvat suurista asioista ja sopivat yhteisen linjan, linjan, jota niin hallitukset kuin myös muut tärkeät toimijat noudattavat.

Kerhon puheenjohtaja on Elinkeinoelämän pomo Johannes Koroma. Sadasta jäsenestä valtakunnan huippupäätäjät ovat pääministeri Vanhanen (kesk), valtionvarainministeri Katainen (kok), puheenjohtaja Heinälouma (sd), Suomen Pankin pääjohtaja Liikanen (sd), valtakunnansovittelija Salonius sekä yleisen mielipiteen muokkaajat, valtemedian huippujohtajat, kymmenien muiden alojen huippujen kanssa. Kun jäsenyyden ratkaisee yhteiskunnallinen asema, kerhossa on sopiva vaihtuvuus. Se myös takaa, että kun kerho on yksimielinen, kansalle voidaan syöttää lähes mitä myrkyä tahansa.

Aina silloin tällöin ihmisten kuulee hämmästelvänsä sitä miten on mahdollista, että ihmiset toimivat ja äänestävät vastoin omaa etuaan. Silloin tällöin kuulee puhuttavan, mm. EU:n liittymisen merkittävyyksien yhteydessä, myös jostain salaliitosta. Onkohan tämä "keski- viikkokerho" vastaus moisiin epäilyihin? Onko konsensuksenkin takana joku salaliitto?

Esimerkiksi edelleen monet ihmettelevät kuinka EU kansanäänestuksessa kansaa voitoin harhauttaa ja rikkoa perustuslakia, kun maata vietiin EU:n jäseneksi. Nyt voi hyvin kuvitella, että sen takana oli "keski- viikkokerhon" salaliitto. Hämminkiä on aiheuttanut sekin, kuka tai mikä sai Euroopan Unionin rikkomaan omaa peruskirjaansa, kun se hyväksyi Suomen jäsenhakemuksen, jota ei käsitelty perustuslain mukaisesti.

Kovin suuri salaisuus ei ole Bilderberg-ryhmä. Sen puuhat eivät ole julkisia. Se on todellisen suurpääoman globaali salaseura. Se on perustanut Trilateraali-komission, joka on sen arkipäivän työrukkanen. Komissio ohjaillee kapitalistien maailman kaikkia suuria vakoiuorganisaatioita kuten Yhdysvaltojen Keskustiedustelupalvelua (CIA), ja Kansallista turvallisuuspalvelua (NSA), Maailman pankkia, Kansainvälistä valuuttarahastoa (IMF), Maailman kauppajärjestöä (WTO) jne. sekä maailman lehdistöä, televisiota, yliopistoja jne.

Bilderberg-ryhmä on vierailut Suomessa aina, kun täällä on tehty suuria kauaskantoisia päätöksiä. Mm. 80-luvulla, kun valmisteltiin vapaakauppaa, Pariisin rauhansopimuksen osittaisesta purkamisesta ja 1994, kun suurpääoman oli saatava EU-jäsenyyttä hinnalla millä hyvänsä. On aivan ilmeistä, että ryhmä takasi jäsenyyshakemuksen läpimenon, vaikka se olisikin ristiriidassa EU:n

peruskirjan kanssa. Ja niin kävi!

□ □ □

Päiväpäivältä käy yhä ilmeisemmäksi, että maailmalla kansat ovat kapitalistisen suurpääoman salaliitteen vankeina – myös suomalaiset. Miten kauan eduskunnassa olevien puolueiden herrat uskaltaivat pelata konsensuksen likaista peliä?

Näyttää selvältä, että "keski- viikkokerhon" ansioksi voi lukea kapitalisteja hellivän konsensuksen. Sen tuloksena kurjien on lisääntynyt, kun tulonjakoa on muutettu rajusti, palkkojen osuutta on laskettu ja kapitalistien voittojen osuutta lisätty jyrkästi. Hyvällä syyllä voi kysyä onko pieni- palkkaisten sairaanhoitajien nousu työtaistelun barrikadille enne työläisten mitan täyttymisestä?

Sanomattakin on selvää, että muutos saadaan eduskunnassa. Mutta se saadaan vasta, kun itse kukin oman kurjuutensa kanssa ahertava myöntää asemansa riistettynä ja ottaa paikkansa työ- väenpuolesta, joka ei myy työläisten, sinun ja minun, nahkaa kapitalistiselle riistokonsensukselle.

Kai Kontturi

Leikkaukset ja liitokset ovat kuntien kuolema

Kuvassa Kuusaaan koulu kirjoittajamme Antti Siika-ahon kotikaupungista Haapajärveltä. Viesti on, että jos maaseutu halutaan pitää asuttuna, siellä pitää toimia koulujen, liikenteen ja lähipalveluiden. Riittävä määrä nuria on saatava pysymään kunnassa. Eläkeläisukkojen ja -akkojen voimin kunta ei selviydy.

Vanhasen porvarihallitus on mallikkaasti jatkanut Vanhasen ykköshallituksen toimenpiteitä kuntien kurittamiseksi. Otteet eivät löydy ennenkuin kuin kuntakenttää on supistettu tarpeeksi ja menot saatu lyötyä minimiin. Hallitus maksattaa näin kunnilla epäonnistunutta, pääomapiirejä suosivaa talouspolitiikkaansa.

Kuntaliitoksia on toteutettu lähistoriassamme aiemminkin. Lukuisat nykyiset kaupungit muodostuvat pienistä pitäjistä, jotka 1960-1970-lukujen rakennemuutoksen yhteydessä sulautettiin yhteen. Nämä liitokset eivät juurikaan ole ihmisten miellä jääneet kaivertamaan, sillä kunnan palvelut on kyetty takaamaan

ja ihmisillä on ollut mahdollisuus vaikuttaa alueensa kehitykseen.

Lama-aika Suomessa 1990-luvun alussa muutti tilanteen kuntaliitosten osalta täysin. Valtio ryhtyi paikkailemaan rahavajeitaan supistamalla kuntien valtionosuuksia ja harjoittamaan aluepolitiikkaa, joka suosi väestöpakoa pienistä kunnista suurempiin. Paavo Lipponen ja Matti Vanhasen hallitukset ovat jatkaneet tätä linjaa ja mm. lykänneet kunnille vastuuta esimerkiksi sosiaali- ja terveyspuolella edesauttaen näin entisestään kuntien taloudellista alajaota.

Nykyistä kuntakenttäuudistusta on perusteltu nimenomaan säästöillä. On sanottu, että näin kunnista voidaan tehdä "dynaamisia yksi-

köitä" joissa palvelut tuotetaan "järkevästi" ja ilman "turhia kulujia". Kunnat ovatkin jo toteuttaneet näitä hallituksen mantroja sulkemalla mm. lähi- ja kyläkouluja sekä yksityistämällä asukkaalleen tarjoamia palveluita sekä irtisanomalla henkilöstöään siinä luulossa, että pienemmillä työntekijämäärällä voitaisiin toteuttaa samat työt kuin ennenkin.

Säästöjä näillä toimenpiteillä onkin saatu aikaiseksi. Näiden säästöjen hinta vain on ollut kauhistuttava ja lähitulevaisuudessa on odotettavissa vielä suurempia seurauksia hoitotulomista leikkauksista. Kyläkoulujen alajajojen seurauksena pienet maaseutupitäjät ovat menettämässä viimeisen oljengkortensa pysyvä kilpailukykyisenä kuntana veromak-

saville lapsiperheille samoin kuin esimerkiksi siivouspalveluiden yksityistämisen seurauksena kuntien kiinteistöt ovat jäämässä huonolle hoidolle liian kevyen puhtaanapidon seurauksena. Kunnat ovat alkaneet pikkubuljaa herätä näiden säästöjen mukanaantuomiin seuraksiin ja kuntaliitoksia tai palveluiden yksityistämistä vastaan on noussut kunnallisia kansanliikkeitä vastustamaan näitä hankkeita. Samalla on noussut yhä enemmän huolestuneita äänenpajoja päätösvalan siirtymisestä virkamiehille kauas pois kuntalaisten ulottuvilta. Ironisista on, että hallitus perustelee kuntaliitosten tärkeyttä juuri kuntien heikolla tilanteella. Sillä tilanteella, jonka se itse on politiikallaan aiheuttanut.

Erikoista on, että tutkimusten mukaan kuntaliitokset eivät tuo säästöjä kunnille. Korkeintaan henkilöstöpuolella niitä saadaan aikaiseksi - tosin tällöinkin seurauksena useimmiten on työn kasaantuminen harvempiin käsiin ja siitä seuraavat ongelmat. Vuonna 2003 sisäasianministeriön tilaamassa tutkimuksessa "Kuntien vaikutukset kuntien menoisiin" tutkijat Antti Moisio ja Roope Uusitalo selvittivät, ettei 1970-luvulta tähän päivään asti toteutetut kuntaliitokset ole hillinneet kuntien menoja tai tuoneet juuri mitään säästöjä. Jostain syystä tätä selvitystä ei tutkimuksen tilaaja sisäministeriö ole pahemmin maininnut kuntaliitoksista käytävien keskusteluiden yhteydessä.

Hallitusten harjoittaman politiikan seurauksena kunnat ovat myös pakotettuja nostamaan veroäyryjään. Jokin aika sitten YLE kertoi, että neljännes kunnista haluaisi nostaa veroprosenttiaan. Tämä ei varmasti ole ihme, sillä pakkojen kuntien on jostain tuloja saada. Veroäyryn nostoa suunnittelevat kunnat joutuvat myös kamppailemaan sen tosiasian kanssa, että niiden vetovoimaisuus katoaa liian kalliin elämisen vuoksi. Tässä yhteydessä myös sairaanhoitajat on vedetty juttuun mukaan. Erään hallituspuolueiden edustajien mielestä on hoitajien ahneiden palkkatoiveiden syytä, että kunnat joutuvat tulevaisuudessa entistä ahtaammalle. Väite on sama, kuin syi murhaaja syyttäisi sivullisia uhrin kuolemasta. On naurettavaa, että hallitus yrittää syyttää oman politiikkansa seurauksista sairaanhoitajia!

Kuntaliitoksia tehdään olosuhteiden pakosta. Olosuhteita muuttamalla hallituksen lähemmälle tielle ei tarvitse lähteä. Jos Suomi halutaan pitää laajasti asuttuna, jos palvelut toissaan tahdotaan turvata kaikille kuntalaisille ja jos päättävältä halutaan pitää lähellä kuntalaisia tarvitaan politiikan suunnan muutosta. Ongelma päättäjille vain on se, että tällöin täytyisi myös käydä niiden rahapussilla, joiden tulevaisuus on turvattu kuntalaisia ohjentaamalla.

Antti Siika-aho Kaupunginvaltuutettu, Haapajärvi Varapuheenjohtaja, STP

Valtio, kunnat ja hyvinvointi

Sairaanhoitajien palkkojen nostaminen syvästä palkka-uopasta on tämän päivän polttava puheenaihe, ykkösasia. Sairaanhoitajien palkat kuuluvat julkisiin palveluihin. Ne ovat julkisia hyvinvointipalvelujen menoja, sellaisia menoja, jotka julkisen valta maksaa vero- ja mulla tuloina.

Nyt julkisen vallan toinen osapuoli, valtio, kieltäytyy vastuustaan vaikka sen nykyiset vallankäyttäjät, kokoomus, saivat paikat hallituksessa lupamalla julkisen alan pienipalkkaisille ja sairaanhoitajille merkittävät kuoppakorotukset. Valtion kieltäytyessä vastuustaan se syyää koko kuorman kuntien niskoilte. Kepu ja Kokoomus elävät toivossa, että kuntien joutuessa yksin palkan- korotusten maksamiseksi niiden on nostettava veroprosenttejaan. Se lisäksi ennen muuta pienituloisten verotaakkaa, niiden, jotka pienten tulojen vuoksi eivät joudu maksamaan valtionveroa. Näin sairaanhoitajien palkka-asia on jokaista koskettava kysymys.

Valtio on kaikkien lähistorian - Sorsan (sd), Holkerin (kok), Ahon (kesk), Lipponen (sd) I-II hallitusten toimesta ajaneet kunnat ahtaalle. Tällä linjalla pysyi Vanhasen (kesk) I hallitus, jonka valtiovarainministerinä oli Heinälouma (sd), ja sillä aikoo pysyä myös Vanhasen II hallitus, jonka valtiovarainministerinä on Katainen (kok). Kaikki nämä hallitukset ovat lisänneet kuntien vastuita ja supistaneet valtionosuuksia.

Kuntien talouksista ei saa oikeaa kuvaa, ellei niiden tuloslaskelmia tarkastella lähemmin. Syynä on

kirjanpito malli, joka otettiin käyttöön 1994. Uutta kirjanpitoa perusteltiin sillä, että siten kunnat ovat lähempänä yritysten kirjanpito mallia. Todellisuudessa sillä lisättiin kuntien mahdollisuuksia kirjanpidon väärentämiseen. Samalla otettiin käyttöön sisäisten vuokrien periminen, jolla kuntien palvelut tehtiin keinokekoisesti merkittävästi todellisuutta kallimmiksi.

Tämän uuden mallin pääperiaate on, että kirjanpidossa tuloista vähennetään toimintamenot. Jäännös on vuosikate, josta vähennetään poistot, satunaiset tulot/menot sekä varaukset ja (+/-) rahastosirrot. Näin saadaan tilikauden yli- tai alijäämä.

Kaikki näyttää hyvältä, mutta tulos on väärä! **Ensimmäkin** sen vuoksi, että kunnilla ei juuri ole poistettavaa omaisuutta, kun kaikki on maksettu kuluina hankintavuoden veroilla. Poistoa siis tehdään jo poistetusta omaisuudesta. Niillä johdetaan kuntalaisia harhaan. Kun yksityinen yritys ei voi palauttaa kulujaan omaisuudeksi, josta se tekisi tuloista pienentäviä poistoja, niin sen pitäisi olla mahdotonta myös kunnissa. **Toiseksi** siksi, että kunnat voivat jättää tuloja kirjaamatta tuloksi. Esimerkiksi omaisuuden myynnistä saatuja myyntivoittoja jätetään kirjaamatta tuloksi. **Kolmanneksi** ennen lopputulosta tehdään varauksia ja rahastosirtoja, jotka pienentävät ylijäämää, vaikka joissain tapauksissa rahastoista voidaan myös ottaa (jos on) rahaa, jolloin vuositulos paranee.

Kaikesta kirjanpitokeinotellusta huolimatta kuntien oikea tulos on

helppo selvittää. Lasketaan vain kaikki tulot, myös myyntivoitot, yhteen. Kun siitä vähennetään toimintakulut, jäännös on vuosikate. Vuosikate käytetään investointeihin. Niiden jälkeen saadaan yli- tai alijäämä. Jos tulos on alijäämäinen, se katetaan kunnan rahastoista (mikäli on) tai otetaan velkaa. Ylijäämä taas voidaan siirtää kunnan varauksiin ja rahastointiin.

Laskemalla kuntien taloudelliset tulokset oikein nähdään kuinka kuntalaisten ja kapitalistien edut ovat vastakkain. Kuntalaisten etuna ovat sosiaaliturva ja erilaiset palvelut, kapitalistien etuna ovat investoinnit. Vuoden 1994 jälkeensä julkiset palvelut ovat vähentyneet ja investoinnit lisääntyneet. Kysymyksestä - palvelut vastaan investoinnit - voidaan esimerkiksi pitää Helsingin kaupunkia.

Vuoden 2006 tilinpäätöksen mukaan Helsingin ylijäämää kertyi 287,7 miljoonaa euroa. Mutta kun kaupungin tulos lasketaan oikein ja tuloihin otetaan mukaan omaisuuden myyntivoitot todelliset tulot ja menot saadaan oikea vuosikate. Kun siitä Helsinki käytti investointeihin 566,4 miljoonaa euroa jäi ylijäämäksi 544,6 miljoonaa euroa!

Laskemalla kaupungin tulot ja menot oikein saadaan tieto siitä, mihin suuntaan kaupunki on kulkenut. Vuodesta 1994 vuoden 2006 loppuun toimintakulut ovat kasvaneet 39,1 prosenttia. Kun otetaan huomioon kaupungin väkiluvun kasvu ja inflaatio, niin toimintakulut ovat reaalisesti alentuneet. Sen sijaan investointimenojen nettokasvu oli 162,1 prosenttia, jossa on todella

reipasta reaalisuusva. Kaupungin tulojen vuosittainen ylijäämää liikkuu 3-12 prosentin välillä.

Helsingin kanssa samansuuntainen kehitys on tapahtunut koko kansantaloudessa. Kaikki julkiset menot ovat vuodesta 1995 vuoden 2006 loppuun kehittyneet siten, että kapitalisteja tukevien investointimenojen nettokasvu on 95,5 prosenttia, mutta väestöä tukevat kullutusmenot lisääntyivät vain 40,6 prosenttia.

Rikas ja suurituloinen Helsinki on esimerkki siitä kuinka tuloista ja varallisuudesta riippumatta kuntalaisten hyvinvointipalveluja ajetaan alas ja kapitalisteja hyödyttävä investointeja hissataan ylös. Helsinki ei sellaisenaan kelpaa esimerkiksi, mutta koko kansantalouden luvut viittaavat siihen, että köyhemmissäkin kunnissa tilanne on kulkenut samaan suuntaan.

Kai Kontturi

Kuntien työntekijät ovat joutuneet kautta linjan ahtaalle. Palkkoja poljetaan, työsuhteita määräaikaistetaan. Kuva Helsingin kaupungin palvelukeskuksen työntekijöiden mielenilmaisusta v. 2005.

Valtiovallan on kannettava vastuunsa

Tehyn mielenosoituksessa 5.10. oli iloisuutta ja päättävyyttä. Terveystyöntekijät tulevat korjata ja nyt ne korjataan. Hoitajille lisää palkkaa 500 euroa ja lisää työntekijöitä työpaikoille. Valtiolla on varaa.

Terveys- ja sosiaalialan ammattiliitto Tehy on julkaissut palkkatavoitteensa ja alleviuvannut niitä työtaistelu-uhallaan. Tehy on päättänyt ratkaista asian kerralla. Ongelmana on terveydenhoitajien alipalkkaus ja krooninen työvoimapula sairaaloissa ja muissa hoitolaitoksissa. Tämä on johtanut myös työvoiman siirtymiseen laajassa mitassa ulkomaille, kun suomalaiset sairaanhoitajat ovat lähteneet Ruotsiin, Norjaan ja Alankomaihin paremman palkkauksen ja työolosuhteiden perässä.

Terveydenhoitoalan tilanne oli pääteemana maaliskuun eduskuntavaaleissa. Tuolloin ennen vaaleja kansanedustajaehdokkaat olivat liikkuvan yksimielisiä, että terveydenhoitoalan ongelmat on selvitettävä. Kokoomus lupaili 500 euron palkankorotusta sairaanhoitajille. Nyt kun olisi lupausten lunastamisen aika, samat päättäjät ovat pyörtävät sanansa.

Tehy vaatii vaalilupauksen mukaisia korotuksia: kahden ja puolen vuoden aikana 24% korotukset, jotka merkittävistä 400 - 600 euron korotuksista sopimuskauden loppuun mennessä. Vaatimuksiaan Tehy ei vauhdita lakolla, vaan paljon kovemmalla aseella, joukkoyhtymisnautumismilla. Lähes 13.000 hoitajaa on lähentelemässä mukaan tähän työtaisteluun.

Joukkoyhtymisnautuminen on erittäin merkittävä työtaistelukeino, joka toimii, kun henkilöstö on riittävän koulutettua ja erikoistuneita ammatteissaan. Lakosta Tehyllä oli huonoja kokemuksia 1990 -luvulla. Suojelutyövoimien säädökset veivät tuolloin lakoita tehon. Nyt sensijaan irtisanoutuneita ei voida määrätä suojelutyöhön. Joukkoyhtymisnautumisesta syntyy terveydenhoitoalalle ennennäkemätön hoitajapula. Sitä ei voida helpottaa määräämällä esim. armeijan sotilaita töihin sairaaloihin. Työvoimaa ei riitä paikkaamaan myöskään yksityisen hoitoalan työntekijöillä, siihen ei riitä perushoitajien käyttäminen korvaamaan sairaanhoitajia, siihen ei riitä työvoiman hankkiminen Virosta tai Filippiineiltä. Siihen riittää vain, että tehyläisille maksetaan riittävästi palkkaa ja että krooninen työvoimapula vältetään lisäämällä reilusti työvoimaa.

Terveydenhoitoalan palkankorotukset luonnollisesti maksavat. Tehyläiset korostavatkin, että nyt on kyse arvovalinnasta; haluamme pitää julkisen terveydenhoitomme kunnossa, haluamme huolehtia vanhustamme ihmisoikeuksia kunnioittavalla tavalla.

On selvää, etteivät pienet ja köyhät kunnat tästä selviydy. Tästä selvitään vain sillä, että hallitus korottaa valtionapujaan kunnille. Siihen velvoittaa myös perustuslaki, jossa

vastuu terveydenhoidosta kuluu viimekädessä valtiolle. Kuntayhtymäntäjäin kokoomuskelainen nokkamies Markku Jalonen tuomitsee Tehyn vaatimukset sanoen, "etteivät ne ole tästä maailmasta". Tosiasia on, että jos jonkun ajatukset eivät ole tästä maailmasta, niin se on Jalonen itse. Hän katsoo asioita hyvin kapeasta sektorista ymmärtämättä yhteiskunnan laajemmista ongelmista yhtään mitään. Hän on kuin Maria Antoinette Ranskan vallankumouksen yhteydessä. Kun silloin Pariisissa naiset vaativat leipää, niin Maria Antoinette totesi, että "syökööt leivoksia". Viimeisimpänä vetonaan kuntayhtymäntäjä on haastanut Tehyn työtuoimioistumiseen syyttämällä hoitajia "laittomasta" työtaistelusta. Jalosen mukaan hoitajien on siis alistuttava nykyiseen tilanteeseensa. Jos Jalosen syytökset menevät oikeudessa läpi, ei enää olla pakotyöstä tai suoranaisesta orjuudesta kaukana.

Nyt Vanhanen ja Katainen yrittävät väistellä vastuutaan laittamalla ensin asialle valtakunnansovittelijä Saloniuksen. Sitten pallo pyöritettiin arkkiaatri Risto Pelkoselle, jonka hallitus toivoo korostavan hoitajien vastuuta tilanteesta. Tämän lehden mennessä painoon tiedämme, että Pelkonen on tekemässä sovintoesitystä. Emme kuitenkaan vielä tiedä minkälainen esitys on ja miten Tehyn työtaistelulle lopulta käkyy.

Ongelman kaikki ratkaisun avaimet

ovat hallituksella ja eduskunnalla. Vanhanen ja Katainen kuitenkin sanovat, ettei yhtään lisää rahaa tipu. Monet kansalaiset olisivat valmiita "ymmärtämään hallitusta" ja nostamaan kunnallisveroa kuten esim. Naisasialiitto Unioni. Tämäkin on väärin. Tällaisilla tempuilla vain jälleen kerran saataisiin köyhät kustantamaan itse sairaanhoitokulunsa. Mitään korjausta yhteiskunnan perusrakenteisiin se ei toisistaan rikkaat vain rikastuisivat entistä enemmän ja köyhät köyhtyisivät entistä enemmän.

Hallitus voisi antaa budjetistaan tarvittavat rahat esim. velanmaksuun aiottuista rahoista. Se voisi perua omaisuus- ja varallisuusveron poiston. Se voisi nostaa suurten tulojen ja pääomatulojen verotusta. Näin hallitus ja eduskunta eivät kuitenkaan

tee, koska ne eivät enää halua käyttää ylintä valtaa Suomessa. Hallitus ja eduskunta ovat mukautuneet siihen, että talouspolitiikan raamit tulevat Brysselistä ja politiikan sisältö suuryrityksiltä ja EK:ilta.

Mihin tässä hallitusta ja eduskuntaa enää tarvitaakaan! Omia kansanedustajanpalkkioita ja puoletukiaan nämä valtansa menettäneet kyllä nostavat ketterästi kymmeniä prosentteja, mutta kun eteen tulee todellisen rakenteellisen ongelman ratkaiseminen tässä rakkaassa Suomessa maassa, niin siihen nykyinen hallitus ja eduskunta ovat täysin haluttomia ja kykenemättömiä. He ovat pesseet kätensä ongelmasta.

RK/Kä

Tehy vetoaa Eduskunnan ja työnantajien vastuuntuntoon

Tehyn kannanotossa 5.10.2007 todetaan mm.: "Suomalainen terveydenhoito on kriisissä. Sairaanhoitajapula on arkipäivää: leikkaussaleja ja vuodeosastoja suljetaan ja ylityötä tehdään jatkuvasti, koska työvuoroihin ei löydy työntekijöitä. Potilaiden hoito ja turvallisuus kärsivät. Kilpailu osaavista ammattilaisista on koventunut. Kilpailu ei käydä vain suomalaisen terveydenhoidon sisällä, vaan myös muiden maiden ja muiden alojen kesken. Sairaanhoitajapula tulee vain pahenemaan...."

Kun tavoitellaan hyvää hoidon laatua ja kohtuullisia kustannuksia, oikea henkilöstörakenne on keskeinen asia. Silloin kun sairaanhoitajat voivat keskittyä potilaiden hoitoon, hoitokomplikaatiot vähenevät, potilaskuolleisuus pienenee, hoito ei viivästy, toipuminen ja kuntoutuminen nopeutuvat ja potilaat sitoutuvat paremmin sairautensa hoitamiseen. Hoitohenkilökuntarakenne on korjattava sellaiseksi, että henkilöstöllä on realistiset mahdollisuudet tarjota hyvää hoitoa.

Vetoamme, että Eduskunta ja Kunnallinen työmarkkinalaitos kantavat vastuunsa, jotta sairaanhoitajat eivät joudu työtaisteluun. On kohtuutonta syyllistää sairaanhoitajia siitä, että he haluavat työn vaativuuden mukaista palkkaa ja mahdollisuuden hoitaa potilaita ammattitietikkansa ja koulutuksensa mukaisesti. Vetoamme, että huolehditte sairaanhoitajien palkasta ja työoloista siten, että sairaanhoitajat voivat hoitaa potilaita ja hyödyntää koulustaan väestön parhaaksi."

Eduskuntatalon rappusilla piteli banderollia myös sairaanhoitajaksi opiskelava Marja Ketola. Hän on Varsinais-Suomesta ja 3,5 vuotta kestävästä opiskelujasta hänellä on reilut puolet jäljellä. Työtä sairaaloissa hän ei ole vielä ehtinyt paljoakaan tehdä. Lakosta hän oli sitä mieltä, että nyt kannattaa yrittää, sitä ei tiedä milloin seuraavan kerran tilanne on parempi hoitajien palkankorotuksille. Sairaanhoitajan lähtöpalkka on nyt 1700 - 1800 euron välillä ja se on vähän. Marja oli myös miettinyt siirtymistä opiskelun jälkeen ulkomaille. Norja on hyvä vaihtoehto, mutta samoin myös Hollanti.

Rahaa Suomessa palkkojen korottamiseen on. Valtiovallan on viime kädessä pidettävä huolta siitä, että terveydenhoitojärjestelmä Suomessa toimii. Ei valtiovalta voi siirtää perimmäistä vastuutaan enempää kunnille kuin etujärjestöillekään.

Tehyläisten marssissa ja mielenosoituksessa 5.10.-07 oli vahvasti mukana myös Retuperän VPK:n torvisoitokunta. Tässä Retuperän paloauto marssin kärjessä. Miksi Retuperän VPK? Siksi, että hoitajien palkat ja työolosuhteet ovat retuperällä.

Miten käy suomalaisen maatalouden?

Häviävätkö tällaiset sokerijuurikaskasvatteiden varsilta Suomen EU-politiikan seurauksena?

Viime viikkoina on ollut pinnalla kaksi suomalaista maataloutta uhkaavaa tekijää nimitään 141 tuen loppuminen sekä mahdollinen sokeritehtaan alasajo ja sen myötä sokerin viljelyn loppuminen Suomesta. Molemmat ongelmat johtuvat EU:n maatalouspolitiikasta, jonka seurauksena tuotanto keskittyy sinne, missä se on suurpääoman kannalta edullisinta.

Niin sanottu 141 tuki on kansallista, Suomen itsensä maksamaa tukea, jota maksetaan Etelä-Suomen kotieläintaloudelle ja vihannestuetuotannolle. Tuesta sovittiin Suomen liittymisneuvotteluissa väliaikaiseksi. Sopimuksesta neuvotellut Esko Ahon hallitus ei korostanut väliaikaisuutta, vaan annettiin ymmärtää, että kyse on enemmän tai vähemmän pysyvistä oloista. Tällä tavoin viljelijöitä ja muutoin maataloudesta elantonsa saavia henkilöitä yritettiin saada äänestämään EU:iin liittymisen puolesta.

massa oma, ns. 142 tuki joka on luonteeltaan pysyvä.

141-tuen päättymisestä ei kannata vierittää syytä kokonaan EU:n niskoille, sillä tuki sovittiin alun perin EU:n liittymisneuvotteluissa väliaikaiseksi. Sopimuksesta neuvotellut Esko Ahon hallitus ei korostanut väliaikaisuutta, vaan annettiin ymmärtää, että kyse on enemmän tai vähemmän pysyvistä oloista. Tällä tavoin viljelijöitä ja muutoin maataloudesta elantonsa saavia henkilöitä yritettiin saada äänestämään EU:iin liittymisen puolesta.

Tuen suuruus on tänä vuonna noin 95 miljoonaa euroa eli kovin suuresta tukimäärästä vuositasolla ei ole kysymys. Tuella on kuitenkin tärkeä merkitys Etelä-Suomen vihannestuetuotannolle. Tuki oli suunnattu nimenomaan Etelä-Suomen viljelijöille – pohjoisille alueille on ole-

esimerkkejä lihantuotannossa. On nimittäin käynyt ilmi, että eteläsuomalaisia eläimiä on siirretty kasvatettavaksi pohjoiseen, jossa tukitaso on ollut korkeampi. Tällainen menettely ei tietenkään ole järkevää kokonaistaloudellisesti eikä eläinten kannalta, jotka joutuvat viettämään pitkät aikoja kuljetusautoissa. Eläintuotannon tulevaisuuden kannalta tuki on tärkeää siksi, että viljan hinta on ennätyskorkealla. Tämä tarkoittaa sitä, että myös rehujen hinta kasvaa koko ajan.

Paljon on puhuttu siitä, pitäisikö tuki koplata EU:n perussopimuksen hyväksymiseen ts. pitäisikö uhatta olla hyväksymättä uutta perussopimusta jos 141-tuella ei saada jatkoa. Tämä olisi tietenkin järkevää, mutta nykyinen hallitus ei siihen suostu. Hallitukselle on tärkeämpää saada uusi perussopimus kuin se, mikä on Etelä-Suomen ja lopulta koko

Suomen maatalouden tulevaisuus.

Sokeriuudistus

Sokerintuotannon ongelmat juontavat juurensa EU:n sokeriuudistukseen, jotka leikkasivat EU:n sokerin tuotantoa. Suomen liittyttyä EU:iin 1995 Suomi sai 146000 tonnin sokerikiintiön. Vuonna 1999 tanskalainen Daniso osti 80 % Suoksesta, jolloin Suomen sokeriteollisuuden kohtalo siirtyi tanskalaisiin käsiin.

Vuonna 2006, EU:n sokeripolitiikan uudistuksessa Suomen maakiintiötä leikattiin 90000 tonniin. Uudistuksen seurauksena Suomesta lopetettiin toinen sokeritehtaan, Salon tehdas vuonna loppuvuodesta 2006. Tänä vuonna EU muutti jälleen sokeripolitiikkaansa ja Suomen maakiintiötä vähennettiin vielä 9000 tonnia. Nyt uudet leikkaukset uhkaavat loppuakin sokerintuotantoa, jos kiintiö on kovin pieni, tehdasta ei kannata pyörittää. Sokerintuotanto voi loppua myös toista kautta. Jos osa viljelijöistä kyllästyy epävarmuuteen ja siirtyy muihin viljelykasveihin, voi juurikkaan saatavuus muodostua ongelmaksi ja tehdas lopetetaan. Tanskalaisella Danisocolla ei myöskään ole kovin paljon kiinnostusta suomalaisen sokerintuotantoon. Daniso on määrätellyt kehittämiskohteikseen juuri Ruotsin ja Tanskan sokerintuotannon.

EU:n sokeriuudistuksen tavoitteena oli alun perin vähentää sokerin ylituotantoa. Uudistuksen seurauksena sokerin tuotanto on loppunut

kokonaan Irlannista, Latviasta ja Sloveniasta, mutta niissä maissa, missä ylituotantoa on aiemminkin ollut, tuotanto on vain kasvanut. Tuotanto keskittyy Ranskaan, Saksaan, Puolaan ja Britanniaan.

Samaan aikaan sokerin tuotanto on keskittynyt yhä harvemmillä yrityksillä. Vuonna 2005 seitsemän suurimman sokerifirman markkinaosuus oli 60 % ja kahta vuotta myöhemmin jo liki 70 %.

EU:n maatalouspolitiikan tavoitteena on siirtyminen suurempiin ja suurempiin tuotantoyksiköihin, mikä johtaa lopulta USA:n mallin mukaisiin ns. agri-business yrityksiin, jotka sitten toimivat yhteistyössä teollisuuden kanssa tavoitteenaan mahdollisimman suuret voitot. Tällaisilla yrityksillä voi olla maata tuhansia hehtaareita ja eläimiä kymmeniä tuhansia Kovin kaukana tämä ei välttämättä ole Euroopassakaan, muutama päivä sitten oli uutinen Viron suurimman "maatilain" listautumisesta Tukholman pörssiin samalla kun se vaihtoi kotipaikkakseen Tanskan.

Maataloudessa vaikuttaa sama oikeistolainen talouspolitiikka kuin muillakin toimialoilla, jolloin yksittäisen maan omavaraisuudella ja huoltovarmuudella ei ole mitään merkitystä. Jos maatalouspolitiikan suuntaa haluttaisiin muuttaa, edellyttäisi se koko EU:n oikeistolaisen talouspolitiikan muuttamista. On siinä meillä kova työsaika, Toverit!

KÄ/Juha Kieksi

Petosta, huijausta, valetta, bluffia...

EU-liittovaltion perustuslain ihmeelliset vaiheet

Liittovaltioon tähtäävän perustuslain tekeminen aloitettiin joulukuussa 2001 Laekenin huippukokouksessa Belgiassa. Ranskan entinen presidentti Valéry Giscard d'Estaing nimettiin Euroopan unionin tulevaisuutta pohtivan valmistelukunnan eli konventin puheenjohtajaksi. Sen tehtäväksi annettiin yksinkertaistaa Euroopan unioniin liittyvää lainsäädäntöä ja käytäntöä.

Kokouksessa hyväksytyssä julkilausumassa puhuttiin halusta lähentää EU:n kansalaisia sekä käsitellä uudella tavalla Eurooppaa koskevia asioita. EU-komission silloinen puheenjohtaja Romano Prodi kertoi, että huippukokouksessa otettiin suuri askel kohti demokraattista, avointa Eurooppaa. Kokousta varjosti 80.000 hengen mielenosoitus, jonka liepeille oli lyöttäytynyt pieni Molotovin kotteilaja heittelevä joukko.

Konventin työn tulos oli perin toisenlainen kuin puheet: ryhmä päätyi ehdottamaan EU:lle perustuslakiosoitusta. Puheenjohtaja d'Estaing sai osakseen runsaasti kritiikkiä, eritoten omavaltaisista ja omapäisistä päätöksentekotavoistaan. Perustuslakiosoitusta oli eurooppalaisen kapitalismin kruunu. Luonnon oli liittovaltiohenkinen ja siihen sisältyvät kohdat yhteisestä ulko- ja turvallisuuspolitiikasta sekä EU-lakien ensisijaisuudesta kansallisiin lainsäädäntöihin nähden. Italian silloinen talousministeri Giulio Tremontin mukaan sopimusluonnon sisälsi 11 erittäin federalistista asiakohdasta: "Suunta ei ole kohti

Kuva Lissabonissa EU:n viime huippukokouksen yhteydessä 18.-19.10 järjestetystä ammatilliliiton suuresta mielenosoituksesta. Mielenosoitus oli suurin Lissabonissa kymmeniä vuosia, mutta eurooppalainen valtamedia ei hiiskunut siitä sanaakaan.

kansallisvaltioiden liittoon vaan kohti liittovaltiota".

Saksan ja Ranskan kadotetun suuruuden metsästy

Nämä ehdotukset ovat syntyneet pitkälti nimenomaan EU:n kahden suurvallan, Saksan ja Ranskan, kynistä. Toteutuessaan perustuslaki olisi edullinen Ranskalle ja Saksalle ja antaisi näille mailla vapaut kädet hallita tulevaa yhdistettyä Eurooppaa.

Sopimusesitys hyväksyttiin Liet-

tuassa, Unkarissa ja Sloveniassa. Espanjassa pidettiin kansanäänestys: asiasta ei tiedotettu kansalaisille, äänestysaktiivisuus jäi alhaiseksi, kannattajia oli 76,7 %. Italia, Kreikka, Belgia, Slovakia, Itävalta ja Saksa hyväksyivät sopimuksen kansalaisilta kysymättä.

Luonnon alistettiin kansanäänestyksiin niissä maissa, joissa sen hyväksymistä pidettiin varmana. Federalisteille tuli yllättävä takaisu: ranskalaiset ja hollantilaiset hylkäsivät perustuslain ja lakiehdotus pantiin jäihin. Teskki, Irlanti, Puola,

Portugali and Britannia peruvivat kansanäänestykset. Kypros ja Malta hyväksyivät sopimuksen kansan sen takana ja Luxemburgin kansanäänestyksessä 56 % äänesti perustuslain puolesta.

Sopimuksen henkinherättämisyritykset

Vuoden 2006 mittaan aloitettiin hylätyn sopimuksen henkinherättämissopimukset. Eri maissa tehdyt mielipidetiedustelut osoittivat, että liittovaltion vastustus oli moninkertaistunut sitten 2005 kansan-

äänestysten. Kesäkuun gallupien mukaan 53 % ranskalaisista ja 54 % hollantilaisista halusi siirtää päätösvaltaa takaisin kansalliselle tasolle. 18 % ranskalaisista ja 15 % hollantilaisista hyväksyi päätösvalvan siirtämisen EU-tasolle kun vastavasti lähes yhtä moni (10 % / 14 %) halusi erota koko EU:sta. 74 % ranskalaisista ja 75 % hollantilaisista ei hyväksynyt minkään sopimuskohtaan toteutusta ilman kansanäänestystä. Suomalaisista 22 % kannatti ja 48 % vastusti sopimuksen ratifiointia. Liittovaltion asiapojat ymmärsivät, että Euroopan kansat eivät missään tapauksessa hyväksy maidensa itsenäisyyden lopettamista ja liittovaltiota. He suosivat, että kansanäänestyksiä ei järjestetä.

EU:n päätöksenteossa alkoi aivan uusi vaihe. Aiemmin oli noudatettu ns. rotanloukku- tai ryyssädemokratiaa. Kansanäänestyksissä kansoja houkutteltiin äänestämään "oikein" perättömillä lupauksilla, valheilla ja kun vaalissa oli saatu toivottu tulos, äänestyksiä ei ikinä siitä asiasta enää järjestetty. Jos taas kansalaiset äänestivät "väärin", jonkin ajan kuluttua järjestettiin sama äänestys uudestaan. Tätä toistettiin niin monta kertaa, että rotta oli loukussa tai kala ryyssä. Kansalaiset pannaan äänestämään yhä uudestaan, kunnes saadaan "oikea" tulos. Esimerkiksi irlantilaiset pantiin äänestämään 19.10.2002 toistamiseen Nizzan sopimuksesta, jonka he torjuivat edellisen vuoden lopussa. Irlannin tapaus on saattanut EU-eliitin pelon valtaan.

Jatkuu sivulla 17...

Sosiaalidemokratian rappio

Demarit Eero Heinälouma ja Kimmo Kiljunen ihmettelevät Eduskuntatalon portailla Tehyn mielenosoitusta. Ongelma on suuri, mutta demarit ovat itse olleet hallitusvuosinaan aiheuttamassa sitä.

Erkki Tuomioja arvioi Helsingin Sanomissa 23.9.2007 kirja-arvostelussaan "Sosiaalidemokratian vuosisata" yhdysvaltalaisen politologin Sheri Bermanin teoksen The Primacy of Politics, joka kertoo sosiaalidemokratian synnystä Italiassa, Itävallassa, Ranskassa, Saksassa ja Ruotsissa. Kirjoittajamme Hannu Kautto pelaa omalta osaltaan "sosiaalidemokratian vuosisataa".

Pistädyin 1970-80-lukujen vaihteessa pari kertaa Tukholman lähellä jossain taajamassa, jonka nimeä en muista, sillä niin anonyymien näköistä siellä oli. Nimitään isolle alueelle oli rakennettu samoilla piirustuksilla kymmeniä samanlaisia omakotitaloja, viereriville alueille eri piirustuksilla taas kymmeniä samanlaisia taloja jne. Olisin eksynyt tässä maisemassa ilman opasta. Eräs sunnuntaikäväly jäi mieleeni. Jokaisen samannäköisen talon edessä oli suunnilleen saman näköinen Volvo-auto. Joka Volvon alla makasi Sveamman poika ilmeisesti saadakseen olla rauhassa. Unenomainen näkyä oli kuin elokuvasta paitsi, että tosi on tarua ihmeellisempää. Panin oudokseen merkitte, että ihmiset näyttivät hyvinvointivaltiossa väsyneiltä ja rasituneilta. Eikö "kansankodin" asukkaiden pitäisi olla virkeän ja iloisen näköisiä?

Huomio kiinnittyi aluksi Tuomiojan kirjoituksen käsitteisiin, joista ei selvää, ovatko ne Bermanin vai Tuomiojan. Niitä ovat: "marxilaisen ajattelun pakkopaita", "marxilainen puhdasoppisuus", "marxilainen taloudellinen determinismi" ja "marxilaisen ortodoksin passiivisuus". He joko eivät ole perheytneet marxismiin tai eivät ole ymmärtäneet siitä mitään tahi vääristelevät sitä tahallaan pahantahtoivilla käsitteillä.

Kuten lukijani tietävät niin vanha sosialidemokratia alkoi hajota 1900-luvun alussa. Itämaailmassa oli sovittu vastustaa sotapyrkimyksiä kaikin keinoin ja sodan syytyessä pyrkiä lopettamaan se nopeasti. Kuitenkin vanhojen sosialidemokraattisten puolueiden oikeistoosiipi alkoi tukea maansa hallitusta sotapyrkimyksissä. Vasemmistosiipi erosi ja ryhtyi perustamaan kommunistisia puolueita. Seurasi uuden sosiaalidemokratian opportunisti, reformismi ja revisionismi.

Tuomioja vyöryttää Bermanin kirjasta esiin joukon kehojen sosi-

aalidemokraattien tai sellaiseksi vajojoiden ihmisten nimiä. Esitelläänä niitä tässäkin. Englantilainen sosiologi Giddens on yksi Englannin Labourin ideologian "kolmas polku" keksijöistä. Blair samaistui Labourin pehmeään vasemmistoon, poisti puolueen ohjelmasta tavoitteen tuotannon tekijöiden yhteisestä omistuksesta ja kuvasi ideologiaansa keskitieksi Thatcherin uusliberalismin ja sosialismin välillä.

Saksalainen Bernstein on revisionismin isä. Koivisto sanoi itseään bernsteinilaiseksi. Kun toimittaja kysyi, mitä se semmoinen on, niin Tellervo-rouva käski katsoa tietosanakirjasta. Bernsteinin mukaan vallankumousta ei tarvita sosialismin saavuttamiseksi. Hän laushti: "Päämäärä ei tarkoita minulle mitään, liike on minulle kaikki kaikessa".

I maailmansodan alkuaessa Bernstein äänesti puolueen luopoiden tavoin sotainojen puolesta.

Prahalaissyntyinen Kautsky jäi puolueeseen, kun sen vasemmisto erosi siitä puolueen annettua tukensa I maailmansotaan liittymiselle. Lenin kuvasi Kautskya petturiksi. Saksassa sosiaalidemokraatit olivat hallituksessa ja käyttivät Freikorpsia murtaamaan vallankumousta. Valtiovarainministeri demarier talousasiantuntija Hilferding torjui esitykset velkarahoituksella toteutettavasta työllisyys- ja suhdannepolitiikasta.

Englantilainen poliitikko Mosley liittyi Labouriin, erosi siitä ja perusti Uuden puolueen, mutta tavattuun Mussolinin perusti Brittiläisen fasistiunionin. Se vastusti kommunisteja ja järjesti juutalaisvastaisia mielenosoituksia. Hitler kuului Saksan työväenpuolueeseen, jonka nimeen pian lisättiin sana kansallissosialistinen. Näin hämättiin saksalaisia. Mussolini kuului Italian sosialistipuolueeseen, mutta tuluaan erotetuksi siitä perusti fasisti-järjestönsä, josta kehittyi fasisti-puolue.

Ranskalainen sosialisti Déat siirtyi oikealle, tuli fasistiksi ja perusti kansallisen kokoomuspuolueen, joka teki yhteistyötä natsien kanssa. Toinen ranskalainen sosialisti Doriot liittyi Ranskan kommunistiseen puolueeseen, mutta erottamisensa jälkeen perusti ääriationalistisen Ranskan kansanpuolueen. Hän tuki Saksan Ranskan miehitystä ja teki yhteistyötä natsien kanssa. Ranskalainen Flyg kuului aluksi kommu-

nistiseen puolueeseen, mutta perusti Kilbomin kanssa sosialistisen puolueen, joka tuki natsia ja kehitti natsi-ideologian.

Ranskassa kansanrintama sai voiton, mutta neljä vuotta myöhemmin sosialistien enemmistön saamatomuuden vuoksi kansalliskokous antoi marsalkka Pétainin hallitukselle poikkeusvaltuudet, mikä teki Pétainista diktaattorin. Pétain oli Chauvinistien ja rojalistien johtajihanne. Pétain tuomittiin kuolemaan yhteisötoiminnasta natsien kanssa, mutta de Gaulle muutti tuomion elinkautiseksi.

Tuomioja kehuu kirjoituksessaan Ruotsin sosiaalidemokraatteja sellaisella uholla, ettei ole nahoissaan pysyvä: Ruotsi oli loistava poikkeus... Branting ja Hansson sitoivat puolueensa valtiolliseen yhteistyöhön. Ruotsin sosiaalidemokraattien ohjelmiaan lisättiin kerrassaan hurja vaatimus valtiomuodon muuttamisesta monarkista tasavallaksi. Puolueen oppositio erosi Lokakuun vallankumouksen jälkeen, sillä solisalarittien mielestä sellainen olisi johtanut katastrofiin. Branting kannatti rauhanomaista yhteiskunnallista tuomusta, ei vallankumousta, ja tuomitsi jyrkästi Suomen luokkasodan. Sosialistit pelkäsivät ryssä ja vähätelivät Neuvostoliiton sivistystasoa todistelessaan bolshevismia vastaan.

Valtiovarainministeri Wigforss oli kiistanalaisin hahmo Ruotsin politiikassa. Tämä demari ei tajunnut ihmisten ideologioiden suhteellisuutta eikä epävakautta luonnetta. Hän oli omituinen raittiusmies. Wigforss polemisoi marxilaista teoriaa vastaan, että kapitalismi ei voi ratkaista kansallista taloudellista pulaa. Hän piti 1932 puheen puoluekokouksessa ja esitti puolueella olevan perusta sekä marxismissa että liberalismissa, mutta molemmat on vaihdettava. Samana vuonna hylättiin perinteinen ajatus tuotantovälineiden sosialisoinnista. Wigforss kannatti myöhemmin konvergenssijätustä.

Hansson antoi natsi-Saksan sota-voimille kauttakulkuluvan Ruotsin rautateilla lähettettyyn Norjaan ja aseveli-Suomeen. Ruotsi myi Saksalle raaka-aineita varsinkin rautaa ja muun muassa antoi saksalaisen käyttöön lentokenttiään. (Sveitsikin myöttiä natsi-Saksaa esimerkiksi antamalla pankkiensa ostaa juutalaisilta anastettua kultaa.) Hansson kutsui

hyvinvointivaltiota kansankodiksi. Demarit pitivät II maailmansodan jälkeen parempana "pakkooivoliittoa" kapitalismin kanssa, lopulta eurooppalaisessa yhteisössä, joka sulki pois reformismin. Ruotsissa vallitsi antikommunismi, ja kommunisti Hermanssonia valvottiin sodan ajasta vuoteen 1975 sekä kommunisteista kerättiin mustalista.

Nimimerkki Tavallinen ihminen eli Hertta Kuusinen sanoi 1946 Vapaassa Sanassa, että Ruotsi on demokraattisen maailman silmissä poliittisesti takapajainen maa, joka kyllä kiillottaa kilpeään lastenhuollolla, mutta on tosiasiaa natsipakolaisten ja quisingien pesäpaikka. Samoihin aikoihin Työkansan Sanomat sanoi pääkirjoituksessaan, etteivät skandinaaviset suhteet ole viatonta kansalaistoimintaa, sillä "pohjoismaisen demokratian" suojassa viihtyvät "sotainen seikkailunhulu, pinnittynyt venäläisviha ja demokraattisen edistyksen pelko".

Ruotsi on totalitaristinen yhteiskunta, joka poikkeaa muista länsimaista, mutta onnistui 1950-luvulta 1970-luvulle pitämään yllä korkeata talouskasvua, jolla luotiin hyvinvointijärjestelmä. 1990-1999 työllisyysaste laski 83 prosentista 72 prosenttiin. Sosiaalidemokratia uudistettiin "kolmannen tien" ja "uuden keskustan" mukaiseksi, jota kutsutaan "ihmiskasvoiseksi thatehismiksi". Ruotsissa politiikkaa muutettiin Reaganin ja Thatcherin tapaan, vaikka maata johti sos.dem. hallitus, eli hyväksyttiin markkinatalous. Persson keksi käsitteen vihreä kansankoti, koska hän yritti ottaa ekologian mukaan. Suurta osaa

Ruotsin väestöstä voi pitää työssäkäyvinä köyhinä. Ruotsi on pudonnut hyvinvointivaltioiden joukossa häntäpäähän.

Englannissa New Labour jatkoi ja jopa laajensi Thatcherin hallituksen politiikkaa. Sosiaalinen osa alkoi hävitä sosiaalidemokratista. "Uudet demokraatit" USAssa, "kolmas tie" Englannissa ja "uusi keskusta" Saksassa ilmaisevat samantapaista politiikkaa. Ruotsissa poliittinen porukka on jättänyt taakseen tasa-arvon ja kansakunnan. Ruotsia hallitseva ideologia, josta on tehty kaikkialle ulottuva vahvojen vaiennam- ja painostusmekanismien avulla (vertaa Göteborg 2001: kolmen mielenosoittajan ampuminen, raivoisat raatelevat poliisikoirat ja ratsastavien mellakkakyytien pamput ja piiskat; Ruotsi Innake-Euroopan osana), on totalitaristinen ideologia, jossa eliitti on ottanut etäisyyttä kansallisvaltiosta.

Yhteenvetona voimme asiallisesti todeta, että Kominternin käsitys sosiaalidemokraateista sosiaalifasisteina näyttää oikeutetuilta, kun tarkastelemme lisäksi Suomen sotakiikkoisten sosiaalidemokraattien (Tanner) veljeilyä natsien kanssa (Suomen aseveljeilyä natsi-Saksan kanssa ja demarien toimia II maailmansodan jälkeen CIA-rahoituksineen. Viime vuosina demareilla oli aikaa esimerkiksi huolehtia hoitajien palkoista, mutta he vehkeilivät kokoomuslaisten kanssa. Nyt demarit vinkuvat oppositiossa hoitajien palkankorotuksen puolesta. Voiko olla vielä epärehellisempi?

Hannu Kautto

Uusliberalismi Suomessa

Helsingin yliopiston kansainvälisen politiikan professori Heikki Patomäki julkaisi äskettäin kirjan nimellä "Uusliberalismi Suomessa". Kirjan kannessa lukee vielä lisäänäkirjalle "Lyhyt historia ja tulevaisuuden vaihtoehdot". (WSOY, 280 s)

Heikki Patomäen kirja on hyvin ja ymmärrettävästi kirjoitettu asiaa ja se selvittää pitkälle koko maailmansotien jälkeisen talouspolitiikan historiaa ja sen lisäksi yrittää luodata kohti "tulevaisuuden historiaa".

Maailman valuuttarahasto IMF ja Maailman kauppajärjestö WTO synnyttiin maailmaan USA:ssa pidetyssä Bretton Woodsin kokouksessa toisen maailmansodan päättymisen päikkeillä. Yksi kokouksen keskeisiä henkilöitä oli taloustieteilijä John Maynard Keynes. Bretton Woodsissa kaikkia valuittoja alettiin verratua USA:n dollariin, joka puolestaan oli sidottu USA:n kultavarantoihin. Näin jokaiselle valutille saatiin kurssi ja sitämötyä vaihdettavuus muihin valutiltoihin, mutta samalla USA:n dollarista tuli maailmassa keskeinen valutilta.

Bretton Woodsin sopimukset kuitenkin menettivät merkityksensä 1970-luvulla ja dollari iroitettiin kultakannasta presidentti Nixonin aikana ja dollarin arvo määriteltiin "valuuttaputuksessa", jossa monia eri tekijöitä otettiin huomioon. Tästä alkoi maailmassa talouspolitiikan liukuminen kohti uusliberalismia ja siinä keskeisiä nimiä ovat olleet mm. nobelisti Milton Friedman, presidentti Ronald Reagan ja pääministeri Margaret Thatcher. Aluksi politiikkaa kokeiltiin Augusto Pinochetin Chilessä, sitten USA:ssa ja Britanniassa. 1980-luvun puolivälissä se tuotiin Suomeen ja nyt se on globaalien kapitalistisen markkinatalouden selkäranka.

Patomäki ei näe mitään tulevaisuutta uusliberalismille. Se eriarvoistaa ihmisiä. Luo rikkautta toisaalle ja köyhyyttä toisaalle. Se tulee kaatumaan tai kaadetaan enemmän tai myöhemmin. Kirjan erinomaista antia on sen erittely Keynesin talouspolitiikkaa. Keynes halusi maailman yhden hallituksen ja yhden rahan, jotta tasa-arvoinen kehitys maailmassa voitaisiin toteuttaa. Yhdysvallat kuitenkin jyräsi kokouksessa ja kaappasi IMF:ssä ja WTO:ssa määrälläsvallan itselleen, jonka jälkeen talouspolitiikka maailmassa on ollut pelkkään itsekästä kapitalistista oman edun tavoittelua.

Patomäki haluaa takaisin Keynesin perusajatuksiin ja katsoo, että erilaisten blokkautumisten kautta maailma tulevaisuudessa lopulta päätyy yhteen rahan ja yhteen talouspolitiikkaan. Patomäki arvelee, että tarvitaan kuitenkin suuria maailmanlaajuisia kriisejä, ennenkuin nuo tavoitteet toteutuvat.

Joka tapauksessa Patomäen kirja on hyvää luettavaa, tieto uusliberalismista kasvaa ja lukija tuntee itsensä viisaammaksi kuin ennen kirjan lukemista. Eli kirja kannattaa hankkia ja lukea.

RR/Kä

STP:n seminaari ja uudet haasteet

STP:n ja Kansan äänen järjestöjen yhteisen seminaarin osanottajat Vähäjärven kurssikeskuksen pihalla. Seminaarissa keskusteltiin mm. STP:n kannattajakorttikeräystä ja valmistautumista ensi vuoden kunnallisuusvaaleihin.

STP järjesti syysseminaarinsa viikonvaihteessa 29.9.2007 Hauhon Vähäjärvellä. Merkittävintä tilaisuudessa oli tieto, että STP:n viime Vappuna aloittama kannattajakorttikeräys on saatu päätökseen. Reilusti yli 5000 kannattajakorttia viedään oikeusministeriöön keskiiviikkona 3. lokakuuta, jonka jälkeen STP tulee saamaan takaisin asemansa rekisteröitynä puolueena.

Seminaari ilmaisi täyden tukensa Tehyn tavoitteelle saada parannusta palkkoihinsa lakolla. Vastuu maamme terveydenhoidosta on viimekädessä valtiovallalla, jonka on annettava tarvittavat resurssit kunnille hoitotason ylläpitämiseen niin hoitajien palkkauksen kuin määränkin suhteen. Rahasta tämä ei ole kiinni. Kysymys on siitä, että nykyinen hallitus ei halua puuttua maamme rakenteellisiin epäkohtiin. Kuitenkin sairaanhoidon epäkohdat ovat olleet tiedossa jo vuosia. Valtiovallan on järjestettävä rahaa pitkäaikaisen epäkohdan purkamiseen. Siksi hallituksen haluttomuutta puuttua asioihin on autettava jopa työtaistelun avulla.

Seminaari hyväksyi myös kolme kannanottoa. **"Kenen joukossa seisot SAK"**, asiakirjan esitteli **Kalevi Wahrman**. Kannanotossa todetaan että työläisten keskuudessa toivottiin vielä kevään kuluessa, että porvarihallituksen suurten vaalilupausen, yhtiöiden jättivoittojen ja miljardiosinkojen aikana ammattiliittojen johto ja ainakin SAK olisivat aloittaneet kunnan työehtokampain. Aikaa olisi ollut yhteisen keskitetyn sopimusten valmisteluun, missä olisi ulosmitattu yhtiöiden jättivoittojen mukaiset korotukset.

Kannanoton **"Miksi Suomen poliittinen johto makaa rähmällään lännen johtovaltioihin"** esitteli **Esko Koivisto**. Siinä tuomitaan ensin Kokoomuksen kypäräpäiden Venäjän vastaiset puheet ja todetaan, että YK:n arvovalta on palautettava ja että Suomen etujen mukaista on toimia YK:ssa aktiivisesti rauhaa rakentaen eikä epäsuopua lietsoen.

"Arvonlisävero kokonaan pois välttämättömistä elintarvikkeista" asiakirjassa, jonka esitteli **Pekka Tiainen**, todetaan, että leivän ja ruoan hintojen nousu tulee pysäyttää. Arvonlisäveron alentaminen 17%:sta

12%:iin on välttämätön, mutta riittämätön askel. Välttämättömyyselintarvikkeiden ALV tulee poistaa kokonaan. EU:ssa ja Suomessa viljan viljelypinta-alaa tulee lisätä ja tällä tavoin taltuttaa hintojen nousu. Ruoan jakeluketjujen kustannuksia ja voittoja rajoittamalla saadaan muiden toimien ohella hinnan nousu pysäytettyä.

Kunnallispoliittiset teesit kunnallisvaaleihin valmistautumisen tueksi

Seminaarin yhteydessä käsiteltiin erityisesti vuoden päästä tulevia kunnallisvaaleja ja niihin valmistautumista. Nyt käyty kannattajakorttien keräys palveli hyvin vaalivalmistelujamme. Tässä mielessä seminaarille oli valmisteltu alustavat kunnallispoliittiset teesit, joista syys- ja talvikuukausien aikana tullaan kehittämään STP:n kunnallisvaaliohjelmaa. **Reijo Katajaranta** esitteli keskustelun pohjaksi kunnallisvaaliteesien ensimmäisen luonnoksen. Keskustelun aluksi Haaparjärven kunnanvaltuutettu **Antti Siika-aho** piti valmistellun puheenvuoron kunnallispolitiikan ajankohtaisista kysymyksistä käsitellen erityisesti tekeillä olevaa kuntauudistusta.

Kunnallisvaaliohjelmaa koskevassa keskustelussa esitettiin useita tärkeitä huomioita. Tarvitaan useita eri kohderyhmille suunnattuja kannanottoja ohjelman eri osa-alueista. Ohjelman yleiseen osaan on saatava maininta, että kunnalliset palvelut ovat myös tuloa niitä käyttäville. Kunnille on luotava mahdollisuus omaan kannattavaan liiketoimintaan. Suomen korkeakoulujärjestelmää on puolustettava kaikenlaista liiketoiminnallistamista vastaan, etenkin pienet korkeakoulupaikkakunnat ovat vaarassa.

Ohjelmaa tulee katsoa myös neljän osa-alueen kautta: peruspalvelut, rahoitus - energia ja ympäristö, itsehallinto, lähidemokratian turvaaminen.

Ehkä tärkeimpänä kunnallisen toiminnon osa-alueena nähtiin terveydenhuollon kehittäminen. Julkista terveydenhoitoa ei ikinä saada kuntoon, jos yksityisiä lääkäriasemia tuetaan Kelan kautta.

Ohjelman liiallista Helsinki-keskeisyyttä vastustettiin, tosin samasta asiasta todettiin, että ainakin liikennettä koskevat kohdat ovat valtakunnallisesti merkittäviä

Kunnallispoliittisen ohjelman

osalta päätettiin jatkaa ohjelman valmistelua siten, että käsissämme nykyisen kuluessa on STP:n kunnallisvaaliohjelman ensimmäinen luonnos.

STP:n toiminnan yleinen kehittäminen

Seminaarissa käytiin myös keskustelu STP:n kehittämisestä puolueena. Asiasta alustavan puheenvuoron piti **Heikki Männikkö**. Me olemme pian oikea vakavasti otettava puolue. Jos aiomme kehittyä, siitä seuraa joitain asioita: Olemme yhteistyöpuolue ja puolueemme sisällä on erilaisia "kulttuureja ja näkemyksiä". Puolueemme tulee kehittää nopeasti käytäntöjään ja ensiin toiminnallisiin asemiin ei saa "jäähättää".

Vaikka olemme jo monet "iäkettä", meidänkin tulee kehittyä ja kehittää parempaa toimintakulttuuria. Tehdyistä päätöksistä on pidettävä kiinni ja ne tulee valmistella aiempaa huolellisemmin. Toimintakulttuuria on muutettava luotettavammaksi. Koska olemme uusi puolue ja yhteistyöpuolue, haemme yhteistä poliittista tavoiteohjelmaa, tulee meidän syventyä asiakirjojen valmisteluun, joissa määrittelemme yhteistä linjaamme erilaisiin poliittisiin kysymyksiin. Tavoittelemme sitä, että poliittisten tavoitteiden alueella muodostuu laaja yhteisesti hyväksytty linja, joka yhdistää ihmisiä.

Asiakirjoja luodessamme tulee muistaa, että kehitämme joukkotyötä, kansanrintamaa. Tulevaisuudessa joukkoomme tulee enemmän ihmisiä. Me emme ole kaikki ideologisesti samanlaisia. Keskinäisessä kanssakäymisessä tämä on muistettava. Puolueena me pyrimme poliittisten tavoitteiden samankaltaisuuteen, mutta emme ideologian samankaltaisuuteen. Kansanrintamaa rakennamme muuttaaksemme nykyisen kovan yhteiskuntapolitiikan ja se itessään on "vallankumouksellinen tavoite". Siksi tavoitteemme ovatkin sellaisia, jotka loppuun saakka toteutettuna eivät mahdu nykyisen uusliberalistisen talouspolitiikan raameihin.

Tavoitteissamme tulee aina näkyä tämä ero niihin vanhoihin "työväenpuolueisiin" verrattuna, jotka ovat sopeutuneet nykypolitiikkaan.

Seminaarissa esiin nostettujen asioiden käsittelyä tullaan jatkamaan kevään liittokokouksessa.

STP hyväksyttiin puolurekisteriin

STP aloitti kannattajakorttien keräyksen viime vappuna. Toimintaa kaduilla, tilaisuuksissa perhe- ja tuttavapiirissä jatkui yli kesän. Kampanjan kuluessa jakelimme kaupunkiemme kaduilla lähes 40000 Kansan äänen irtonumeroa. Kampanja päättyi, kun kannoimme 3.10.2007 reilusti yli 5000 kannattajakorttia oikeusministeriöön. Rekisteriin STP hyväksyttiin 23.10.2007.

Monet sanovat, että 5000 kannattajakortin kerääminen puolueen perustamiseksi on valtiovallan taholta "simputusta". Onkohan asia aivan näin? Keräys oli meille kyllä iso, mutta mielenkiintoinen ja tarpeellinen "urakka". Keskustelimme kymmenien tuhansien ihmisten kanssa maamme asioista ja teimme puolueettamme ja tavoitteitamme tunnetuiksi ja se oli hyvin tärkeä asia.

Katkeräyksessä näkyi erilaisten väestöryhmien suhtautuminen asiaan, josta saimme hyvän käsityksen nykyisestä vaikeasta yhteiskunnallisesta tilanteesta. Eläkeläiset ja yleensä iäkkäämmät olivat monesti masentuneita ja menettäneet "uskonsa" politiikkaan yleensä. Tämä "emme voi mitään"-asenne heijasteli hyvin nykyistä kovaa poliittikkaa. Vasemmistopuolueiden jäsenet ja kannattajat suhtautuvat osin kielteisesti, osin keskustelevasti ja osin myönteisesti. Heilläkin vaihtohehto oli "hakussessa". Opiskelijat ja nuoret osoittivat eniten kiinnostusta ja se oli mielestämme hyvin positiivinen ja toivoa antava asia. Kaiken kaikkiaan oli aivan paikallaan hakea valtakirja STP:lle tavallisilta ihmisiltä. Nyt tiedetään paremmin, että työkansalle haetaan tosissaan vaihtoehtoa.

Kampanjan kuluessa kävi hyvin selväksi se, että "perinteiset työväenpuolueet ovat pettäneet kohderyhmänsä. Kovan oikeistolaisen politiikan vallitessa ne eivät ulkultaudu todelliseen taisteluun muutoksen puolesta, koska pelkäävät kovassa kamppailussa menettävänsä yhteiskunnallisia asemiaan. Kaikki tavalliset ihmiset, myös ne toivonsa menettäneet, haluavat parempaa politiikkaa.

STP:n tavoite on saada kaikki palkansaajat, eläkeläiset, opiskelijat, työttömät yms. näkemään itsensä yhtenä joukkona, jolla on yhteinen etu ajettavanaan Terveydenhuollon tila, Stora Enson viime päivien ilmoitukset tuotannon lopettamisesta ja EU:n uhkailut maatalouksemme alajajasta osoittavat, että todellinen vastavoima maastamme puuttuu. Oikeasti kukaan eduskuntatasolla ei vaadi parempaa politiikkaa.

Me olemme rakentamassa työkansan yhteisrintamaa nykyisen kovan politiikan muuttamiseksi. Uskottavaksi tämän vaihtoehdon tekee se, että nyt meillä on tämän asian puolesta toimiva puolue.

Kiitos kaikille niille jotka eri tavoin annoitte tukenne kampanjamme onnistumiselle.

Kerttu Pitkänen allekirjoitti 5000. kordin

Kuvassa Paavo Heikkinen pyytämässä Kerttu Pitkäseltä STP:n kannattajakortin allekirjoittamista.

Malmin torilla STP:n kannattajakortin allekirjoitti 24.9.-07 eläkeläinen Kerttu Pitkänen. Hän oli laskujemme mukaan juuri se tarvittava 5000. allekirjoittaja, jonka oikeusministeriö vaatii kerättäväksi puolueeksi rekisteröimistä varten.

Veimme Oikeusministeriöön n. 5150 korttia, mutta Kerttu Pitkänen allekirjoittama oli suurella varmuudella juuri se ratkaiseva kortti.

Kerttu ei ollut kuullut keräyksestämme mitään, mutta kannatti kuitenkin tavoitteitamme. Kertun mukaan

nyt eläkeläisille hallitus on tarjoamassa 20 euroa miinus verot. Ei se riitä edes HKL:n kuukausilippuun. Eläkeläisille pitäisi saada ilmaiset matkat joukkoliikenteessä. Nyt pitää saada kansaneläkkeen perusosaa, ennenkuin saa alennusta joukkoliikenteen lippiihin. Hallitus on myös nostamassa terveyskeskusmaksuja. Lääkärin vastaanottoa pitää kuitenkin jonoittaa jopa parikin kuukautta. Pitäisi siis tietää 2 kk etukäteen minkälaisista kolotusta tulee olemaan.

Tapahtumat maailmantaloudessa ennakoivat kovia aikoja

Kirjoittajame valtiotieteiden tohtori Pekka Tiainen puhuu tässä Senaatintorilla syksyllä 2005. Kyse oli HKL:n bussinkuljettajien mielenosoituksesta.

Maailmantaloudessa tapahtuu tänään isoja asioita, jotka heijastuvat meidän jokapäiväiseen elämäämme. Nämä on tunnettava kyetäksemme ymmärtämään oman maamme politiikkaa ja hakemaan sille poliittisia ratkaisumalleja. Yhden näkökulman kaiken muun ohella tähän antaa USA:n keskuspankin (FED)entisen johtajan Alan Greenspanin muistelmat, josta nyt oli Financial Timesissa artikkeli.

USA syö enemmän kuin tiensä

Iso kysymys on USA:n velkaantuminen, joka oli v. 2005 samaa luokkaa kuin Suomessa laman aikana. Siitä se on edelleen kasvanut. USA velkaantuu siksi, että se käyttää rahaa enemmän kuin tuottaa t. "syö enemmän kuin tienaa". Se maksaa kallista energiaalasta velaksi, käy sotaa velaksi ja pitää yllä elintasotortumuksiaan velaksi. Koko muu maailma lainaa Yhdysvalloille. Yksi tällainen maa on Kiina, joka osaltaan rahoittaa sodankäyntiä Irakissa. Suomikin rahoittaa Irakin sotaa sitä kautta, että suomalaiset yritykset sijoittavat Yhdysvaltoihin.

Kiinakin ylläpitää USA:n velkaantumista

Kiinalla on ollut voimakas kasvu. Siitä huolimatta siellä suurin osa taloutta on edelleen maaseutuvaltaista. Kiinan ongelmana on valtava työpaikkojen lisäämistarve. Omiensa laskelmiensa mukaan heillä vapautuu 300-500 miljoonaa ihmistä työelämään parinkymmenen vuoden aikana. Näin rajun rakennemuutoksen takia ne tarvitsevat vientiä. Mutta palkkataso heillä matala, vain n. 20 % kansantulosta. Muiden kuin palkkatulojen osuus kansantulosta on luokkaa 70-80 %. Jos Kiina olisi puhtaasti kapitalistinen maa niin se tarkoittaisi, että voittojen osuus olisi sitä luokkaa. Tässä merkityksessä Kiina on erittäin raju riistoyhteiskunta. Mutta Kiinassa investointi-aste on n. 40 % kansantulosta. Jos Suomessa investointi-aste olisi 40 %, niin olisimme velkakierroksessa, jota emme kestäisi. Mutta Kiinassa on toisin. Koska siellä palkkataso on matala, niin 40 % investointiasteenkin oloissa maan taloudessa syntyy valtavat määrät ylijäämää. Sen ylijäämän Kiina sijoittaa Yhdysvaltain valtionpapereihin ja oblikaatioihin, valtion näin Yhdysvaltoja velkaantumaan, rahoittamaan Irakin sotaa,

ajamaan isoilla autoilla ja ostamaan velaksi bensiiniä ja öljyä. Tämä on nykymaailmassa se iso asia.

USA:ssa toistuu v. -90 Suomen malli

USA:n tilannetta voi verrata Suomen kuplatalouden 90-luvun taitteessa. Meillä tuli halpaa rahaa maailmalla, jota lainattiin korkealla korolla mm. asuntoluottoihin, jonka seurauksena asuntoihin tuli hintakupla. USA:ssa toimii sama systeemi. Lainottajia ovat Kiina Japani yms. maat, joiden sijoitukset on lainattu USA:n asunto- ja osake-markkinoille. Nyt se paljastuu kuplaksi, sillä rahaa on lainattu heikoin ehdoin. Ihmisten maksukykyyn loputtua ovat asuntojen hinnat tulleet 20 % alaspäin. Tilanne on kuin Suomessa v. -90.

Laskun maksavat USA:n ulkomaiset lainoittajat

Hyvin ratkaiseva ero kuitenkin on siinä, että Yhdysvaltain velat ovat dollareissa, eikä heillä ei ole valuuttakurssiriskiä. Suomen lainat markka-aikana eivät olleet markoissa vaan ulkomaan valuutassa. Markan romahtaessa valtion velka kasvoi n. 30%, ja pienyrityksiä meni konkurssiin. Mutta USA:lla sitä ongelmaa ei ole, koska sen velka on dollari-määräistä. Ongelma on niillä, jotka ovat lainanneet Yhdysvalloille rahaa. Kun USA:n dollari on halventunut 50 %, niin lainaaja on menettänyt sijoituksistaan 50 %.

Kauhun tasapainosta vaikeasta eroon

Kiinan toimi siinä viisaammin, että kiinnitti rahansa dollariin ja vältti näin kurssi tappiota. Pieni ero syntynyt, kun Kiina irrotti rahansa dollarista vuosi sitten. Kiinalla on sijoituksia USA:ssa 250 mrd. dollaria. Rahojaan se ei voi vetää pois USA:sta aiheuttamatta dollarin romahdusta. Kiinan lainaamat rahat ovat Yhdysvalloilla. USA kykenee sitä kautta käymään neuvotteluja Kiinan kanssa erilaisissa

asioissa, eikä Kiina voi kauheasti Yhdysvaltain liekanarusta poiketa. Onkin sanottu, että Yhdysvaltain ja Kiinan taloussuhde on ratkaiseva asia maailmantaloudessa siten, että Kiinan lainaamalla velkarahalla USA ostaa halpatavaraa Kiinasta ja Kiina kykenee luomaan työpaikkoja maaseudulta tuleville. Kiinakin tarvitsee tätä tilannetta kyetäkseen hallitsemaan maansa työllisyystilannetta. Yhdysvallat taas velkojensa takia. Se on kauhun tasapaino, josta kumpikaan ei pääse eroon.

Globalisaatioko pian tiensä päässä?

Tämä liian rahan tunkeutuminen USA:n asuntomarkkinoille ja sen aiheuttama kuplatalous on vain yksi globalisaation heijastusvaikutus. Greenspan arvioi globalisaation tuoneen markkinatalouden piiriin uusia alueita, mikä on synnyttänyt uutta työnjakoa ja kilpailua, joka taasen on pitänyt inflaatiota aisoissa. Mutta nyt markkinatalous on yltänyt käytännössä läpi maailman. Kiina mukaan luettuna, sillä talouden osalta Kiina on hyvin pitkälti markkinatalousmaa. Tämä aiheuttaa sen, että globalisaatiosta tuleva hyöty esim. inflaation alenemisen osalta on käytetty loppuun. Lähtötilanteissa inflaatio tulee olemaan korkeampi, nykyisen 2 % sijaan 4-5 %. Ruuan hinnan kohoaminen saattaa ennakoida inflaation kiihtymistä yleisestikin.

Pienet palkat kyseenalaistavat markkinataloutta?

Suomessa työtulojen osuus kansantulosta supistui laman aikana ja on jäänyt pysyvästi aikaisempaan nähden tälle alemmalle tasolle. Tutkimalla teollistuneiden maiden tilastoja, voi tehdä päätelmän, että tämä on globaalitalouden ilmiö. Globalisaation myötä tuli pääomien vapaa liikkuvuus ja on syntynyt ylen määrin voittoa haakevaa pääomaa. Osittain työtulojen kansantulo-

osuuden supistumista on aiheuttanut se, että kasvu on ollut voimakkainta sellaisissa maissa, missä se jo ennestään on pieni, kuten Kiinassa. Tästä Greenspan sanoo muistelmissaan saman, minkä mekin olemme sanoneet, että voitot ovat nykyisellään korkeampia, kuin niiden tulisi olla maailmanlaajuisesti. Onkin odotettavissa, että voittojen ja työntekijöiden palkkojen osuussuhteet tulevat tapahtumaan normalisoitumista. Greenspan toteaa, että jos palkkojen osuus ei nouse normaaliimmalle tasolle, niin sillä on se vaikutus, että sellaiset poliittiset suuntaukset alkavat vahvistua, jotka kyseenalaistavat markkinatalouden.

Alikulutus ruokkii taloustaantumaa

Tähän liittyy se, että voiton suhdelu on globaalitasolla myöskin Suomessa viime vuosina kasvanut. Arvioni mukaan, jos työtulojen osuus on pieni, synnyttää se alikulutuksen, jolloin se alkaa ruokkia taloustaantumaa. Ja siitä Yhdysvalloissa myöskin on kysymys. Samaan aikaan kun varallisuuserot ovat kasvaneet korkeiksi, iso osa työntekijästä saa niin pientä palkkaa, että osa elintasosta hankitaan velkaantumisella. Eli siellä on pientuloinen kansanosu työntekijöitä, jotka velkaantuu. Asiaa vähän väärittäen voi sanoa että Yhdysvalloissa kansa elää saamalla palkkaa, ottamalla velkaa ja loput varastamalla. Tilanne ruokkii sitä, että työtuloilla ei elä.

Yhdysvaltain taantuma riski koko maailmalle

Koska USA:n kansantulo on yksityisen kulutuksen varassa, pelätään kuluttajien luottamuksen romahtamista. Kun kotitalouden velkaantuvat, asunot menettävät arvoaan, pelätään sitä, että luottamuksen horjussa talouteen ihmiset alkavat säästää sakanvarteen. Silloin yksityinen kulutus supistuu ja talous ajuttuun lamaan. Greenspanin arvioiden mukaan taantumaa todennäköisyys alkaa olla 50 %. Jos Yhdysvallat menee taantumaa, siinä on se riski, että myös dollari heikkenee edelleenkin. Ja se on meidän metsäteollisuudelle katastrofi.

Pekka Tiaisen alustuksen pohjalta toimittanut **Heikki Männikkö**

Suomen Työväenpuolue - esikuvana SKDL

Uuden puolteen perustaminen on haastava ja vaikea tehtävä. Suomalaisen yhteiskunnan ja koko maailman nopea kapitalistinen globalisointuminen tekee puolteen perustamisen kuitenkin välttämättömäksi. Sosialismin romahtamisen jälkeen palkkatyöväestö, alemman tason virkamiehet ja toimihenkilöt, sosiaalisten palvelujen varassa elävät ihmiset, eläkeläiset, nuoret ja ennen kaikkea lapset ovat olleet vailla turvaa ja tulevaisuuden näkyä.

Suomen valtiokoneisto ja puoluejärjestelmä on kauttaaltaan mukautunut globalisoituneeseen kapitalismin asettamiin ehtoihin niin, että valtaosan Suomen kansalaisista on jäänyt pääomien, monopolien, yritysten sekä EU:n ja Suomen virkakoneistojen jalkoihin. Kaikkein raastavinta on ollut havaita, että vasemmistolainen työväenliike on ollut hajaantuneena pieniin ja avuttomiin ryhmiin vuosikymmenten ajan. On tullut aika

koota vasemmalla oleva väki yhteen. Suomen Työväenpuolteen perustaminen on päättäväinen askel tähän suuntaan.

Uuden puolteen tärkeimmät kysymykset ovat, mistä näkökulmasta se tulee maailmaa katselemaan, mikä on sen arvojärjestelmä ja miten organisoituneena se tulee tavoitteitaan toteuttamaan.

Suomen Työväenpuolteen (STP) tulee katsella maailmaa nimensä mukaisesti työväenluokan näkökulmasta, ja toimia myös sen mukaisesti.

Työväenluokalla tarkoitetaan historiallisen luokkakehityksen lopputuloksena syntyneitä väestöryhmiä, joka on taloudellisten pääomien, peruskoulua korkeamman koulutuksen ja yhteiskunnallisten valtaerojen ulkopuolella. Nämä kolme pääomien ryhmää (taloudellinen, kulttuurinen ja sosiaalinen pääoma) välittävät yhteiskunnan ikuista luontosuhdetta. Ne toimivat myös

yhteiskunnallisen luokkajako perusteena ja luokkateorian kriteereinä. Sekä luonnon sietokyky että yhteiskunnan sosiaalinen rakenne on jo nyt luokkakehityksen seurauksena katastrofin partaalla. Luokkakehityksen moottorina toimivat taloudellisten pääomien kasautumisen ja keskittymisen lait. Taloudellisen pääoman vaikutuksesta myös kulttuuripääoma ja sosiaalinen pääoma kasautuvat ja keskittyvät kansan ulottumattomiin.

Tällä hetkellä vielä toimintaa harjoittavat pieniryhmittäjä, työtömäksi jääneet korkeasti koulutetut ihmiset, sekä virkakoneiston suoritusportaassa työskentelevä pienipalkkaiset virkamiehet ja toimihenkilöt ovat saman luokkakehityksen alaisia, kuin työväenluokkaan kuuluneet ihmiset ovat aikanaan olleet. Heitä odottaa sama kohtalo työväenluokan kanssa, ja sen vuoksi myös heidän taloudelliset ja poliittiset etunsa yhtenevät.

Ehkä tärkein kaikkia palkansaajia

ja palkatta jääviä ihmisiä yhdistävä näkökohta on työväenluokan jäsenen yhdenvertaisuuteen perustuva arvomaailma. Sen sisältönä on pyrkii palauttamaan taloudellinen päätösvalta, kulttuuriperinnön haltuunotto ja yhteiskunnan ohjaukselta tasa-arvoisesti jokaisen ihmisen ulottuville kaikkialla maailmassa. Tämä arvomaailma antaa inhimillistä sisältöä ja yhteiskunnallista aktiivisuutta kaikille niille ihmisille, jotka haluavat ohjata ihmiskunnan kehitystä kohti tasa-arvoisia, oikeudenmukaisia ja pysyvään rauhaan perustuvia yhteiskuntia.

STP pitää historiallisena esikuvanaan 1945 perustettua ja 1980-luvun lopulla elävänä haudattua Suomen Kansan Demokraattista Liittoa (SKDL), sillä erotuksella, että mikään ryhmä tai organisaatio ei voisi esiintyä sen sisällä itseoikeutettuna johtavana voimana, kuten SKDL:ssä vielä tapahtui. STP: n jäseneksi voisi liittyä yksityiset jäsenet, yhdistykset ja organisaatiot. Niiden edustus määräytyisi jäsenyhdistys-

ten koon mukaan. Sama koskisi myös jäsenyhdistysten suorittamaa jäsenmaksua. STP: n jäseneksi voisivat liittyä kaikki yksityiset henkilöt, yhdistykset ja organisaatiot, jotka hyväksyvät STP: n periaateohjelman ja säännöt. STP toimisi täysin avoimesti kaikissa tilanteissa kaikilta osiltaan. Sillä ei olisi salaisuuksia. STP: n tulisi olla eräänlainen miniatyyrikuva tulevaisuuden yhteiskunnasta. Tällaisena STP olisi poikkeus olemassa olevien puolueiden joukossa. Luulen, että vain tällainen puolue voisi kerätä yhteen Suomen vasemmistolaiset henkilöt, ryhmät ja puolueet ja saada myös kansalaisten tuen toiminnalleen. Juuri näin SKDL teki aikanaan.

Tällaista Työväenpuoluetta voisi nimittää antikapitalistiseksi puolueeksi, jonka sisällä erilaiset sosialismin mallit kilpailisivat keskenään etsien parasta tulevaisuuden yhteiskuntajärjestystä.

Heikki Typpö

"Kuoppakorotuksia"

Tänä syksynä ammattiliitot ovat tehneet sopimuksensa liittokohtaisina. EK:n ja hallituksen yllätykseksi se on poikunut suuren määrän työtaisteluita ja niiden uhkia. Myös palkkavaatimukset ovat edellisiä vuosia suuremmat. Olisiko tämä merkki siitä, että työläiset pitkä taantuman jälkeen jälkeä alkaisivat ymmärtää yksilöllisyyden korostamisen sijasta joukkovoiman merkityksen? Kuva on Suurkirkon rappusilta v. 1991, jolloin SAK uhkasi järjestää parin tunnin "yhteislakon".

Työehtosopimukset alkavat olla tämän kierroksen osalta neuvoteltu. Ensimmäisenä sopimuksen sai kemian teollisuus, hyvänä kakkosena maaliin saapui teknologia(metalli)teollisuus. Sopimusten palkankorotukset ovat noin 8-10 prosenttia, jotka tulevat tipoitain seuraavan kahden vuoden aikana.

Sopimuksissa on myös paikallisesti sovittavia erä. Esim. teknologiateollisuudessa paikallinen erä on joko 1 prosentti, jos siitä sovitaan liittojen ohjeiden mukaan, tai 0,7 prosenttia jos ei paikallisesti päästä sopimukseen. Useimmilla työpaikoilla on paikallinen erä tuo 0,7%. Yksimielisyyttä ei siis ole työnantajien ja työntekijöiden kesken syntynyt. Tosin duunaritkin ovat halunneet mieluiten sen 0,7%, koska silloin erä jaetaan tasan kaikkien kesken. Jos erä olisi 1%, niin silloin osa porukasta jäisi kokonaan ilman. Tämän paikallisen erän jaosta on työpaikoilla syntynyt suhteetoman paljon polemiikkia. Työnantajalle ei ole mitään merkitystä, onko erä yksi vai 0,7 prosaa. Pääasia taasi työnantajalle olla, että siitä nousi työpaikoilla tunteita nostattava älämölö. Samalla huomio ohjautui tärkeämmistä asioista muualle. Esimerkiksi siitä, että kapitalistit saivat viime vuonna 30 prosentin kuoppakorotuksen. Tai siitä, että yritysjohtajat ovat saaneet bonuksina paikallisia erä, joista duunarit voivat

vain uneksia. Tai siitä että sopimusteksteihin tuli, jälleen kerran, huononuksia, jotka merkitsevät joissakin tapauksissa suoranaisia palkan alennuksia. Tai siitä että teksteihin tuli muutoksia, jotka lisäävät työnantajien isäntävallaa ja siten vaikeuttavat työläisten asemaa.

Solidaarisista palkankorotuksista ei muuten kukaan Ay-pomo ole puhunut pitkiin aikoihin yhtään mitään. Solidaarisuus on ammattiyhdistysliikkeen johdolta hukassa. Palkankorotukset ovat jo vuosikausia olleet prosenttiperusteisia, mikä on johtanut siihen, että tuloerot ovat kasvaneet paitsi omistavan luokan ja työväenluokan välillä, myös työläisten välillä! Työehtosopimusten taulukko-palkkahaitari venyy kierros kierrokselta. Samaan aikaan "ihmetellään", kun naisten euro on edelleenkin vain 80 senttiä "samapalkkaisuusperiaatteesta" ja tasa-arvo laista huolimatta. Naiset kun ovat pääsääntöisesti siellä palkkahaitarin alapäässä. Muissa Euroopan (sivistys)maissa Ay-liike pyrkii saamaan alimpiin palkkoihin suuremmat korotukset, mutta siellä ei solidaarisuutta olekaan julistettu pannaan kuten meillä.

TEHY on sentään vaatimassa sairaanhoitajille reiluja korotuksia. Sairaanhoitajat ovat ottaneet kovat keinot joukkortisanoutumiseen käyttöönsä. Heidän taistelulleen on syytä antaa kaikki tuki, sillä kyseessä

on paljon muitakin kuin hoitajien palkat: Koko suomalaisen sairaanhoidon tulevaisuus. Ei enempää eikä vähempää. Löytyykö tästä maasta ylipäänsä rahaa köyhien terveyspalveluihin, vai työnnettäkö rahat kapitalistien pohjattomiin säkkeihin ja pörssiin pelattavaksi, mikä Ay-liikkeen pitäisi olla TEHY:n tukena ja turvana. Onhan se kaikkien työtä-kevein etu, että terveyskeskuksissa ja sairaaloissa on motivoitunutta ja ammattinsa osaavaa henkilökuntaa. Toivoo sopii, että rahaa löytyy ja hoitajat saavat ansaitsemansa kuoppakorotuksen.

Metsäyhtiö Stora Enso sitten päätti lopettaa Summan ja Kemijärven tehtaansa ja Anjalan tehtaalta yhden aikakauslehtipaperikoneen sekä tehtaana Ruotsista. Lisäksi se aikoo myydä Kotkan tehtaana. Työtörmäksi jää 1400 ihmistä, joista 1100 Suomesta. Yhtiö on ilmoittanut, että mitään tukipaketteja ei työttömiksi jääville tipu. Luonnollista on, että Stora Enson duunarit järjestävät ulosmarssin työpaikoiltaan. Luonnontota sen sijaan on, että työnantaja todennäköisesti vetää ammattiosastot työtuomioistuimeen "laittoman" lakon järjestämisestä. Työtuomioistuin luonnottomasti määrää osastoille sakot! Stora Enson duunarit maksavat herjojensa Amerikan seikkailusta kovan hinnan.

Markku Nieminen

Kumpi parempi?

Kaikki tietävät, että porvarilliset tutkimuslaitokset kaunislevat kansantalouksien tuloksia. Siksi niiden tilastot ovat saaneet emävalheen leiman. Voikin epäillä, että tuore selvitys (New Europe. Raport on Transformation, 2007, HS 21.9.07) antaa entisistä Neuvostoliiton maista todellisuutta kauniimman kuvan, vaikka sekään ei ole mairitteleva. Päinvastoin. Raportti todistaa, että sosialismi oli kapitalismia parempi.

Raportin mukaan vuoteen 1989 verraten vuonna 2005 Venäjän tuotannon määrä oli vain 87 prosenttia. Kapitalismiin siirtyminen romutti Venäjän talouden, joka on vieläkin 13 prosenttia pienempi kuin sosialistisella Venäjällä. Ukrainan tuotanto oli sitäkin surkeampi. Sen tuotanto oli vuonna 2005 vuoteen 1989 verraten vain 60 prosenttia. Sen tuotanto oli 40 prosenttia pienempi kuin sosialistisessa Ukrainassa. Raportti mukaan vain kolme pientä entistä Neuvostoliiton maata ylitti nipin napin vuoden 1989 tason. Kaikki muut ja esimerkiksi Moldova (Moldavia) ja Georgia (Gruusia), ovat todella kaukana sosialismin ajan tuotannon määrästä.

Vuonna 1989 neuvostotasavaltojen talous oli nykyiseen verraten suorastaan loistavassa kunnossa. Jos sosialismia ei vaihdettu kapitalismiin, niin tuotanto olisi nykyiseen verraten ainakin kaksinkertainen. Venäjällä ja Ukrainassa on tuotannon ja toimeentulon romahtamisen, elinolojen huonontumisen ja puutteen seurauksena tapettu ainakin 35-40 miljoonaa ihmistä. Kaikkien neuvostotasavaltojen luku yhteensä on tätä tuntuvasti suurempi ja jatkuvasti kasvava, kun niiden taloudet rämpivät pohjamudissa ja kun täystyöllisyys ja sosiaaliturva ovat vain kaunis muisto menneiltä ajoilta.

Kurjuus Venäjällä ei ole uusi ilmiö. Viime vuosisadan alussa Venäjä oli alikehittynyt maatalousmaa, jonka köyhyyttä ensimmäinen maailmansota lisäsi. Venäjä köyhtyi entisestään, kun lokakuun vallankumouksen jälkeen valkoisten armeijat yrittivät

voimalla, sisällissodalla, palauttaa vanhan kapitalistien ja maanruhtinaiden vallan. 20-luvun alusta todella syvä kurjuus ylettyi kaikkialle.

Vasta sisällissodan ja sen seurausten paikkailamisen jälkeen 20-luvun puolivälissä Neuvostovenäjä voi aloittaa sosialismin rakentamisen. Kahdessakymmenessäviidessä vuodessa heikko, alikehittynyt ja köyhä Venäjä kasvoi Neuvostoliitoksi. Siitä tuli yksi teollistuneiden maiden paitsi sotilaallinen myös taiteen, tieteen ja tuotannon suurvalta. Näin siitäkin huolimatta, että toisessa maailmansodassa sen oli lähes yksin hävitettävä kapitalistisen Saksan kaikkialle levittämä fasismi. Neuvostoliitto lopetti Euroopan fasistiset keskitys- ja tuhoamisleirit, vapautti vankiloita miljoonat kommunistit, ammattiyhdistys- ja rauhanaktivistit ja muut poliittiset vangit sekä turvasi kaikille vapauden ja poliittiset mielipide- ja toimintaoikeudet.

Historian raaka totuus on, että kahdessakymmenessäviidessä vuodessa Neuvostoliitossa toteutettiin se, joka kapitalismilta oli vaatinut 250 - 300 vuotta! Mutta, muistot ja haaveet ruhtinaiden loistosta eli. Vastavallankumouksen toive ei kuollut. Se siirtyi sukupolvesta toiseen yli seitsemänkymmentä vuotta. Lopulta ja kapitalististen maiden merkittävällä tuella se onnistui ja Neuvostoliiton parlamentti ammuttiin tykeillä taivaan tuuliin - ja amerikkalainen TV, CNN kuvasi sen maailmalle.

Siirtymisessä sosialismista kapitalismiin neuvostokansat menettivät työnsä tulokset ja ajettiin kapitalistiseen kurjuuteen. Sen todistaa jopa porvarillinen New Europa!

Kai Kontturi
Helsinki

.... Jatkoa sivulta 3

Metsäteollisuuden tehtaiden lopettamisesta...

Se kiihdytti metsäteollisuuden saneeraus ja sellaisia päätöksiä kuin Voikkaan tehtaana lopettaminen. Paperialan työselussa hyväksikäytettiin sitä, että tuotantoa haluttiin maailmanmittaustasustajaa se vahvan euron takia supistaminen voitiin tehdä Suomessa ja samalla ajaa läpi muutoksia, joilla heikennettiin paperityöväen ammattiliittoa ja työehtoja. Syksyllä 2007 euro on liki 60 % vahvempi kuin vuonna 2001. Tätä paperi- ja massateollisuus ei tahdo kestää talouden korkeasuhdanteesta, laskusuhdanteesta edessä olisi täysi katastrofi. Se toteutuisi sitä kautta, että Yhdysvaltain velkakriisin heikentämällä dollari sukeltaisi edelleen, kun jo nykytasossa on kestämiä.

Lupaukset, että euro tuo investointeja

Ennen euroa UPM:n Casimir

Ehroth lupasi, että rajan takana odottavat 80 miljardin markan investoinnit tuloa Suomeen kunhan päästään euroon. Euron tulon varmistuminen aiheutti kuitenkin täysin päinvastaisen reaktion: investoinnit pakenivat. Se oli selvää, koska metsäteollisuus halusi välttää riippuvuutta euroalueesta. Eli tuotetaan kulloinkin enemmän siellä, missä valutta on halvinta. Syy oli tämä, vaikka olikin käsittämätöntä, miksi Stora-Enso osti tehtaita Pohjois-Amerikasta kun dollari oli kallis ja maksoi tehtaista siksi kalliin hinnan. Yhtä käsittämätöntä kuin Soneran ennätysappiolliset UMTS-kaupat.

Devalvaatioilla ja yhtiöverohelpotuksilla ponkitettiin vuosikymmenet pääomavaltaita metsäteollisuutta. Samalla lisättiin työn ja työvaltaisen yritysjohtamisen verotusta. Muutosta tähän olisi tullut

saada aikaan jo kauan sitten. Euron tulo kuitenkin aiheutti sellaisen täyskäännyksen, että jäljelle jäi sopeutuminen työntekijöiden kutsannuksella ja monien tuotantoyksiköiden alasajo ja investoinnit virtasivat Suomesta pois.

Varoitukset

Euron tuomista muutoksista metsäteollisuuden kannalta varoitettiin jo ennen EU-jäsenyyttä. Sanottiin, että EU-jäsenyys sinänsä ei vaikuta metsäteollisuuteen samalla tavoin kuin moniin muihin aloihin, mutta jos mennään yhteen valuaatun, tulee ongelmia. Varoitukset toistettiin runsas 10 vuotta sitten kun eurootakaus olivat keskustelussa. Eurootusten tuloksena alettiin kerätä 7,5 miljardin markan puskurirahastoa, mutta alun perin tiedettiin, että summa ei ole riittävä, jos tulee suuria valuuttakurssimuutoksia. Summa,

eurossa 1,3 miljardia, on kuitenkin suuri verrattuna niihin 15 milj. euroon, jotka käytetään Stora-Enson vähennyksen paikkaamiseen. 15 miljoonaa on vain runsas prosentti puskurivaroista.

Mitä on tehtävä?

Kaikkille on turvattava työpaikat. Ensinnäkin tehtävä työtä Stora-Enson irtisanomisen ja tehtaiden sulkeamisen perumiseksi ja tuotannon jatkon turvaamiseksi muilla tavoin, jos Stora-Enso on haluton. Korvaavat työpaikat tulee perustaa siltä osin kuin vähennyksiä ei voida kokonaan välttää, mutta tehtaiden sulkemista ei hyväksytä. Tuotantoa tulee pyörittää, vaikka 13 %:n katetta ei tulisiakaan. Tarvittaessa yhteiskunnan tulee ottaa tehtaat hoitaakseen tai sitten omistus tulee siirtää työntekijöille, jotka voivat ylläpitää tuotantoa.

Euron vahvistuva kehitys tulee saada katkaistua ja euro painetta laskuun ylivahvalta tasoltaan. Sitä varten Euroopan keskuspankin tulee laskea korkoa. Koska energian hinnan nousu on ison tekijä hintapaineissa, on valittava suunta, jolla vähennetään energian käytön kasvua ja öljyriippuvuutta.

Nämä ovat välittömästi toimia. Mutta laajemmin on kyse siitä, että Suomen tulee vapautua Brysseli-aihteisesta talouspolitiikasta ja aloitettava kehittävä maatamme, elinkeinoelämämme ja työllisyyttämme Suomen talouden ja suomalaisen ehdoilla kansainvälistä yhteistyötä rakentaen, mutta torjuen yritykset päättää asioista maan rajojen ulkopuolella tavalla, jossa Suomen kansallisia etuja ei oteta huomioon.

Lokakuun vallankumous muutti maailman

Politiikan alueella on vaikea nimetä asiaa, johon v. 1917 lokakuulla eli olisi vaikutusta. Johtaessaan bolshevikkie vallankumoukseen Lenin tutki yhä uudelleen kaiken tiedon ja kokemuksen, jonka Marx ja Engels loivat. Samasta syystä meidän on tänään tutkittava se kokemus ja tieto, jonka Lenin ja Lokakuun vallankumous meille jättivät. Koskaan ei tule samanlaista aikaa eikä Suuri Lokakuu toistu sellaisenaan. Mutta Lokakuun kokemus jättää suuren määrän perusasioita, mitkä tulee huomioida kehittäessämme työkan- suutta taistelutaktiikkaa nykyistä porvarillista komentoa vastaan. Lokakuutakin suuremmat ajat ovat edessämme.

Tsaarin Venäjä - puolifeodalistinen valtio

Venäjällä vallitsivat vahvat feodalismiin jäänteet, monarkkien ja suurmaanomistajien valta. Maaorjuus oli lakkautettu 1861. Siinä yhteydessä tilanherrat anastivat talonpojilta huomattavan osan heillä aiemmin käytössään olleesta maasta. Talonpojat joutuivat vuokraamaan tilanher- rain maata raskailla ehdoilla, sekä viljelemään tilanherralle osan hänen maataan. Talonpoikaa riistettiin ankarasti.

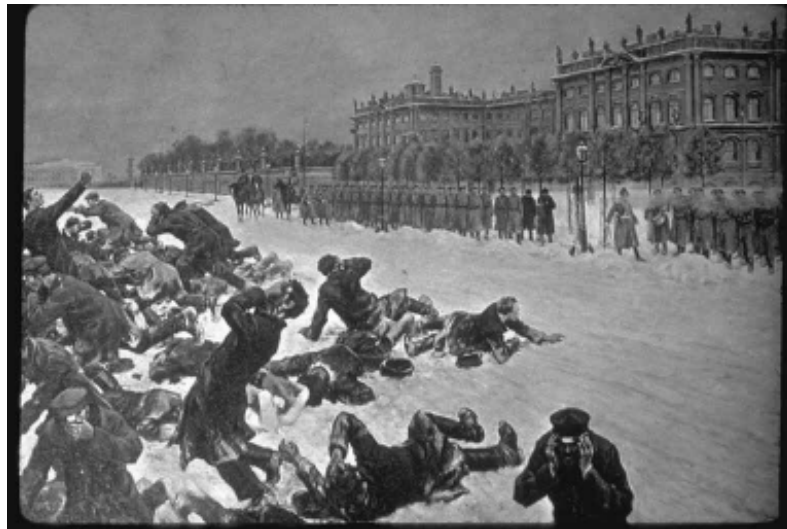
Läntiset kapitalistit synnyttivät Venäjän työväenluokan

Teollisuuskapitalismi Venäjällä kehittyi maaorjuuden lakkauttamisen jälkeen nopeasti. Vuoteen 1900 mennessä työläisten lukumäärä oli jo lähes kolme miljoonaa. Venäjän kapitalismi kulki kuitenkin muihin Euroopan suurvaltoihin nähden jäljessä. Työläiset tekivät Euroopan pisintä työpäivää ilman poliittisia oikeuksia, työturvallisuutta tai sosiaaliturvaa. Länsimaiden kapitalistit omistivat tsaarin myötävaikutuksella pääosan Venäjän teollisuudesta. Länsimaihien verrattuna voitot olivat moninkertaiset. Venäjällä tuli imperialismin ristiriitojen solmu. Työväestö alkoi järjestäytyä. Ensimmäinen työväenliitto perustettiin Odessassa jo v. 1875. Työläiset ottivat käyttöönsä lakkotaistelun. 1880-luvun alkupuoliskolla käytiin jo 50 suurempaa lakkotaistelua. Morosovin tekstiilitehtaila Orehovo-Sujevossa heikennettiin työläisten palkkoja useissa jaksoissa. Siitä seurannut lakkotaistelu kukistettiin asevoimin. Mutta työläisten liikehdintä Venäjällä kasvoi.

Narodnikkien liike vastusti marxilaisuutta

Talonpoikien keskuudessa narodnikit alkoivat taistella tsaaria vastaan. He olivat kuitenkin marxilaisuuden vastustajia, kiistivät työväenluokan vallankumouksellisen merkityksen ja vastustivat työväen ja talonpoikain liittoa. Venäjällä alkoivat syntyä ensimmäiset marxilaiset ryhmät. Ensimmäinen oli Plehanovin v. 1883 perustama "Työn vapautus ryhmä". Plehanov oli aiemmin narodnikki, mutta tutustuttuaan maanpaossa Marxin ja Engelsin teoksiin, hän organisoi niiden kääntämisestä venäjänkielille. Marxilaisuuden kasvun esteenä Venäjällä olivat narodnikit ja marxilaisuus kehittyikin narodnikkien vastaisessa taistelussa. 1800-luvun lopulla sosialidemokratia Venäjällä eli pienten marxilaisten ryhmien muodossa ilman yhteyttä joukkoliikkeeseen.

90-vuotta sitten Lokakuun vallankumous aloitti maailmassa uuden aikakauden. Tätä ei muuta miksikään sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän viime vuosien vaikeudet. Länsi-Euroopassa porvarilliset vallankumoukset tapahtuivat ennen työväenpuolueiden syntymistä työväenluokan tuella. Venäjällä työväenpuolue (bolshevikit) perustettiin v. 1903 ja kaksi vuotta myöhemmin se johti Venäjän ensimmäistä porvarillisdemokraattista vallankumousta, joka bolshevikien johdolla kehittyi v. 1917 työväen ja talonpoikain vallankumoukseksi.

Taitelijan näkemys Pietarin verisunnuntaista 22.1.1905. Tsaarin toteuttama joukkomurha johti vallankumoukselliseen liikkeeseen, joka loi pohjan myöhemmälle v. 1917 Lokakuun Suurelle Sosialistiselle Vallankumoukselle.

Lenin valitsi marxilaisuuden

Vladimir Iljitš Uljanov (Lenin) syntyi 1870 Volgan rantakaupungissa Simbirskissä Perhe oli edistysellinen. Leninin vanhin veli tuomittiin kuolemaan osallisuudesta narodnikkien organisoimaan tsaarin murhayritykseen. Tämä vaikutti Leniniin voimakkaasti. Hän ryhtyi tutkimaan marxilaisuutta ja terrorin sijaan näki siinä tien proletariaatin vapautukseen. Vallankumouksellisen toimintansa vuoksi hänet karkotettiin 1887 vuodeksi Kokuskinon pieneen syrjäkylään. Muutettuaan v. 1889 perheensä kanssa Samaraan perusti Lenin siellä marxilaisen kerhon ja piti yhteyttä muihin Volgan varren marxilaisiin. Pietariin Lenin siirtyi 1893. Siellä hän liittyi yhteen Pietarin maanalaista marxilaisista kerhoista. Tietojensa ja vallankumouksellisen toimintansa johdosta hänestä tuli nopeasti pääkaupungin marxilaisten johtaja.

Marxilaisen vaiheen alku Venäjän työväenliikkeessä

Leninin Pietarin toiminta osui yhteen työväenluokan kasvun ja taistelutoiminnan nousun kanssa. Työläisten toiminta oli hajanaista ja Lenin asetti Pietarin marxilaisten tehtäväksi vallankumouksellisen työväenpuolueen perustamisen. Tämän esteenä oli narodnikkilaisuus. Siksi 1894 kirjassaan "Mitä ovat kansan ystävät ja miten he taistelevat sosialidemokraatteja vastaan" Lenin osoitti virheelliseksi narodnikkien katsomukset. Lenin osoitti työväenluokan merkityksen vallankumouksellisenä voimana ja todisti, että tsaarinvalta voidaan kukistaa vain luomalla työväen ja talonpoikain liitto. Lenin asetti tehtäväksi irrallisten marxilaisten kerhojen yhdistämisen vallankumoukselliseksi puolueeksi. Keväällä 1895 Lenin matkusti Pietarin marxilaisten edustajana ulkomaille tapaamaan "Työn vapautus ryhmän" edustajia ja keskustelemaan puolueen

perustamisesta. Syksyllä Pietarin marxilaiset ryhmät yhdistettiin poliittiseksi järjestöksi nimeltään "Taisteluliitto työväenluokan vapauttamiseksi". Sen perustan muodostivat jo tehtaiden työläiskerhot. Alettiin harjoittaa agitaatiota ja organisoida lakkotaistelua. Kuuluisa oli v. 1896 järjestetty Pietarin 30.000 tekstiilityöläisten lakko. Taisteluliiton toimesta alettiin yhdistää toisiinsa marxilaisuutta ja työväenliikettä. Taisteluliiton kaltaisia järjestöjä perustettiin muihinkin Venäjän kaupunkiin.

"Kipinästä tuli sytty" - Suunta puolueen perustamiseen

Vuoden 1895 lopulla Tsaarin poliisi hajotti Pietarin Taisteluliiton toiminnan ja sen johtohenkilöitä vangittiin. Lenin karkotettiin vankeusajan jälkeen keuhkokuumeeseen v. 1897 kolmeksi vuodeksi Siperiaan Lena-joen varrella sijaitsevaan Susenskojessa kylään. Karkotuksessa Lenin kirjoitti mm. marxilaisen puolueen ohjelman ja alkoi valmistella kirjaa "Kapitalismin kehitys Venäjällä", jonka hän saattoi loppuun karkotusaikanaan. Siinä hän perusteli miten työväenluokan tulee esittää johtavaa osaa vallankumouksessa ja että tuleva vallankumous ei voi voittoa ilman työväen ja talonpoikain liittoa. Ensimmäinen yritys Venäjän Sosialidemokraattisen Työväenpuolueen (VSDTP) perustamiseksi tehtiin 1898 Leninin ollessa karkotettuna. Se ei onnistunut yhdistämään marxilaisia kerhoja. Susenskojessa Lenin loi suunnitelman puolueen perustamiseksi ja sen mukaan tuli perustaa sanomalehti. Karkotuksen jälkeen Lenin tapasi eri puolilla Venäjää Taisteluliiton edustajia organisoimien heistä lehden tulevia työntekijöitä. Toimintansa vuoksi Lenin joutui pakenemaan ulkomaille kesällä 1900. Yleisenä lähtöä vallankumouksellista lehteä "Iskra" alettiin julkaista joulukuusta 1900 ja Leninin ohjauksella muodostettiin Iskan

avustaja- ja asiamiesverkosto. Saksastä käsin. V. 1902 ilmestyi Leninin kirja "Mitä on tehtävä". Siinä hän perusteli puolueen rakentamissuunnitelman todeten, että puolueella tulee olla aseanaan edistysellinen vallankumouksellinen teoria- marxilaisuus. V. 1903 kirjassaan "Maalaisköyhälistölle" hän selosti Työväenpuolueen tavoitteita ja perusteli työväen ja talonpoikaiston liiton välttämättömyyttä. Tsaarin poliisin ajohajdoin vuoksi Iskra toimituskuntineen (Lenin mukana) joutui muuttamaan 1902 Lontooseen ja keväällä 1903 Genovaan.

Puolueen perustaminen 1903, VSDTP:n 2. edustajakokous

Leninin ollessa Susenskojessa eräät sosialidemokraatit joidenkin menestyksellisten lakkotaistelujen ansiosta alkoivat kehottaa työläisiä pelkäästään taloudelliseen taisteluun ja hylkäämään poliittisen taistelun. Nämä ns. ekonomistit olivat Venäjän työväenliikkeen ensimmäisiä opportunisteja. Susenskojessa Lenin kirjoitti asiakirjan "Venäjän sosialidemokraattien vastalause", jonka allekirjoittivat 17 Minusinskin piirikuntaan karkotettua marxilaista. Siinä hän tuomitsi ekonomistien vahingolliset katsomukset ja määritteli sosialidemokraattien perustavoitteet Venäjällä. Suunnitelmaa vallankumouksellisen puolueen perustamiseksi asettuivat vastustamaan ekonomistit. Kirjassaan "Mitä on tehtävä" Lenin osoitti, että ekonomismi on kansainvälisen opportunnismien muunnos. Lenin ja Iskan toimintakunta valmistelivat vallankumouksellisen ohjelman, säännöt ja muita asiakirjoja. Vuonna 1903 heinäkuussa aloitettiin VSDTP:n 2. edustajakokous aluksi Brysselissä ja sitten Lontoossa.

Lenin ja Iskan kannattajat kävivät ankaraa taistelua puolueen vallankumouksellisen ohjelman puolesta. He puolustivat työväenluokan valtaa,

työväen ja talonpoikain liittoa ja proletariaatin internationalismia opportunisteja vastaan. Äänen enemmistöllä hyväksyttiin vallankumouksellinen ohjelma, jossa asetettiin tavoitteeksi työväenluokan ja talonpoikaiston valta. Leninin kannattajat saivat enemmistön keskuskomiteaan ja Iskan toimituskuntaan. Tämän jälkeen leniniläisistä puhuttiin aina enemmistönä (bolshevikit) ja opportunisteista vähemmistönä (menshevikit). Silloin alkoi bolshevikien ja menshevikien välinen vuosien taistelu menshevikien jatkaessa ekonomistien linjaa. Heti edustajakokouksen jälkeen menshevikit saivat haltuunsa Iskan. Silloin v. 1904 Lenin kirjassaan "Askel eteenpäin, kaksi askelta taakse" osoitti miten vaarallinen tulevalle vallankumoukselle on menshevikien linja.

Tilanne kypsyi Venäjän ensimmäiseen porvarillisdemokraattiseen vallankumoukseen

Kesällä 1904 bolshevikit alkoivat kampanjoita VSDTP:n 3:n edustajakokouksen puolesta lopettaakseen menshevikien yritykset mitätöidä toisen edustajakokouksen päätökset. Tämä ei ollut ainoa syy vaatia koolle VSDTP:n 3. edustajakokous. Idässä kypsyi Venäjän ja Japanin välinen imperialistinen sota, jonka Tsaarin armeija hävisi. Tästä sai kansa maksaa kalliin hinnan. Sotaan suhtautuivat menshevikit siten, että on puolustettava kapitalistista isänmaata. Bolshevikit katsoivat, että tsaarin tappio ryöstösodassa johtaa tsarismien heikentymiseen ja vallankumouksen voimistumiseen.

Vuosina 1900-1903 vallinnut talouspula lisäsi talonpoikain ja työläisten kärsimyksiä. V. 1904 joulukuussa käytiin Bakussa bolshevikien johdolla hyvin järjestetty työläisten voittoon päättynyt lakko. Bakun lakko aloitti monilla seuduilla joukkoliikkeen. Tammikuun 3. päivä 1905 neljän työläisen erottamisesta Pietarissa Putilovin tehtailla alkanut työtaistelu kasvoi yleiseksi lakkoliikkeeksi. Bolshevikit halusivat 3. edustajakokouksen koolle arvioimaan näitä tapahtumia.

Työväenluokka asetti Venäjän ensimmäisen porvarillisdemokraattisen vallankumouksen johtoon

Vallankumoukselliset tapahtumat kehittyivät nopeasti. Kaikki luokat, myös porvaristo alkoivat liikehtiä. Poliisin järjestämän provokaattorin pappi Caponin johdolla organisoitiin "Venäjän työläisten yhdistys". Heidän toimesta kansalle uskoteltiin, että tsaari ei tunne kansan häitää. Pappi Caponin johdolla järjestettiin kansanjoukot toimittamaan tsaarille vetoomusta olojen parantamisesta. Bolshevikit tunsivat poliisin suunnitelmat ampuu väkijoukkoja ja varoitivat kansaa, mutta eivät kyenneet torjumaan Caponin suunnitelmaa. Siksi he menivät myös mukaan mielenosoitukseen koska eivät halunneet irtauttaa joukoista. Bolshevikien esityksistä vetoomukseen tehtiin paljon muutoksia. Varioituksista huolimatta Caponin suunnitelma toteutettiin ja tsaarin poliisi ampuu 9.1.1905 5000 työläistä Pietarissa Talvipalatsin torilla. Tästä alkoi vallankumouksellinen liikehdintä leviten koko Venäjällä. Lenin arvioi nämä tapahtumat vallankumouksen alkuvaiheeksi.

VSDTP:n 3. edustajakokous määritteli vallankumouksen linjat

Bolshevikien vaatimuksesta huhtikuussa 1905 pidettiin Lontoossa VSDTP:n 3. edustajakokous, jossa määriteltiin taktiikka vallankumoukseen. Tähän kokoukseen eivät menshevikit osallistuneet, vaan pitivät oman konferenssinsa. Menshevikit vaativat porvariston tukemista, koska se oli heidän mielestään vallankumouksen päävoima. Bolshevikit pitivät alkanutta vallankumousta porvarillis-demokraattisena, jonka tehtävänä on maorjuuden rippeiden hävittäminen, tsaarinn kukistaminen ja demokraattisten vapauksien voittaminen. Porvaristo halusi säilyttää tsaarinn ruoskana työläisiä vastaan eikä siksi kyennyt viemään vallankumousta loppuun. Demokraattisen vallankumouksen voi johtaa loppuun ainoastaan työväenluokka liitossa talonpoikain kanssa. Päämääränä tulee olla tsaarinn kukistaminen aseellisesti sekä väliaikaisen vallankumouksen hallituksen muodostaminen, jossa valta kuuluu työläisille ja talonpojille ja jossa porvaristo on pakotettu neutraaliksi. Leninin johdolla kehitetty bolshevikien taktiikka oli päinvastainen, kuin aikaisemmissa Euroopan porvarillis-demokraattisissa vallankumouksissa. Ei tullut rajoitua porvarillis-demokraattiseen vaiheeseen, vaan piti edetä työläisten ja talonpoikaiston valtaan ja suuntautua sen kehittämiseen sosialistiseksi. Edustajakokouksen jälkeen Lenin arvioi 3:n edustajakokouksen tuloksia kirjassaan "Sosialidemokraattien kaksi taktiikkaa demokraattisessa vallankumouksessa".

Vallankumouksellinen liikehdintä synnytti Neuvostot

Liikehdintä levisi yli maan. Tammi-maaliskuussa 800.000 työläistä oli lakossa. Lakkojen lisäksi oli talonpoikien ja sotilaiden kapinoita. Lokakuussa oli lakossa 2 miljoonaa ihmistä. Suurimmissa kaupungeissa alettiin vallan elimiksi muodostaa neuvostoja. Pietarissa, Varsovaassa, Lodzissa, Bakussa ja Odessassa oli keväällä 1905 suuria lakkoja. Syksyllä vallankumouksellinen liikehdintä levisi voimistui. Myös talonpojat liikehtivät ja lokakuussa alkoi poliittinen yleislakko. Tehtaat, posti ja lennätin keskeyttivät työnsä Tsari oli pakotettu 17.10.1905 sallimaan yhdistymis- ja kokoontumisvapauden sekä kutsumaan koolle duuman. Tässä vaiheessa Lenin oli vaikea johtaa vallankumousta tapahtumia ulkomailta käsin. Vaaroista huolimatta hän palasi marraskuussa 1905 Pietariin. Vallankumouksen kohokohdaksi muodostui Moskovan bolshevikien ja paikallisen neuvoston 7.12.1905 organisoima yleislakko, joka johti 17.12.-05 saakka kestäneeseen aseelliseen kapinaan. Taisteluita käytiin muissakin kaupungeissa, mutta ne eivät kehittyneet yleiseksi kapinaksi. Tästä vallankumouksellisen liikehdintä alkoi laantua, mutta edelleen oli lakkoja, talonpoikain liikehdintää sekä kapinoita armeijassa mm. Kronstadtissa ja Viaporissa. Lopullisesti vallankumous tukahdutettiin tsaarinn toimesta v. 1907. Myöhemmin Lenin määritteli vuoden 1905-1907 tapahtumat lokakuun vallankumouksen kenraaliharjoitukseksi.

Bolshevikien linja voitti puolueessa

Lenin oli tullut takaisin maanpaosta ja Venäjällä oli vallankumouksellinen tilanne ja Lenin tiesi sen.

Puolueessa alettiin vaatia VSDTP:n yhdistävää edustajakokousta. Lenin totesi yhdistämisen olevan mahdollinen vain marxilaisuuden pohjalta. Lenin ja bolshevikit tekivät suuren työn 4:n edustajakokouksen valmistelemiseksi. Tärkeimpiä kysymyksiä olivat mm. agrariohjelman tarkistaminen sekä Puolan, Latvian ja Liettuan puolueiden toiminnan koordinoiminen yhteen VSDTP:n kanssa. Huhtikuussa 1906 avattiin VSDTP:n 4. puoluekokous Tukholmassa. Siellä Lenin piti selostukset ajankohtaisista kysymyksistä, proletariaatin luokkatöistä sekä VSDTP:n suhteesta valtakunnan duumaan, aseelliseen kapinaan ja talonpoikauskysymykseen. Bolshevikit esittivät puolueen linjaksi mm. tilanomistajien maan pakkoluovutusta ja kaiken maan kansallistamista. Menshevikit esittivät maan luovuttamista paikallisille itsehallintoilimille, joilta talonpojat sitä voisivat vuokrata. Lenin totesi tämän sovinnonteoksi tilanomistajien kanssa ja totesi, että talonpoikauskysymystä ei voida ratkaista kukistamatta tsaarinn ja tilanomistajien valtaa. Tässä kokouksessa menshevikillä oli enemmistö ja he saivat läpi esityksensä. Menshevikien voitto oli kuitenkin väliaikainen. Edustajakokous oli tehnyt päätöksen sulauttaa Venäjän alueen eri kansalliset puolueet yhteen VSDTP:een kuuluviksi järjestöiksi. Tämä antoi bolshevikille mahdollisuuden yhteydenpitoon maan kaikkien kansallisuksien kanssa. Lenin julkaisi Pietarin työläisille osoitetun kirjeen "Selostus VSDTP:n yhdistävästä edustajakokouksesta", jossa hän puolusti Bolshevikkien linjaa. Maan eri osiin ulottuvan kampanjoiminn tuloksena saatiin puoluejärjestöt ryhmitettyä bolshevikien ympärille. Ja vuoden 1907 lopulla pidettiin Lontoossa VSDTP:n 5. puoluekokous. Suhtautuminen porvarillisiin puolueisiin oli tärkein kysymys, joka kytkeytyi Venäjän vallankumouksen arviointiin. Päätöslausemassa vaadittiin ankaraa taistelua Mustasotniaalaisia eli kadettien puoluetta sekä suurtilallisten ja suurporvariston puolueita vastaan. Trudovikkien joukka edustivat lähinnä talonpoikaisten etuja - kanssa katsottiin voitavan tehdä sopimuksia taistelussa tsaarivaltaa vastaan, kokous vahvisti bolshevikien linjan vallankumouksessa oikeaksi ja voitto menshevikistä saatiin kaikissa muissakin kysymyksissä.

Taantumuksen vuosien peräännyttiin järjestelmällisesti

Alkoivat taantumuksen vuodet. Aatelisto pyrki fyysisesti tuhoamaan vallankumoukselliset. Työväenluokan horjuvat ainekset sosialistivallankumoukselliset, menshevikit ja anarkistit joutuivat paniikkiin. Sivistyneistön piiristä levisivät erilaiset harhaopit. Poliisi hävitti työväenjärjestöjä ja bolshevikien oli pakko siirtää toimintansa "maan alle". Jäsenmäärä supistui. Bolshevikit perääntyivät kuitenkin järjestelmällisesti säilyttäneen organisaationsa toimintakykyisenä. Lontoon kokouksen jälkeen Lenin palasi Venäjälle asettuen Suomeen. Tsaarinn ohranan uhatessa Leninin turvallisuutta bolshevikien johto päätti Leninin siirtämisestä ulkomaille Sveitsiin. Genevessä Lenin organisoivat uudelleen Proletari-lehden, josta taantumuksivuosina tuli puolueen päääänkannattaja. Bolshevikit katsoivat, että samalla kun tulee lujittaa maanalaista puoluejärjestöä, tulee käyttää hyväksi legaalista t. julkisia työväenjärjestöjä mm. ammattiliitoja ja osuuskuntia sekä myös valtakunnan duumaa. Puolueen piirissä muodostui useita kuppikuntia. Likvidaatortit vaativat uuden puolueen perustamista lännen sosialidemokraattisten puolueiden tapaan. Odzovistit t. vasemmistokommunistit pitivät hyödyttömänä osallistumista julkiseen toimintaan. He halusivat myös kutsua edustajat pois duumasta (odzovistit = poiskutsujat) ja aloittaa aseellisen kapinan. Lenin ja Proletari-lehden toimitus siirtyivät v. 1908 Pariisiin. Siellä pidettiin pian tämän jälkeen v. 1908 puolueen yleisväenäinen konferenssi. Konferenssi tuomitsi likvidaatortien, vasemmistolaisuuden ja erotti likvidaatortit. V. 1909 Proletari-lehden toimituskunnan kokouksessa erotettiin odzovistit, mikä lujitti puoluetta. Taantumuksivuosina levisivät idealistista filosofiaa ja mystiikkaa lähelevät filosofiset katsomukset jopa bolshevikien keskuudessa. Tätä edesauttoi se, että usein fyysikkä oli löytänyt asioita (atomin hajottaminen), joita ei kaikkien materialistien piirissä osattu yleistää. V. 1909 ilmestyi Leninin kirja "Materialismi ja empiriokritisismi", jossa hän kumosi idealistisen ja mystilliset opit ja antoi marxilaisen sisällön tieteen uusille löydöille. Tämä oli tärkeä vaihe ideologisen selkiytymisen tiellä.

Työväenliike nousee

Vuodesta 1910 työväenliike alkoi

aktivoitua. Moskovan ja Pietarin ohella monissa kaupungeissa lakkoitiin ja järjestettiin työläisten, talonpoikien ja sotilaiden joukkokokouksia. Bolshevikit asettuivat liikehdintään johtoon. Keväällä 1911 järjestettiin Pariisin lähistöllä Venäjän aktiiviyöläisille puoluekoulu. Alkuvuodesta 1912 järjestettiin Prahasa yleisväenäinen ns. "Prahan konferenssi". Siellä painotettiin miten tärkeää on käyttää hyväksi kaikkia julkisia toimintamuotoja, mm. duumaryhmää, ammattiliitoja, julkisia työväenyhdistyksiä yms. Määriteltiin poliittinen linja ja taktiikka uuteen vallankumoukselliseen nousuun. Likvidaatortimenshevikit häädettiin puolueesta. Konferenssi vastasi edustajakokousta. Se valitsi keskuskomitean, jonka johtoon tuli Lenin. Tämä konferenssi muodosti yhtenäisen bolshevikipuolueen. Prahan konferenssin jälkeen puolue alkoi sovittaa yhteen julkista ja "maanalaista" työtä Sen tuloksena muodostettiin laajalevikkinen julkinen marxilainen sanomalehti-Pravda, jonka ensimmäinen numero ilmestyi 22.4.1912 Pietarissa. Samaan aikaan työläisten liikehdintä kasvoi ja v. 1911 lakkolaisten määrä ylitti jo 100000. Huhtikuussa Lena-joen lakkoväen 6000 työläistä julisti lakon keltovottomia työ-olosuhteita ja huonoa palkkaa vastaan. Bolshevikit paljastivat poliisin aikomukset ampuu lakkolaisia. Tsaarinn poliisin käskystä 500 työläistä ammuttiin t. haavoitettiin. Tämä aiheutti koko maassa laajan vastalauseen.

Bolshevikien edustajat esiintyivät duumassa lakkolaisten puolesta. Toukokuun 1. päivänä lakossa oli 300.000 työläistä ja tästä lakkoliike voimistui edelleen. Vaadittiin tilanherrojen maan pakkoluovutusta, demokraattista tasavaltaa. 8-tunnin työpäivää. Uusi vallankumouksellinen tilanne alkoi kehittyä.

Imperialistinen maailmansota ja Leninin toiminta

Vuonna 1912 Lenin muutti Krakovaan, josta hänen oli helpompi ohjata puolueen ja Pravdan toimintaa. Vuoden 1914 alkupuolisella Venäjällä lakkoili jo 1,5 miljoonaa työläistä. Maalakuun 1914 vallankumouksellisen tilanne alkoi kehittyä. Puolue valmistautui sääntömääräiseen edustajakokoukseen. Sen esti kuitenkin v. 1914 syttynyt imperialistinen maailmansota. Tulevasta sodasta Lenin ja bolshevikit olivat varoitaneet. Myös kansainvälisissä konferensseissa oli sovittu, että

sodan syttyessä sosialidemokraattien taktiikka on taistella sotaa vastaan ja nostattaa työväenluokka kukistamaan kapitalismia. Mutta valtaosa Euroopan sosialistijohtajista petti tehdyt sopimukset, kavalsivat työväenluokan ja asettuivat tukemaan maansa porvaristoa. Poikkeuksena olivat bolshevikit. Sodan sytyessä Lenin joutui muuttamaan Krakovasta Sveitsiin. Siellä asuville bolshevikille hän esitti ensinnä teesinsä: "Imperialistinen sota on muutettava kansalaissodaksi. Isänmaan puolustaminen imperialistisessa sodassa on kansan kavaltaamista, sillä kapitalistit eivät käy sotaa isänmaan vuoksi vaan ryövätkäseen muita kansoja".

Uudelleen organisoitua puolueen pää-äänkannattajassa Sosial-Demokrat-lehdessä julkaistiin marraskuussa 1914 VSDTP:n manifesti "Sota ja Venäjän sosialidemokratia". Siinä sodan luonne opetettiin käsittelemään oikealla tavalla. Tsaarinn hallitus ryhtyi ankariin vainotoimenpiteisiin bolshevikkeja kohtaan. Sota-ajan laeista huolimatta Leninin onnistui saada yhteys puoluejärjestöihin. Puoluekonferenssissa v. 1915 todettiin: "Sosialistien tulee äänestää sotamäärärahoja vastaan, tulee erota porvarillisista hallituksista, perustaa maanalaista järjestöjä ja kannattaa sotilaiden veljeilyä rintamalla".

Uuden aikakauden olemuksen Lenin paljasti kirjassaan "Imperialismi kapitalismin korkeimpana vaiheena". Hän arvioi tilanteen muodostuneen sellaiseksi, että sosialistinen voitto on mahdollinen yhdessä maassa. Kapitalismin kehityksen epätasaisuuden laki johtaa imperialistiset valtiot eriarvoiseen asemaan. Maailmansota oli seurausta kapitalistien kilpailusta maailman uudelleenjakamiseksi. Leninin mukaan tilanteessa, missä imperialistiset vallat olivat sodassa keskenään, voidaan irrottaa yksi tai useampia valtoja irti imperialismin leiristä. Leninin teoria muodosti perustan bolshevikien taktikalle Lokakuun vallankumouksen organisoimiseksi.

Venäjän sosiaalisia ongelmia ei oltu ratkaistu, vallankumouksellinen tilanne kehittyi ja kriisi kärjistyi sodan aikana. Maassa alkoi esiintyä lakkoliikehdintää ja tsaarinn armeija kärsi tappioita. Naiset alkoivat kapinoita. Venäjä alkoi lähestyä toista vallankumousta.

Helmikuun vallankumous

VSDTP:n jäsenmäärä v. 1917 oli 200000 mutta puolueen vaikutus oli suhteellisesti suurempi. Bolshevikit saivat puolueellen tärkeimmällä työväen järjestöt. Sota vaikutti kielteisesti maatalouteen ja liikeenteeseen. Lakot voimistuivat. Kun vuonna 1914 käytiin 70 lakkoa niin v. 1916 oli jo 1500 lakkoa. Tsaari ei kyennyt turvaamaan voittoja rintamalla, joista porvaristo oli kiinnostunut. Työväenluokka, talonpojat ja vallankumoukselliset sotilaat vaativat rauhaa ja parempia oloja. Verisunnuntain vuosipäivänä 1917 Pietarinn ohella mm. Moskovaassa, Bakussa sekä Nizni Novgorodissa järjestettiin sodanvastaisia mielenosoituksia. Pietarissa Putilovinn tehtailta alkoi 23.2.-17 voimakas lakkoliike leventäen koko Venäjälle. Bolshevikit kehoittivat työläisiä aseelliseen kapinaan. 26.2.-17 Pietarinn varuskunta siirtyi lakkolaisten puolelle ja aseellinen kapina voitti 27.2.-17, kun Pietarinn varuskunta kieltäytyi ampumasta työläisiä. 27.2.-17 Bolshevikkien keskuskomitea julkaisi manifestin,

jossa kansaa kehoitettiin muodostamaan väliaikainen vallankumouksellinen hallitus, säätämään 8-tunnin työaikalaki, takavarikoimaan tilanomistajien maat ja lopettamaan imperialistinen sota. Samaan aikaan työläiset alkoivat perustaa neuvostoja ja sotilaita omia komiteoitain, mikä tuloksena perustettiin Pietarin työläisten ja sotilaiden neuvostojen komitea. Porvaristo ei enää uskaltanut esittää tunnusta monarkian säilyttämiseksi. Venäjällä syntyi uusi tilanne, kun 2.3.-17 perustettiin porvarillinen väliaikainen hallitus, tsaari luopui vallasta ja Venäjältä tuli porvarillinen tasavalta.

Kaksoisvalta

Itsevaltiudesta oli tehty loppu ja julistettu porvarillisia vapauksia. Vuoden 1917 alussa Pietarin neuvostojen enemmistö oli kuitenkin pikku-porvarillisilla puolueilla, menshevikeillä ja eserrieillä. Näiden johtajat sopivat bolshevikkien tietämättä väliaikaisesta porvarien ja tilanherrojen hallituksesta ja joka ei aikoonkaan toteuttaa kansan vaatimuksia. Väliaikainen hallitus edusti porvariston diktatuuria ja neuvostot edustivat työläisten ja talonpoikain diktatuuria. Neuvostojen valta perustui aseistettuihin työläisiin, talonpoikiin ja vallankumouksellisiin sotilaisiin. Siksi väliaikainen hallitus ei voinut hyväksyä ainoatakaan lakia ilman neuvostoja. Neuvostot taasen olivat voima ilman valtaa, koska he tunnustivat väliaikaisen porvarillisen hallituksen, joka ei halunnut toteuttaa kansan vaatimuksia 8-tuntisesta työpäivästä, sodan lopettamisesta, maareformista yms. Muodostui porvariston vallan ja työväen vallan omalaatuinen yhteen punoutuma. Bolshevikkien toiminta oli nyt kuitenkin julkista ja he aloittivat järjestöllisen organisoitumisen ja selvitystyön. Välttömästi vallankumouksen jälkeen alkoi ilmestyä uudelleen (5.3.1917) Pravda. Tavoitteena oli saada edustajia neuvostoihin niin, että kansan tahto pääsisi voitolle.

Huhtikuun teesit

Saatuana tiedon helmikuun vallankumouksesta alkoi Lenin välttömästi toimittaa bolshevikeille ohjeita ns. "Kirjeitä kaukaa". Niissä hän totesi, että oli päättynyt vastavallankumouksen ensimmäinen vaihe, joka antoi vallan porvaristolle ja että väliaikaiseen hallitukseen ei saa luottaa. Lenin vaati, että kaikenlaiset hankkeet yhdistymisestä menshevikkien kanssa vaarantavat vallankumouksen ja että on välttömästi aloitettava selvitystyö työläisten keskuudessa. Leninin neuvot eivät kuitenkaan täysin saavuttaneet Pravdan lukijoita, koska toimituskunnan jäsen Kamenev julkaisi vain yhden Leninin kirjeen ja senkin "vesitettyinä". Tästä johtuen monet bolshevikit ottivat väliaikaiseen hallitukseen puolimenshevistisen kannan. Puolueen johtajan Leninin poissaolo oli tässä vaiheessa suureksi vaaraksi puolueelle ja vallankumoukselle. Suurten vaikeuksien jälkeen Lenin palasi 3.4.1917 Venäjälle. Suomen asemalla järjestettiin suuri joukkokokous. Pitämässään puheessa Lenin kutsui työläisiä, sotilaita ja talonpoikia taisteluun sosialistisen vallankumouksen puolesta. Seuraavana päivänä Lenin esitti bolshevikkien kokouksessa kuuluisat "Huhtikuun teesit". Niiden keskeinen sisältö oli seuraava: Ei saa antaa mitään tukea väliaikaiselle hallitukselle. On aika siirtyä porvarillisesta vallankumouksesta sosialistiseen vallankumoukseen. On päästävä irti kaksoisvallasta ja otettava valta

neuvostojen käsiin. Parlamentaariseen tasavaltaan palaaminen olisi paluuta taaksepäin. Siksi tulee siirtyä teollisuustyöläisten, maatyöläisten ja talonpoikain Neuvostotasavaltaan. Lenin ei esittänyt aseellista kapinaa väliaikaista hallitusta vastaan, joka siinä hetkellä nautti neuvostojen tuhlamusta. Hän esitti selostustyön kautta hankittavaksi enemmistön neuvostoihin. Tesisit levisivät nopeasti kaikkiin puoluejärjestöihin. Suurimpien kaupunkien puolue-elimissä ne käsiteltiin 10-15 päivän kuluessa. Puoluekonferenssi 24-29.4.-17 hyväksyi tesisit ja päätti muuttaa porvarillis-demokraattisen vallankumouksen sosialistiseksi vallankumoukseksi.

Heinäkuun kriisi

Bolshevikit valmistautuivat vallankumoukseen nyt rauhanomaisin keinoin. Päähuomio kiinnitettiin toimintaan kansanjoukoissa. Myös armeijan joukko-osastoihin perustettiin puolue-osastoja. Kesällä bolshevikkien vaikutus alkoi ratkaisevasti lujittua, kun selvisi, että hallituksen, menshevikkien ja eserrien linja ei johda mihinkään. Puolueen jäsenmäärä oli hohonnut yli 200.000. Pietarin tehdaskomiteoissa bolshevikeilla oli 3/4 enemmistö. Toisaalta vastavallankumous valmistautui ratkaisevaan taisteluun. Hallitus organisoi 4.7.-17 armeijan rintamalla hyökkäykseen ja palautti voimaan kuolemantuomion. Hyökkäys rintamalla epäonnistui. Pietarin työläiset lähtivät kadulle vaatimaan vallan siirtämistä neuvostoille. Hallitus hyökkäsi 3.7.-17 rintamalta siirrettujen asevoimien tuella menshevikkien ja eserrien suostumuksella 500.000 mielenosoittajan kimppuun ja 5.7.-17 Pravdan toimitus tuhoitti. Mielenosoittajia ammuttiin. Annettiin myös käsky Leninin vangitsemiseksi, mutta puolueen onnistui siirtää Lenin Pietarista Suomen puolelle. Menshevikit olivat lopullisesti petäneet vallankumouksen. Sosialisti Kerenskin johdolla kaikki valta siirtyi nyt imperialistista poliittikkaa toteuttavalle väliaikaiselle hallitukselle ja kaksoisvallasta tuli loppu.

Valmistautuminen aseelliseen kapinaan

Tilanne Venäjällä muuttui. Suomesta käsin Lenin esitti arvion, jonka mukaan vallankumouksen rauhanomainen vaihe ja kaksoisvalta on päättynyt. Menshevikkien ja eserrien petturuudesta johtuen vallassa on täysin porvarillinen hallitus ja neuvostot ovat vastavallankumouksen puolella. Lenin esitti tunnuksen "kaikki valta neuvostoille" väliaikaista hylkäämistä ja väliaikaisen hallituksen aseellista kaatamista. Nämä esitykset hyväksyttiin 26.7.-3.8.-17 pidetyssä 6:nnessa puolueen edustajakokouksessa. Kokouksen jälkeen alettiin tehdä selvitys- ja järjestelytyötä tehtaissa, armeijan osastoissa ja maaseudulla. Hankittiin aseita ja perustettiin punakaartilaisosastoja. Päiväjärjestykseen asetui kysymys valtiosta, miten suhtautua porvarilliseen valtioon ja millainen tulee olla työväen ja talonpoikain hallitsema valtio. Tässä vaiheessa syksyllä 1917 Lenin kirjoitti teoksensa "Valtio ja vallankumous". Siinä hän kehitti edelleen Marxin ja Engelsin oppia valtiosta ja työväenluokan vallasta.

Kornilovin kapina

Heinäkuun tapahtumien jälkeen kansa alkoi herätä. Taloudellinen

kriisi syveni. Työläiset ja sotilait alkoivat joukoittain erota menshevikeistä ja esserristä polttaen jäsenkirjojaan. Kun selvisi, että hallitus ei aio toteuttaa kansan vaatimuksia alkoivat neuvostot nopeasti siirtyä vallankumouksen puolelle. Mutta myös porvaristo ryhtyi laajentamaan vastahyökkäystään. Vallankumouksellisia joukko-osastoja riisuttiin aseista ja alettiin siirtää rintamalle. Pietariin siirrettiin hallitukselle uskollisia joukkoja. Kerenski yhdessä ulkomaisten imperialistien, tilanherrian porvarien kanssa alkoi järjestää tsaarille uskollisen kenraali Kornilovin avulla Pietariin Etelä-Venäjältä vastavallankumouksellisia joukkoja. Nämä eivät osanneet venäjän kieltä ja Kornilov oletti, että nämä eivät saa yhteyttä Pietariin väestöön. Muodollisesti Kornilov lähti kapinaan väliaikaista hallitusta vastaan, mutta todellisuudessa tarkoituks oli tuhota punakaarti. Väliaikaisen hallituksen pääministeri Kerenski kuitenkin pelasti liitto-laistaan Kornilovia ja joutui hyväksymään käskyn työläisten mobilisoimiseksi Pietarin puolustamiseen. Tämän "tehtävän" organisoivat bolshevikit. Jaettiin aset ja perustettiin työläisostaja. Pietarin puolustukseen vedettiin mukaan varusväki ja Itämeren laivasto. Voimasuhteet olivat muuttuneet niin, että Pietarin puolustus oli bolshevikkien käsissä. Bolshevikit organisoivat liikkeelle agitaattoreita, jotka lähtivät Kornilovin armeijaa vastaan soluttautuen kornilovilaisten joukkoon. Ja niin taivaita olivat bolshevikkien agitaattorit, että kapina kuivui kokoon ja jopa kasakat kieltäytyivät hyökkäämästä Pietariin.

"Kaikki valta neuvostoille"

Kornilovin vastaisten taistelujen aikana tapahtui lopullisesti neuvostojen vasemmistolaisuus. Elokuussa Pietarin neuvostossa saivat bolshevikit enemmistön ja se julisti tunnuksen "kaikki valta neuvostoille". Syyskuussa Moskovan neuvoston ohella yli 250 neuvostoa tukivat tunnusta "kaikki valta neuvostoille", mutta nyt tämä tunnus tarkoitti aseellista kapinaa. Kornilovin kapinan jälkeen valtiosi joitain päiviä tilanne, jolloin valta olisi voinut siirtyä rauhanomaisesti neuvostoille, mutta menshevikit ja esserit eivät suostuneet ja siirtyivät yhä enemmän oikealle. Tämä tilanne meni ohi ja ainoa tie oli aseellisen kapinan valmistelu.

Lokakuun vallankumous

Väliaikaisen hallituksen poliittikka johti maan syksyllä katastrofin partaalle. Teollisuus ja liikenne ajautuivat rappiolle. Raaka-aineista, polttoaineista ja elintarvikkeista oli puutetta ja valtiontaloudessa vaarikkoo. Moskovan ja Pietarin varuskunnat sekä Itämeren laivasto siirtyivät vallankumouksen puolelle. Lenin lähetti syyskuussa puolueelle sekä Pietariin ja Moskovan komitealle kaksi kirjettä: "Bolshevikkien on otettava valta" sekä "Marxilaisuus ja kapina", joissa hän luonnosteli kapinan toteuttamisen. Bolshevikki-puolueessa oli tällöin 400.000 jäsentä. Lokakuussa Lenin palasi jälleen Pietariin, minkä jälkeen 10.10.-17 pidettiin puolueen keskuskomitean kokous, jossa hyväksyttiin päätös kapinan valmistelusta ja toteuttamisesta. Ainoastaan Kamenev ja Zinovjev vastustivat kapinaa Kapinan valmistelua varten perustettiin esikunta, jonka johtoon tuli Lenin. Lenin torjui kaikki yritykset siirtää kapinan alkamisajankohtaa, koska se olisi merkinnyt vallankumouksellisen tilanteen hukkaamista. Kapinaan

valmistauduttiin koko maassa. Puolueen keskuskomitean päätöslauselmaa asetti kannattamaan Moskovan ja Pietarin konferenssien ohella 30 aluekonferenssia. Samaan aikaan alkoivat neuvostot nopeasti siirtyä vallankumouksen puolelle. Mutta myös porvaristo ryhtyi laajentamaan vastahyökkäystään. Vallankumouksellisia joukko-osastoja riisuttiin aseista ja alettiin siirtää rintamalle. Pietariin siirrettiin hallitukselle uskollisia joukkoja. Kerenski yhdessä ulkomaisten imperialistien, tilanherrian porvarien kanssa alkoi järjestää tsaarille uskollisen kenraali Kornilovin avulla Pietariin Etelä-Venäjältä vastavallankumouksellisia joukkoja. Nämä eivät osanneet venäjän kieltä ja Kornilov oletti, että nämä eivät saa yhteyttä Pietariin väestöön. Muodollisesti Kornilov lähti kapinaan väliaikaista hallitusta vastaan, mutta todellisuudessa tarkoituks oli tuhota punakaarti. Väliaikaisen hallituksen pääministeri Kerenski kuitenkin pelasti liitto-laistaan Kornilovia ja joutui hyväksymään käskyn työläisten mobilisoimiseksi Pietarin puolustamiseen. Tämän "tehtävän" organisoivat bolshevikit. Jaettiin aset ja perustettiin työläisostaja. Pietarin puolustukseen vedettiin mukaan varusväki ja Itämeren laivasto. Voimasuhteet olivat muuttuneet niin, että Pietarin puolustus oli bolshevikkien käsissä. Bolshevikit organisoivat liikkeelle agitaattoreita, jotka lähtivät Kornilovin armeijaa vastaan soluttautuen kornilovilaisten joukkoon. Ja niin taivaita olivat bolshevikkien agitaattorit, että kapina kuivui kokoon ja jopa kasakat kieltäytyivät hyökkäämästä Pietariin.

Vallankumous joutui suureen varaan kun keskuskomitean petturi-jäsenet Kamenev ja Zinovjev antoivat 18.10. menshevikkilehdistössä ilmi suunnitelman aseellisesta kapinasta. Kerenskin hallitus alkoi siirtää 19.10. vastavallankumouksellisia joukkoja Pietariin. Kapina päätettiin siirtää alkavaksi päivää ennen neuvostojen II:n yleisenäälläisen edustajakokouksen alkamista 24.10.-17. Kerenskin hallitus aloitti vastatoimena 24.10.-17 aamulla lähettämien panssariautoja tuhoamaan bolshevikkien toimistoja ja lehtien toimituksia. Mutta vallankumoukselliset joukot olivat jo kaikkialla vastassa Kerenskin joukkoja hättään heidät pois. Lenin saapui Smolnaan vallanku-

mouksen johtokeskukseen 24.10-17 yöllä. Samana yönä piirrettiin talvipalatsi. 25.10.-17 päivällä miehittettiin asemat, posti ja lennätin, Nevan sillat, ministeriöt ja valtionpankki.

Yöllä 25.-26.10.-17 panssarilaiva Auroran merkkilaukauksesta alkoi työläisten, sotilaiden ja matruusien väkiryännäkö Talvipalatsiin, jonne väliaikainen hallitus oli linnoittanut. Väliaikainen hallitus vangittiin. Vallankumous toteutettiin suunnitelmien mukaan lokakuun 25-26. päivinä (marraskuun 7-8. päivinä), jolloin vallankumous saavutti voiton Pietarissa. Moskovassa vallankumous voitti 25.10.11.-17 (7-15.11.-17). Lokakuun 25. päivänä Pietarissa alkanut neuvostojen toinen edustajakokous, jossa valtava enemmistö oli siirtynyt bolshevikkien käsiin saattoi ilmoittaa kaiken vallan maassa siirtyneen työläisten, talonpoikain ja sotilaiden neuvostoille.

Tämä kokous hyväksyi ensimmäisenä lakeinaan kaikille sotaikäyville maille ehdotuksen rauhasta ja päätöksen maan kansallistamisesta ja luovuttamisesta talonpoikain haltuun. Samaten kokouksessa ilmoitettiin kaiken vallan maassa siirtyneen neuvostojen käsiin, valittiin uudelle vallalle hallitus, kansankomissaarien neuvosto, jonka johtoon valittiin Lenin.

Heikki Männikkö

Asevarustelu on mieleöntä

YK:n aseidenriisuntaviikko perustettiin vuonna 1978 aseidenriisunnalle omistetussa yleiskokouksen erityisistunnonssa. Valtioita kannustetaan teemaviikon aikana nostamaan esiin asevarustelun vaaroja ja aseidenriisunnan tärkeyttä (pätöslauselma S-10/2). Vuonna 1995 myös kansalaisjärjestöt kutsuttiin mukaan osallistumaan aseidenriisuntaviikkoon (pätöslauselma 50/72 B). Suomen satavuotiaan rauhanliikkeen kansalaisjärjestöt järjestävät viikon aikana lukuisia tapahtumia ja seminaareja.

Tärkeimmäksi rauhan edistämisen keinoista nousee kehitysyhteistyö. Sen rahoitus on kuitenkin edelleen kaukana tavoitteestaan (0,7 % kansantulosta). Elämän perusedellytykset kuten toimeentulo, terveys, koulutus ja sosiaaliset oikeudet eivät ole toteutuneet suurelle osalle ihmisunktaa. Pelkästään köyhyyden ja aliravitsemuksen vuoksi vuonna 2006 menehtyi yhdeksän miljoonaa alle viisivuotiasta lasta.

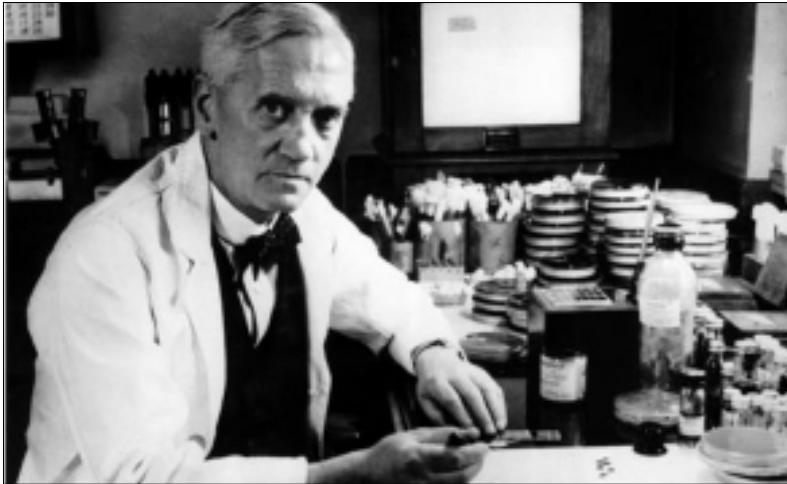
Kehitysyhteistyön rahoitusta tulee tarkastella suhteessa puolustusmenoihin. Sotilaallinen asevarustelu maailmassa on yhä kasvanut ja siihen käytetyt varat ylittävät yli kymmenkertaisesti kehitysavun määrän. Valtaosa sodissa kuolleista on siviilejä. Seuraukset syventävät köyhyyden kierrettä. Suomen tulee tehdä kaikki voitavansa myös kansainvälisellä tasolla asevarustelutuotannon vähentämiseksi ja asekaupan estämiseksi. Sotilaallisen toiminnan rajoittaminen on välttämätöntä myös energian säästöystistä ilmastomuutoksen hallitsemiseksi.

Suomen tulee suunniteltua nopeammin nostaa omaa rahoitusosuuttaan tasaveroiseen kumppanuuheen perustuvassa kehitysyhteistyössä. Tavoite Suomi on uskottava vatiessaan muitakin globaalisen vastuunsa kantavien maiden joukkoon. Sotilaallisen varustelun "kehittämisen" sijasta on laadittava ja toteutettava aseidenriisuntaohjelma. Vapautuvat varat on käytettävä kehitysyhteistyöhön ja kriisinehkäisy- ja rauhanturvatoimintaan. Talous- ja kulttuurisuhteiden edistäminen Venäjän kanssa ehkäise aiheettomien pelkojen heräämistä.

"Ihminen ei kykene hävittämään maapalloa. Aseidenriisuntaviikolla kysymme, kytkenemmekö säilyttämään maapallon sellaisena, että ihminen voi siellä elää", todettiin seminaarissa.

PAND/ Mia Waire

Tiedeyliopistojen tehtävä: tiede vai innovaatiot?

Kemisti Alexander Fleminglöysi perustutkimustensa yhteydessä aivan sattumalta penisilliinin. Vasta sen jälkeen löydöstä voitiin kehittää, "innovoida" uusia antibiootteja.

Hallitus ja muut päättävät piirit ovat julistaneet Suomessa 'tieteen' kirosanaksi. Tiedejärjestelmän sijasta hallitus julistaa rakentavansa maahan "maailman parasta innovaatiotiedejärjestelmää" tiedeyliopistojen perustalle.

Ennen kuin puhutaan mistään määräraha-, opintososiaalisista ja sivistyksellisen tasa-arvon kysymyksistä koulutus-tiedepolitiikassa, kaikkien kansalaisten oikeudesta paikkansapitävään tietoon jne., on selvitettävä tämän kyseisen peruslupajonon mielekkäisyys, ja sen onnistumisen mahdollisuudet ilman asianmukaisesti järjestettyä valtion ylläpitämää julkista ja toimintakykyistä tiedejärjestelmää. Kenenkään ei nimittäin kannata satsata oppovaan laivaan esimerkiksi elämänturua valitessaan, on sen kyttyin pääsy kuinka "tasa-arvoista" hyvänsä tai erilaiset "edut" vaikka suorastaan houkuttelevia.

Vaikka tiede on yhä keskeisempi tuotantovoima innovaatioiden, hieman yksinkertaista kauppallisesti menestyvien tuotteiden kehittämiseksi, niin se ei suinkaan ole ainoa tällainen tekijä, vaan tieteen merkitys innovaatioiden tuottamisessa vaihtelee (varsin tavallisesta) 0 %:sta tuonne 90 %:in tuotetyypistä riippuen korkeimpien prosenttien kossissa välittömästi tiedettä itseään palvelevia tutkimusvälineitä. Uusi, mieluiten siis itse tuotettu mutta paremmin paikkansa pitävä tieteellinen perustutkimustieto on **ainoa innovaatiotoiminnan "komponentti", mitä nimenomaan tiedeyliopistot voivat innovaatioprosessiin tarjota.**

Jos tiedeyliopisto ei tee kunnollista perustutkimusta, sillä ei ole innovaatioprosessiin MITÄÄN TODELLISTA ANNETTAVAA, eikä se opi erottamaan muidenkaan tuottaman tiedon joukosta oikeaa vääristä. Sama koskee Suomen akatemiaa, ja sen mallin mukaan Suomen ehdotuksesta pystyy ajettua EU:n "European Research Councilia", jonka johtoon valittiin HY:n vararehtorina oikean ja väärän tutkimuksen erottamisessa toisistaan pahasti epäonnistunut biokemian professori Marja Makarow: Kansan ääni on aikaisemmin käsitellyt mm. HY:n "peilisolututkimuksia".

Peruskäsitteitä: mitä ovat tiede ja innovaatio?

Taastusti asiantunteva "Sovjetskaja

Ensiklopedija" määrittelee *tieteen* seuraavasti, 1: "Tiede, inhimillisen toiminnan alue, jonka funktiona on objektiivisten tietojen tuottaminen ja teoreettinen systematisoiminen todellisuudesta; yksi yhteiskunnallisen tajunnan muodoista; historiallisessa kehityksessä tiede muuttuu yhteiskunnan tuotantovoimaksi ja mitä tärkeimmäksi yhteiskunnalliseksi instituutioksi. Käsite *tiede* sulkee piiriinsä sekä uuden tiedon aikaansaamisen että tämän toiminnan tuloksen, kullakin hetkellä kootuksi tulleiden tieteellisten tietojen summan, joka kokonaisuuden ominaisuudessa käsittää (kulloisenkin) tieteellisen maailmankuvan. Termiä 'tiede' käytetään myös merkittävään eri tieteenalaja."

"Tieteen(alan) välittömät päämäärät ovat (sellaisen) todellisuuden ilmiöiden kuvaaminen, selittäminen ja ennustaminen, jotka muodostavat sen tutkimuskohteen sen löytämien lakien pohjalta, eli laajassa mielessä (se on) todellisuuden teoreettinen heijastaminen."

"Ollen yhteydessä maailman käytännölliseen omaksumiseen tiede on tiedon tuotantona laatuun aivan erityinen toiminnan muoto, joka olemuksellisesti eroaa toiminnasta materiaalisessa tuotannossa, kuten myös muista erityisesti henkisistä toiminnan muodoista."

"Kun materiaalisessa tuotannossa tietoja vain käytetään ideaalisen työkalun ominaisuudessa, niin tieteesä niiden aikaansaaminen on pääasiallinen ja välitön päämäärä..."

"Erotukseksi toiminnan muodoista, joiden tulos on pääasiassa ennalta tiedossa, toimintaa nimitetään aiheellisesti tieteelliseksi vain siinä määrin kuin se johtaa uuden tiedon keksimiseen, ts. tieteellisen (perustutkimus)toiminnan tulos on periaatteessa ennalta tuntematon. Juuri tästä syystä tiede ilmenee voimana, joka "kumouksellista" muut toiminnan lajit."

Innovaation Wikipedia määrittelee seuraavasti: 2:

"Innovaatio eli uudennus on jokin uutuuus, tavallisimmin jokin uutuuustuote, esimerkiksi teollinen tai tekninen keksintö. Innovaatio voidaan ymmärtää ideana, käytäntönä tai esineenä, jota yksilöt pitävät uutena. Innovaatiot jakautuvat karkeasti kahteen luokkaan. On mullistavia innovaatioita ja vähittäisiä muutoksia syntynyttä innovaatioita."

"Innovaatiotoiminta sekoitetaan

joskus virheellisesti tutkimustoimintaan. Pelkkä tutkimustulos ei kuitenkaan ole innovaatio ellei sitä pystytä kaupallisesti hyödyntämään. Hieman yksinkertaista voidaan sanoa, että tutkimusprosessi muuttaa rahaa tiedoksi, ja että innovaatioprosessi muuttaa tietoa rahaksi. Esimerkiksi Tekes (Tekes - teknologian ja innovaatioiden kehittämiskeskus) on määritellyt innovaation seuraavasti: "Innovaatio tarkoittaa kaupallisesti tai yhteiskunnallisesti uudella tavalla hyödynnettyä tietoa ja osaamista."

Innovaatiotieto on siis bisnes-tietona salaista ja suojattua, esimerkiksi patentoitua, kun taas tieteellinen tieto ei määritelmällisesti voi olla kumpakaan. Mitä innovaatioyliopisto sitten firmoille antaaakin (kaikesta huolimatta...), niin muille yhteiskunnan tahoille se ei anna mitään, paitsi korkeintaan niiden firmojen välityksellä. Tiedettä tarvitsevat kuitenkin muutkin tahot: tavalliset kansalaiset, kansalaisjärjestöt, poliittiset päättäjät, oikeuselimet, muutkin yritykset kuin innovaatioyliopiston bisneskumppanit.

Mauri Pekkarinen lakkauttamassa tiedettä?

Tampereen teknillisen yliopiston lehti TTY & Co viime vuodelta haastatteli oli asian menevällä otsikolla "Lisää yrittäjyyskasvatusta koulutusohjelmiin" jo silloisenkin Kepusosdem-hallituksen kuten nykyisenkin kauppa- ja teollisuusministeri Mauri Pekkarista, jonka linjukset edustavat kaikkien europuoleiden linjauksia:

TTY & Co: "Suomalainen innovaatiojärjestelmä on toiminut hyvin. Maailman muuttuessa on katsottava kuitenkin, millaisin uudistuksiin on tarvetta. Ensimmäkin on tukittava innovaatioketjun vuodot. Innovaatiojärjestelmämme kyllä tuottaa runsaasti uutta tietoa ja innovaatioita, mutta patenteista, uudesta tiedosta ja innovaatioista ei synny riittävästi tuotteita ja kasvavia, jopa kansainvälisiä yrityksiä, sanoa kauppa- ja teollisuusministeri Mauri Pekkarinen."

Ei sanaakaan TIEDEjärjestelmästä, vain "innovaatiojärjestelmästä", eli tuotekehitysjärjestelmästä, ELI yhdenlaisesta SUUNNITTELUjärjestelmästä. Teknillisten korkeakoulujen nimenvaihto ja "tunnustautuminen" tiedeyliopistoiksi olivat siis huijausta. Jos Pekkarisen linjanveto pitää, ja sillä on kannatusta ko. yhteisöissä, niin TK, TTY ja LTY olisi muutettava virallisestikin ammattikorkeakouluiksi. Ne eivät pysty omin keinoin erottamaan oikeaa tietoa vääristä, mikä onkin nähty viime vuosien aikana.

Tarvittaisiin KOKONAAN UUSI teknillisen alan todellinen yliopisto, joka erotettaisiin "innovaatiojärjestelmästä" katsomaan sen munausten perään, ja kansainväliseen yhteistyöhön oikeiden tieteen tekijöiden eikä huijareiden ja disinformaattoreiden kuten M(assachusetts)(nstitute of)T(echnology):n kanssa!

Tiedeyliopistojärjestelmän vaihtaminen "innovaatiojärjestelmään" on vastaavantasoinen yhteiskunnallinen muutos kuin olisi oikeusjärjestelmän korvaaminen pelkällä poliisijärjestelmällä ja siihen liittyen mm. Eduskunnan ja tuomioistumien ja muun sellaisen "turhan" lakkauttaminen...

Ja innovaatioiden todelliseen syntymiseen tuo Pekkarisen muutos vaikuttasi samoin kuin tuo jälkimmäinen "reformi" järjestykseen: hölynpölytieteen pohjalta ei synny innovaatioita, eikä tyhjän viranomaisterrorin pohjalta "järjestyttä"!

Perustutkimukselle vaatimus tulojen välittömästä *liiketaloudellista* sovelletavuudesta on asiaankuulumaton myllynkivi, jota yksikään suuriin teknisiin keksintöihin johtanut yksittäinen yhden tieteen alan tutkimustulos ei ole varmaan koskaan sen julkistamishetkellä täyttännyt.

TTY & Co: "Pekkarisen mukaan toinen tärkeä kehittämissuositus on innovaatiojärjestelmän muuttaminen *tarjontalähtöisestä kysyntälähtöiseksi tiivistämällä entisestään elinkeinoelämän ja tiedeyhteisön välistä suhteita...*"

Se mitä Pekkarinen tiedeyliopistoilta vaatii, on liike-elämän valmiiden ideoiden toteuttaminen (vaikka kaikki sellaiset markkinoilla tiedustetut ideat on varmaan toteutettu joiden toteuttamisella tieteellinen perusta on olemassa. Sitaiti osoittaa, että Pekkarinen ei ymmärrä tieteestä eikä tieteelle perustuvista innovaatioista mitään. Pekkarinen sekoittaa tieteen tutkimusinsinöörin toimintaan, joka on yhdentyyppistä suunnittelua. 3. Lakkauttaessaan aidon tieteen hän tulee kyllä lakkauttaneeksi myös tutkimusinsinöörin kyvyn erottaa itse oikea tieto vääristä, ja johtaa yliopistojen asiakkaita, niin opiskelijat kuin firmatkin, täydelliseen avuttomaan riippuvuuteen jostakin enemmän tai vähemmän satunnaisesta ulkomaisesta "auctoriteettitahosta", ihan yhtä hyvin tiedemafiakeskuksesta kuin oikeastakin osajatahosta. Tämänkin katastrofaalinen kehitys onkin ollut havaittavissa.

TTY & Co: "Olemme siirtymässä palkkayhteiskunnasta yrittäjyysyhteiskunnaksi. Yhä useampi yliopistosta valmistunut päätyy uransa jossakin vaiheessa yrittäjäksi. Kaitenlaisten alojen koulutuksessa tulisi antaa perusvalmiudet yrityksen pyörittämiseen."

Tiedeyliopistojen perustutkintoja ei tule rasittaa pakollisella yrittäjäkoulutuksella. Sitä on yhteiskunnassa tarjolla joka paikassa muualla vaikka kuinka paljon. Ja lisäksi on pilvin pimein palveluksiaan innokkaasti maksukykyisille tarjoavia yrityshalintokonsultteja sekä asiakkaitaan neuvovia yrittäjätoimistoja, -puistoja, -halleja, -maneesseja jne. Tämä yrittäjäkoulutus on sitä paitsi lähinnä syötti, jotta teollisuustutkijan ura kuulostaisi houkuttelevalta, vaikka teollisuuden tutkijat ja tuotekehittäjät tekevät tunnetusti "orjakrahteja", jossa sitoutuvat olemaan käyttämättä missään muualla tässä työssä itse tuottamaansa tietoa. Vapaaehtoisista yrittäjäkoulutusta tietysti voi olla, mutta sillä ei saa korvata tieteellistä perusosaamista. Ja monilla erityisteiteenaloilla kuten kauppa-tieteissä ja teollisuustaloudessa yritysjohtajakoulutus on entuudestaan tärkeässä asemassa.

TTY & Co: "Euroopan unionissa valmistellaan esitystä Euroopan uudeksi teknologiasinstituutiksi. Pekkarinen pitää ajatusta kannatettavana: Tarvitsemme useisiin yliopistoihin, tutkimusinstituutioihin ja bisnekseen verkottuvan EIT:n. Soveltavalla tutkimuksella ja kehitystyöllä pitää olla siinä keskeinen sija."

Mitenkään tämä EIT suhtautuu "European Research Council":in, joka on Suomen "akatemian" suden mallin mukaan pystyvä yrittäjänsä "eurotieteen" rahoitusorganisaatio... Eli ei tieteellinen, vaan rahoituslaitos, joka ei ole tieteellisessä vastuussa kenellekään, joka joka rahoituspäättöksillään kuitenkin ohjaa valtio(de)n tiedepolitiikkaa. Tuo kansallisen ja kansainvälisten "tiedejärjestöjen", joissa pyörivät kaikissa samat naamat, niinluodot, raiviot, makarowit, enqvistit, kasvaa kuin kuplatalousyrittäjän yritysrypäs tai taistolasteinotimitajan etujärjetövidauko... On Tieteellisten seuran valtuuskuntaa, "Kansainvälistä tiedeyliopistojelijoita" (johon kuuluu nimenomaan niitä "innovaatioyliopistoja"). Euroopan tutkimussäätiötä, Euroopan teknologiantuutia, Skepsistä, Höpsistä... Kunnolliset tulokset vaan loistavat poissaoloillaan: tiedettä ollaan tekemään, mutta "peilisolut" pukka...

Nykyinen Suomen akademia on lakkautettava, ja se on korvattava esimerkiksi Venäjän/NL:n tai Ruotsin mallin mukaisella aidolla Tiedeakatemialla, joka on tieteellisen perusteen ja tieteellisellä virkavastuulla toimiva tieteellinen, toiminnassaan kaikin puolin julkinen tiede-elin. 4.

Risto Koivula
Dipl. ins. Tampere

Viittaukset linkeihin:

1. <http://www.vapaa-ajattelijat.fi/keskustelu/read.php?5,14503,18762#msg-18762>
2. <http://fi.wikipedia.org/wiki/Innovaatio>
3. <http://www.nakokulma.net/index.php?topic=5978.msg166957#msg166957>
4. <http://www.nakokulma.net/index.php?topic=11996.msg302641#msg302641>

Ukrainan parlamenttivaaleista

Kuvassa keskellä artikkelimme kirjoittaja Sergey Skvortsov vierailulla viime tammikuussa Tampereen Lenin museossa. Viereällä hänellä on vaimonsa Elena ja museon johtaja Aimo Minkkinen.

Syyskuun 30. pidettiin Ukrainassa ennenaikaiset parlamenttivaalit. Parlamentin nimi on säilynyt neuvostoaioista entisenä - se on edelleenkin "Korkein neuvosto". Tietenkään se ei tarkoita, että Ukrainassa enää olisi neuvostovaltaa. Jopa kuukausi vaalien jälkeen niiden virallisia tuloksia ei ole vielääkään ilmoitettu (jatkossa kerron miksi), mutta nyt jo tiedetään, kuinka monta edustajaa mikin puolue on saanut.

"Oranssi-rintamalla" (avoimesti länsimieliset nationalistiset puolueet, jotka järjestivät 2004 Kiovassa its. oranssivallankumouksen syyttään presidentiksi valittua Janukovichia tuolloin vaalitulosten vääräntämisestä) saivat nyt 2 paikan enemmistön parlamenttiin ja voivat periaatteessa muodostaa hallituksen.

Se on kuitenkin varsin vaikeaa ja voi lykkäytyä yhä kauemmas. Itse asiassa vaalien ainoa voittaja ei ollut heidän pääehdokkaansa ja oranssivallankumouksen johtaja Alexander Moroz. Puhumme jo Jushchenkosta. Morozin, tämän voittaja oli länsimielinen populist

Julia Timoshenko. Sangen tehokkaan vaalikampanjansa aikana hänen ryhmänsä lupasi palauttaa kansalaisille kahdessa vuodessa heidän inflaation syyttään pankkitalotuksensa. Vaalien jälkeen tuo tavoite on kuitenkin "pudonnut järjestyksessä kymmenenneksi" monien muiden tavoitteiden kuten Nato-jäsenyyden taakse. Vaalien tuloksena voima- suhteet oranssivallankumouksen voimakaasti muuttuneet; presidentin rintama sai vain 14% äänistä, mutta Timoshenkon kannattajat lähes 31%. Jos presidentin puolue todella muodostaa oranssivallankumouksen, sen on nimitettävä Timoshenko pääministerin virkaan (se on Timoshenkon päävaatimus), tällaisessa tilanteessa presidentin puolue jää vähempiarvoiseen asemaan ja herra Jushchenkon poliittinen tulevaisuus on kyseenalainen.

Yleisesti ottaen kaikki ennenaikaisista vaaleista sopineet osapuolet ovat hävinneet (tämän saivat presidentti Jushchenko, pääministeri Janukovich ja parlamentin puhemies ja sosialistisen puolueen johtaja Alexander Moroz). Puhumme jo Jushchenkosta. Morozin, tämän entisen puhemies puolue on

heitetty roskakorin, kun se ei saavuttanut 3% äänirajaa. Janukovichin alueiden puolue taas voitti äänissä 2% ollen nyt yht. 34%, mutta se menetti liittolaistensa heikentymisen mukana sen vahvan aseman, mikä sillä oli aikaisemmassa parlamentissa. Tietenkin on mahdollista syyttää Janukovichin amerikkalaisia poliittisia konsultteja, jotka eivät täysin ymmärtäneet meidän Neuvostoliiton jälkeistä todellisuuttamme. On myös mahdollista arvutella, miksi Janukovich ylipäätään hyväksyi vaalien aikaistamisen, johon ei ollut mitään laillista tarvetta, vaikka presidentti Jushchenko ei onnistunut hajottamaan aikaisempaa Korkeinta neuvostoa niin kovasti kuin hän sitä yrittikin.

Palautan mieleen kuinka asiat kehittyivät. Huhtikuun alussa Ukrainan presidentti Jushchenko julkaisi asetuksen parlamentin hajottamisesta ja uusista parlamenttivaaleista. Mistä syystä? Jotkut "oranssikansanedustajat" loikkasivat muihin poliittisiin ryhmiin, joka luultavasti loukkasi äänestäjien tahtoa josta presidentti halusi pitää tiukasti kiinni. Eurooppalaiselta katsantokannalta tämä tuntuu jokseenkin naurettavalta ja on myös

Ukrainan perustuslain vastaista. Jushchenkolla ei ollut oikeutta toimia niin.

Nyt kukaan ei ymmärrä, miksi kaikki tämä keinottelu oli tarpeen Jushchenkolle. Hänen ryhmällään ei ollut mitään mahdollisuuksia voittaa ennenaikaisissa vaaleissa, kaikki asiantuntijat ennustivat yksimielisesti, että vaalien tuloksena Jushchenkon ryhmän asema tulee oleellisesti heikentyneeseen Timoshenkon ryhmään nähden (ja näinhän sitten tapahtuikin).

Parlamentissa, jossa hallitseva liittoutuma muodostui Alueiden puolueen ympärille sovitellen poliittikkaansa Kommunisten puolueen ja sosialistien kanssa, ja jolla liittoumalla oli hallussaan enemmän kuin 60% kansanedustajista ei tietenkään voida olettaa Alueiden puolueen suostumaan poliittiseen itsemurhaan ja taipumaan presidentin määräykseen hajottaa parlamentti. Sen jälkeen Jushchenko yritti ratkaista asian voimakkein lähettämällä toukokuun lopulla joukkoja Kiovaan näennäisesti järjestystä turvaamaan, mutta sotilaat kieltäytyivät totelemasta presidentin käskyjä. Tuloksena koki seikkailusta Jushchenko olisi hävinnyt pelin kokonaan, mutta odottamatta hänen pelastajaksi tuli... pääministeri Janukovich. Yön neuvottelut presidentin, pääministerin ja parlamentin puhemies välillä johtivat sopimukseen ennenaikaisista vaaleista 30. syyskuuta.

Poliittikan tuntijat pistävät jatkuvasti merkille Ukrainan nykyisen pääministerin alttiuden ratkaista poliittisia ongelmia, ei suoranaisella poliittisella taistelulla, vaan joidenkin salaperäisten neuvottelujen kautta. Tällä kerralla tämä alttius johti Janukovichin kannalta huonoon käänteeseen. Mitä oikeastaan pääministeri halusi. On olemassa vaikutelma, että hän yksinkertaisesti halusi olla rauhassa, halusi sivuuttaa kriisin, jossa hän tunsu epävarmuutta, vaikka

tilanne ilmeisesti kehittyi hänen myötävaikutuksellaan.

Kirjoitukseni alussa totesin, ettei vaalien virallisia tuloksia ole vielääkään julkaistu. Syy tähän tilanteeseen on, että kompromisseja tekevät Ukrainan Kommunisten puolue, joka sai 5% äänistä, on esittänyt koko vaalien tuloksen kieltämistä, koska väärinkäytöksiä on tapahtunut ja ennen kaikkea "oranssien" hyväksi. Esimerkiksi on hyvin epäilyttävää, että lukuisilla läntisillä alueilla, joissa on perinteisesti äänestetty nationalisteja, äänestysprosentti on ollut näennäisesti 80 - 85%, vaikka yli puolet alueen ihmisistä on töissä maan rajojen ulkopuolella.

Objektiivisesti tämä sopii hyvin Alueiden puolueelle, joka ei halua jäädä oppositioon, vaan jatkaa nykyistä politiikkaansa. Ottaen huomioon tähän poliittiseen kaupanteon osallistuneiden häikäilemättömyyden, kaikki on mahdollista mukaanlukien mitä odottamatommimmat variaatiot. Paikat Ukrainan parlamentissa on jaettu "oranssien" ja "ei-oranssien" kesken käytännöllisesti katsoen tasan. Voimasuhteet eri ryhmien välillä ovat erittäin huterat ja paljon riippuu pelkästään eri puolueiden poliittisesta kaupankäynnistä - kirjaimellisesti katsoen. (Kommunistisen puolueen johtaja on jo ennakoitunut, että jotkut "oranssit" kansanedustajat suunnittelisivat hypäämistä Alueiden puolueeseen, ja se voi olla hyvin mahdollista). Myös on mahdollista, että syntyy "suuri koalitio" Alueiden puolueen ja Jushchenkon ryhmän välille. Kuitenkin tämä kaikki on erittäin haurasta ja särkyvää. Varmasti voidaan sanoa vain yksi asia - Ukrainan poliittinen vakaus ei tule säilymään lähitulevaisuudessa.

Sergey Skvortsov
NKP:n Keskuskomitean ensimmäinen sihteeri

Käännös englannista Reijo Katajaranta

Koreoiden huipputapaaminen tähtäsi Korean niemimaan riippumattomuuden lisäämiseen

Korean demokraattisen kansantasavallan puolustuskomitean puheenjohtaja Kim Jong Il ja Korean tasavallan presidentti tapasivat Pjongjangissa 2.-4.10.2007. Ensimmäisen kerran pohjoisen ja etelän johtajat tapasivat vuonna 2000. Tuon tapaamisen päätteeksi hyväksyttiin ns. kesäkuun 15. päivän julkkilause, joka tähtäsi kaikinpuoliseen suhteiden parantamiseen riippumattomuuden hengessä.

Lokakuun tapaamisessa keskusteltiin kesäkuun 15. päivän julkkilauseman hengessä pohjoisen ja etelän välisten suhteiden parantamisesta, rauhan saavuttamisesta Korean niemimaalle, yleisestä hyvinvoinnista sekä kansakunnan jälleenyhdistämisestä. Lokakuun kokouksessa hyväksyttiin kahdeksankohtainen julkkilausema hyvien suhteiden edistämiseksi.

1. Pohjoinen ja etelä toimeenpanevat kesäkuun 15. julkilauseman tavoitteet:

Edistetään riippumattomuutta ja kansakunnan jälleenyhdistämistä

"omista lähtökohdista käsin", siis ilman USA:n painostusta.

2. Pohjoinen ja etelä kehittävät suhteitaan saavuttaakseen molempipuolisen kunnioituksen ja luottamuksen huolimatta erilaisesta yhteiskuntajärjestelmästä ja ideologiasta.

Kumpikaan ei sekaannu toisen sisäpolitiikkaan ja pohjoisen ja etelän välisen ongelmat pyritään sopimaan yhteisymmärryksen, yhteistyön ja jälleenyhdistymisen hengessä. Parlamenttien tasolla lisätään keskustelua ja yhteistyötä.

3. Pohjoinen ja etelä työskentelevät läheisessä yhteistyössä lopettaakseen sotilaalliset vihemiesuhteet ja edistääkseen liennytysyhteistyötä ja rauhaa Korean niemimaalla.

Toisaan kohtaan osoitetut vihemiesuhteet lopetetaan. Kumminkin osapuolet vastustavat kaikkia sotia Korean niemimaalla. Korean kansanarmeijan ministerin (pohjoinen) sekä kansallisen puolustuksen ministerin

(etelä) väliset keskustelut aloitetaan jo marraskuussa tänä vuonna. Tarkoituksena on estää mm. länsimerellä sattuneet erimielisyydet kalastusalueista.

4. Pohjoinen ja etelä työskentelevät keskinäisen luottamuksen hengessä yhdessä muiden osapuolien kanssa sodan lopettamiseksi.

Korean sodastahan ei ole koskaan tehty rauhansopimusta, pelkästään aselepo.

5. Pohjoinen ja etelä työskentelevät aktiivisen taloudellisen yhteistyön lisäämiseksi

Rohkaistaan ja edistetään infrastruktuurin rakentamista ja muuta taloudellista yhteistyötä. Perustetaan länsimeren rauhan ja yhteistyön erityisalueet Haegun vesialueen ja sataman ympäristöön. Alue keskitetty kalastukseen. Kaesongin erityisalueen ensimmäinen vaihe saatetaan loppuun ja toinen vaihe aloitetaan.

Musanin ja Pongdongin välillä aloitetaan rautatiekuljetukset sopimalla kulkuyhteyksistä, tullimuo dollisuuksista jne. Kaesongin ja Suniujin välinen rautatieyhteys sekä Kaesongin ja Pjongjangin välinen moottoritieyhteys kunnostetaan ja ne otetaan aktiivisen käyttöön.

Rakennetaan laivanrakennuksen yhteistyöalue Anbyon ja Nampon alueelle sekä aloitetaan useita yhteistyöprojekteja maataloudessa, terveydenhuollossa sekä ympäristön suoje lussa.

Pohjois-Etelä komitea taloudellisen yhteistyön edistämiseksi muutetaan korkeammalle tasolle, jota vetävät varapääministerit.

6. Pohjoinen ja etelä kehittävät vaihtoa ja yhteistyötä sosiaali- ja kulttuurisektoreilla kuten historiassa, kielessä, koulutuksessa, tieteessä ja teknologiassa kulttuurissa, taiteessa ja urheilussa.

Suora lentoyhteys avataan Paekduvuoren ja Soulin välille. Lähetetään yhteinen kannattajaryhmä Pekingin olympialaisiin 2008, joka käyttää ensimmäistä kertaa länsirannikon junayhteyttä.

7. Pohjoinen ja etelä lisäävät humanitaarista yhteistyötä

Edistetään perheiden yhdistämistä ja humanitaarista yhteistyötä luonnonkatastrofien yhteydessä.

8. Pohjoinen ja etelä lisäävät yhteistyötä kansainvälisillä areenoilla suojellakseen korean kansan ja ulkokorealaisten etuja.

Pohjoisen ja etelän pääministerit tapaavat Soulessa tämän vuoden marraskuussa tämän julkilauseman toimeenpanemiseksi. Myös johtajien tapaamisia on tarkoitus järjestää useammin.

Juha Kieksi

Che Guevaran kuolemasta 40 vuotta

La Paziin – El Alton Vapauden aukiolle – pystytetään marraskuussa 2007 seitsemänmetrin, viisi tonnia painava Ernesto Che Guevaran muistomumentti. Massiivinen veistos symbolisoi Boliviassa CIA:n toimesta murhatun Che Guevaran taistelua yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden puolesta ja imperialismia vastaan. On hyvin vertauskuvallista, että hänen muistomerkkinsä pystytetään Boliviassa, jossa maata johtaa vuosisataisen sorron jälkeen ensimmäistä kertaa alkupe- räiskansan edustaja – sosialisti Evo Morales.

Bolivian retken aikana sissien emäsolussa opiskeltiin Chen johdolla marxismin klassikoita kaihtamatta kajoamista myös Trotskin teoksiin ja Maon sissitaisteluja käsitteleviin kirjoihin. Ernesto Che Guevara ei ollut kuitenkaan mieleltään moskvalainen, pekingiläinen eikä myöskään postmexicocitylainen, vaan hän oli itsenäinen marxilainen ajattelija ja vallankumouksellinen toimija.

Chen kuolema

”Lokakuun yhdeksäntenä päivänä 1967 klo 13.40 armeijan vääpeli Mario Terán astui luokahuoneeseen pienessä Higueraun kaupungissa Boliviassa. Huoneeseen pääsi valoa vain yhdestä puoliksi peitetyistä ikkunasta. Hän otti muutaman askeleen M-2 automaattikivääri kädessään. Haavoittunut Guevara tuijotti häntä hetken, Terán perääntyi pari askelta ja poistui. Sotilaita, jotka ulkopuolella odottivat kuulevansa laukaukset, vilkaisivat toisiinsa hämmästyneinä. Kuului viihaisia komentoja ja Terán palasi luokkaan. Äkkiä hän kohotti aseensa ja laukaisi sen. Luotiryöppy iski Guevaraan. Viimeisenä elonhetkenään Guevara kohotti kädet suulleen ja avuttomana puri sormiaan tukahduttaakseen tuskanhuutonsa: Sitten hänen elon ruumiinsa kaatui hitaasti sinotä vasten. Hänen silmänsä tuijottivat likaisissa, parrakkaista kasvoista seesteisinä ja täynnä toivoa. Ernesto ”Che” Guevaraa ei enää ollut. Legendasta oli tullut myytti.”

40 vuotta myöhemmin vääpeli Mario Teránille suoritettiin silmäleikkaus Santa Cruzissa sairaalassa, jonka Kuuban hallitus oli lahjoittanut Bolivialle. ”Nyt, vanhana miehenä, Terán voi taas nauttia taivaan ja metsän väreistä, lastenlastensa hymyistä ja katsella jalkapallopelejä.” Granma kirjoitti. ”Mutta todennäköisesti hän ei ole koskaan kykenevä näkemään eroa kahden ajatusmaailman välillä: sen, joka ajoi hänet teloittamaan erään miehen kylmäverisesti ja sen, jota tämä mies edusti.” Yksi Teránin pojista pyysi paikallista lehteä julkaisemaan kiitoksen kuubalaisille lääkäreille, jotka palauttivat hänen isänsä näkökyvyn.

Chen merkitys

Chestä kehkeytyi omalla vuosidallaan Kolmannen maailman vapautuksen symboli, joka elää edelleen ympäri maailmaa lauluissa, kuvissa ja kirjoituksissa – sekä myös kelloina ja kaljoina. Hänen merkityksensä esikuvana ja vallankumouksellisen ajattelijana on kuitenkin paljon enemmän kuin vain pelkkä kuva T-paidassa. Hänet koettiin ja koetaan yhä Latinalaisen Amerikan Punaiseksi Vapahtajaksi, joka lunasti pyhimyksen arvonsa sekä katolisten että marxilaisten silmissä kokiessaan

Vallankumoukselliset, Che ja Fidel yhteiskuvassa joskus 1960-luvun alkuvuosina. Kuuba oli ottanut suunnan sosialismiin ja irroitettun orjuuttavasta asemastaan USA:n siirtomaana. Toiminnallaan he ovat jättäneet pysyvän jäljen mantereensa ja koko maailman historiaan, joka nyt on alkanut tuottaa tulosta Venezuelassa, Boliviassa, Ecuadorissa, melkein koko Etelä-Amerikassa.

marttyrikuoleman vihollisen luodeista pienessä La Higueraun kaupungissa Boliviassa.

Kuuban vallankumouksen johtajat ottivat 1960-luvulla lähtökohdaksi ihmisen kehittämisen. Neuvostoliitossa päähuomio oli kiinnitetty sosialismin aineellisen perustan kehittämiseen, suunnitelmatalouteen ja tuotantoon Neuvostoliitto katosi maailmankartalta v. 1991, mutta omaehtoinen vallankumousprosessi Karibian sokerisaarella jatkuu edelleen.

Chen mukaan: ”Ihmisen tulee olla päähenkilö ja yhtä aikaa pääkohte kaikenlaisissa kehityspyrkimyksissä. Yhteiskunnan kehityksellä on merkitystä vain silloin, kun se palvelee ihmisen kehittämistä, vapauttaa heidän luovuutensa ja vierottaa heidät itsekeskeisyydestä. Me emme voi edetä kommunismiin, jos elämä sosialismissa on organisoitu kuin susien välinen kilpailu, kuten oli laita kapitalistisessa yhteiskunnassa.”

Solidaarisuus on väkevempi voima kuin väkivalta

Internationalismilla ja solidaarisuudella oli keskeinen sija Chen ajattelussa. Nämä periaatteet heijastuvat yhä vankasti Kuuban sisä- ja ulkopoliittisissa. Kuuba on edelleenkin sosialistista yhteiskuntaa kehittävä valtio. Socialismissa ei ole tärkeintä, kuinka monta miljoonaa tonnia terästä tuotetaan tai kuinka monta tonnia avaruusromua taivaalle rajataan, vaan se että ihmisten elämä olisi tasa-arvoista ja siedettävää, ei ympäristöstä tuhoavaa, ja se että

ihmiset olisivat rehellisesti solidaarisuudella olevan väkevempi voima kuin väkivalta Fidel Castro on lähettänyt v. 1960–2007 100 000 kuubalaisesta koostuvan lääkäriarmeijan palvellemaan maksutta kurjuudessa eläviä ihmisiä yhteensä 101 maahan. Kuuballa oli myös olennainen osuus eteläisen Afrikan vapautumisprosessissa.

Fidel Castro totesi v. 2003 Santiago de Cubassa pitämässään puheessa mm. seuraavaa: ”40 vuoden aikana yli 40 000 nuorta yli sadasta kolmannen maailman maasta on saanut maksutta Kuubassa yliopistotasoisien ja teknisen alan ammattiloukusten. Heistä 30 000 on ollut afrikkalaisia. Me emme ole yrittäneet napata ainoatakaan heistä, kuten EU-maat tekevät vallankumoukselle älypölyilleen. ...Tekemämme palvelut eivät perustu taloudellisiin voimavaroihin, vaan paremminkin vallankumouksen luomaan humaaniin pääomaan.”

Kuuban ja Venezuelan väliset suhteet ovat olennainen osa bolivaarista vallankumousta. Castron ja Hugo Chávezin läheinen ystävyys on ollut myös hyvin tärkeä tälle prosessille. Useita hallinnollisia ongelmia on ratkaistu korkeimmalla tasolla. Rakentaessaan sosialismin perusteita Venezuela tarvitsee muiden kokemusta. Maan lukutaito-, terveys-, asunto- yms. kampanjat syntyivät kuubalaisten aloitteesta, koska Venezuelan ammattilaiset eivät itse ymmärtäneet niiden tärkeyttä.

Kuuban ulkomaisten investointien ja taloudellisen yhteistyön ministeri Marta Lomaksen mukaan yli 650 000 silmänsairauksia potevaa ja

30 kansaa edustavaa ihmistä Latinalaisessa Amerikassa ja Karibian alueella ovat hyötynet tähän mennessä ALBAn (Bolivaarinen vaihtoehto Amerikoille) puitteissa toteutetusta Operaatio Miraclestä. Boliviassa, Nicaraguassa ja Venezuelassa on suoritettu saman sopimuksen puitteissa myös mittavia lukutaito- ja terveydenhuoltokampanjoita.

Luokaa yksi, kaksi, kolme ja useita Vietnameja”

Chen kuuluisa 60-luvun tunnus: ”Luokaa yksi, kaksi, kolme ja useita Vietnameja” on osoittanut enemmänsä kuin pelkkä sikulauseeksi. Chen taistelutoverin prikaatinkenraali Harry Villegasin, mukaan Chen perimmäisenä ideana oli ”luoda laajalle leviävä vallankumouksellinen liike, jota kuka tahansa kunniallinen henkilö, joka olisi valmis taistelemaan yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden ihanteen puolesta, voisi ravita – ei ainoastaan Boliviassa vaan myös koko mantereen tasolla.”

Fidel Castron mukaan ”Che ajatteli, että eri Latinalaisten Amerikan valtioiden taistelijat osallistuivat sissijoukko-osastoina Bolivian sotaan ja että Bolivian sissarmeija olisi koulu vallankumouksellisille, jotka palvelisivat harjaantumisjaksonsa Boliviassa taistellen.”

Venezuelan kommunistinen puolue (PCV) kansainvälisten suhteiden sihteeri Carolus Wimmer totesi 22.2.2006: ”Meidän on ymmärrettävä, mitä Che Guevara tarkoitti sanoessaan: ”Meidän on luotava kaksi, kolme, monta Vietnamia.” USA:n mahdin ja massiivisen tuhoiman puristuksessa on mahdotonta

rakentaa sosialismia vain yhdessä valtiossa.”

Vallankumousliike Latinalaisessa Amerikassa

Che Guevaran käsityksen mukaan Kuuban vallankumous teki kolme perustavanlaatuisia lisäystä käsityksiin vallankumouksellisen liikkeen johtamisesta Latinalaisessa Amerikassa. Ne ovat:

1. Kansanliikkeen voimat voivat voittaa sodan armeijaa vastaan.
2. Aina ei ole välttämätöntä odottaa, kunnes olosuhteet vallankumoukselle ovat olemassa, kapinalliset voivat luoda tällaiset olosuhteet.
3. Kehityksissä kuten Latinalaisessa Amerikassa sotilaallisten taistelujen painopiste on maaseudulla.

Kahta ensimmäistä oivallusta on toteutettu konkreettisesti 2000-luvulla Boliviassa, Ecuadorissa ja Venezuelassa. Sen sijaan kolmannen teesin kohdalla Latinalaisessa Amerikassa on käynyt toisin, koska yhteiskunnallisen rakennemuutoksen ja tehoaalalouteen siirtymisen myötä talonpoikaiston osuus väestöstä on pienentynyt olennaisesti. Valtaosa työssäkäyvistä väestöstä saa alueella elantonsa teollisuus- ja palveluammateista. Venezuelassa kansasta jopa 85 % asuu kaupungeissa.

Chen perintö elää

Yhteiskunnallinen kehitys Latinalaisessa Amerikassa on mullistunut 40 vuodessa valtavasti. Kansanrintamat ovat korvanneet useassa maassa jenkki-imperialismin tukemat sotilasdiktatuurit ja marionettihallitukset. Chen esittämät ajatuksia on sovellettu käytäntöön 2000-luvulla ahkerasti Bolivian Ecuadorin ja Venezuelan kansanrintamissa sekä koko maanosan johtavassa imperialismin vastaisessa kansojen rintamassa – ALBA:ssa. Useissa maissa toimii presidenttinä vasemmistolainen ja jopa vallankumouksellinen valtiojohtaja. Kolme etulinjan valtiota – Bolivia, Ecuador ja Venezuela – ovat julistaneet ottavansa yhteiskunnalliseksi kehitysuunnakseen sosialismin. Osallistuvan demokratian instrumentit kyseenalaistavat kapitalismissa vallitsevan porvarillisen demokratian, joka ei ulotu päättösvaltaan vaan talouselämässä.

Matti Laitinen

Lähdeteokset: Che Guevara ja Bolivian sissit, Luis J. Gonzáles, Gustavo A. Sánchez Salazar, WSOY 1970, MLS - Granma, Bolivia Rising, GLW ja Cuba Si.

Muista Uuden vuoden tervehdys Kansanääneen

Afganistan: USA:n Waterloo

Rauhan puolesta marssitaan jatkuvasti ympäri maailmaa - ja siihen on aihetta! Tässä kuva jostain niistä lukuisista marseista mitä Helsingissä on järjestetty.

Uhrien joukossa oli kaksi vuotta vanha vauva. Viime viikonloppuna (19. ja 20.10.) taisteissa Helmandin provinssissa kuoli yli 50 ihmistä yhteensä. Lapsi sai osuman päähän kotinsa ovensuussa. Amerikkalainen sotilas selitti, että hän yritti pysäyttää ohi ajavaa autoa. Natovetoiset ISAF-joukot pahoittelivat "vahinkoa" ja lupasivat tekemänsä vielä kerran vielä yhden tutkimuksen tapauksesta.

Tällaisista tapauksista saa nykyään kuulla miltei päivittäin. Helmandissa tuotetaan suurin osa Afganistanin oopiumista, ja koko maasta tuottaa 93 prosenttia koko maailman oopiumtuotannosta.

Siviilien ampumisen yhä kiihtyvämpi tahti johtuu poliittisista syistä. Jo vuodesta 2001 lähtien, muutaman kuukauden sisällä sodan alusta amerikkalaiset tiesivät, että sotaa eivät voi voittaa. Siksi he tyytyivät pääkaupunki Kabulin hallintaan, ja siirsivät vastuun operaatiosta Nato -joukkoihin, joiden osana Suomenkin joukot miehittävät

maan pohjoista osaa. Bushin klinikin toivo oli silloin se, että käyttämällä pikaisesti sotavoimaansa Irakin sodan kasteessa, USA ehkä saisi siitä takaisin puuttuvia henkisiä, mutta myös aineellisia resursseja jatkaakseen uuden järjestyksensä etsimistä Lähi-idässä ja Keski-Aasiassa. Imperialismin kokemat tappiot Irakissa, sekä sionismin perääntyminen Libanonista viime vuonna ovat saattaneet terrorismin vastaisen sodan umpikujaan.

Tilanne on voimistanut kaikkia imperialismin vastustajia ympäri maailmaa talebanin mukaan lukien. Nyt porvarillinen media leikkii puolivakavissa ajatuksilla, että esim. Irakissa tarvittaisiin Saddamin tapaista diktaattoria, ja nukkehallitus Kabulissa on valmis jopa ottamaan talebanin hallitukseensa mukaan. Miksi sitten näitä sotia piti käydä? Siksi että USA:n imperialismi arvioi silloin voittavansa ne. Perustelut olivat keinotekoisia ja tämä näkyy parhaiten nyt. Terrorismin vastaisen sodan ideologiset perustelut ovat kärsineet vararikon. Suhteellisen pieni, vuoristoinen ja rutiköyhä maa

piti pommittaa kivikauteen, miehittää ja jakaa sen jälkeen sektoreihin. Viisi sektoria, joiden komennosta vastaavat Yhdysvallat, Britannia, Saksa, Italia ja Ranska. Niiden lisäksi on pitkä luettelo muita isompia ja pienempiä maita, kuten Turkki, Hollanti, Kanada, Tanska, Suomi, jne.

Imperialismin rivit hajalla

Afganistanissa ei ole vielä alkanut tapahtua liittolaisten rivien harvennusta niin kuin Irakissa. Silti operaation poliittinen umpikuja, mahdollisuus voittaa ja kasvava kuolinuhrien määrä on saanut amerikkalaiset vaatimaan vahvistusta maan eteläiseen osaan. Etenkin Hollannin ja Kanadan on mahdollonta jatkaa ilman mittavia tappioita. Sisäiset erimielisyydet vaarantavat koko operaation, ja vaara siitä, että rivit alkaisivat pian rakoilla on todellinen. Sitä yritettiin pohtia viime keski- viikkona (23.10.) Hollannissa, kokouksessa, johon Naton 26 jäsenmaiden lisäksi osallistui vielä 11 muuta Afganistanin miehittämisessä mukana olevaa maata. Suomea edusti Kari Rimpä Hakaniemen minis-

teriöstä. Hänen mukaansa, Suomalainen on tullut selkeitä kyselyjä mahdollisuudesta toimia Etelä - Afganistanissa.

Talebanit hallitsevat täysin Afganistanin eteläistä osaa. Imperialismi tietää hyvin, että ilman vahvistuksia, sieltä pian tulee häpeällinen poistuminen. Harva maa uskaltaa kuitenkin luvata lisää joukkoja alueelle, jossa on käynnissä ankara avoin sota. Tilanne on kaukana siitä, että kyse olisi rauhanturvaamisesta. Sanakin rauhanturvaaminen kuulosta farssilta. Erityisesti pienemmät maat ovat väsyneitä ja turhautuneita operaatiosta, jossa ei ole mitään järkeä. Vaikka Hollannilla ja Kanadalla on painetta joukkojen vähentämiseksi, Prodin Italiassa on koko hallituksen vakaus vaakalaudalla. Jos muut maat ovat nihkeitä avun suhteen, niin yksi maa on kunnolla USA:n takana, se on Bushin uuden ystävä, Sarkozyn maa. Ranska lupasi lähettää kymmeniä kouluttajia Hollannin tueksi. Tuskin talebanit sen jälkeen vapisevat. "Älkää kiduttako minua, minä tunnustan! Olen amerikkalaisten ystävä" sanoi Marokon vierailullaan Ranskan uusi presidentti, joka uudella linjallaan haaveilee herruudesta Euroopassa.

Vaarassa on muutakin kuin sotilasoperaatio

Talous on seikka, jonka tasapaino on täysin veitsenterällä. Se on nähtävissä kahdella osa-alueella. Ensinnäkin USA:n sotabudjetin ja sitten maailmanlaajuisen kapitalismin suhteen. Sotabudjetit ovat nostaneet Yhdysvaltain vajeet tähtitieteellisiin sfääreihin. Menot sotimiseen nousevat vuodesta toiseen ja luonnollisesti kansantalouden vaje seuraa samaa trendiä. Kongressin mukaan, jos sodat rajoittuisivat vain Afganistaniin ja Irakiin ja sama trendi jatkunut, vuoteen 2017 mennessä sotamotot saattavat maksaa 2400 miljardia dollaria. Summa on 40 kertaa Suomen valtion vuosibudjetti jopa näinkin vahvan euron aikana.

Toinen kansantalouden aspekteista kertoo siitä, millä USA:n vajeet on tähän asti täytetty. Vastaus edelliseen on velalla. Yhdysvallat on maailman

velkaantunein maa, ja tämä tendenssi ei voi enää venyä. Varsinkin jos Kiina lakkaa sijoittamasta jättäisvoittoonsa USA:n valtion velkakirjoihin, silloin totaalin romahdus on ovelta. Riittäisi sekin jos Kiina alkaisi myydä pois amerikkalaiset obligaatonsa tai yksinkertaisesti pitää valuuttansa edelleen halpana, ja jyrätä markkinoilla kilpailukyvyllään. Ylämainitut synkät näköalat ovat kaikki orastamassa, eivätkä ole mielikuvituksen tuotteita.

Myös politiikka on seikka, joka uhkaa jo järkyttäneitä tasapainoja ja se koskee Afganistanin geopoliittista ympäristöä kokonaisuudessaan. Amerikkalaisten pyrkimys luoda uutta järjestystä on luonut vain epävakautta laajalle alueelle. Pakistanissa Bushin liittolainen Musharraf oli tarkoitettu apujoukoksi talebaneja vastaan. Nyt viimeksi mainitut ovat liittoutuneet heimoveljensä kanssa Baluhistanissa ja käytännössä julistaneet sitä itsenäiseksi Pakistanin keskushallinnosta. Musharrafin hyökkäykset moskeijoita vastaan ovat heikentäneet diktaattorin asemaa niin presidentinä kuin armeijan päällikkönäkin. Sen lisäksi hän alkaa olla amerikkalaisten mustalla listalakin.

Joskin Irakissa rauhalliset kolkat ovat vähissä, yksi alue on ollut muita suhteellisen vakaampi. Se oli Pohjois-Irak, kurdien alue, jota ilman amerikkalaisten operaatiot Irakissa olisivat vielä hankalampia. Turkin Pohjois-Irakin pommitukset ovat erittäin kiusallisen asia niin USA:lle kuin Natollekin. Paitsi Naton jäsen, Turkki on perinteisesti ollut Yhdysvaltojen uskollisimpia liittolaisia. Heillä meni suket ristiin Irakin sodan alusta asti juuri kurdi-kysymyksen osalta. Tiedämme, että Bushin jengi on antanut turkkilaisille luvan pommittaa itse kurdeja, jos Erdoganin porukka pysyisi lestissänsä. Turkkilaiset ei näytä luottavan amerikkalaisten lupauksiin, mikä myös kieli imperialismin kriisistä.

Dimitris Mizaras

...Jatkoa sivulta 7

Petosta, huijausta, valetta, bluffia...

Federalistit tietävät, että missään ei ole koskaan rakennettu liittovaltiota ilman sotaa ja väkivaltaa: demokraattinen tie imperialistisen valtion aikaansaamiseksi on mahdoton. Kulissidemokratian aika EU:ssa on ohi.

Useimmissa EU:n jäsenmaissa ei ole koskaan järjestetty minkäänlaisia kansanäänestyksiä aina edes EU-jäsenyydestä tai EU:n tiestä kohti liittovaltiota. Tällainen kehitys ei tietenkään ollut myöskään suomalaisten mielessä kun he äänestivät EU-jäsenyydestä 1994.

Demokratian murskaamisen 2. vaihe

Iveltyi sai uudet ihmeelliset muodot. Useat maat ratifioivat hylätyn sopimuksen, mikä pelleily herätti ihmetystä täysjäärkissä kansalaisissa; tiedettiin, että se kuollut hevonen ei värähdäkään ruokkiessa. Perustettiin "Viisaisten miesten ryhmä", jonka vetäjäksi nimettiin Italian moninkertainen ministeri, entinen presidentti ja perustuslakia valmistelleen Eurooppa- valmistelukunnan jäsen **Giuliano Amato** ja sinä oli jäsenenä mm. Paavo Lipponen. Työryhmän jäsenten ei tarvinnut olla viisaita miehiä.

Amato kommentoi työtään seuraavasti: "He päättivät, että dokumentin tulisi olla lukukelvoton. Jos se olisi lukukelvoton, se ei olisi perustuslaillinen. Tämän jälkeen Amato kuvailee sitä, kuinka dokumentissa modifioidaan erilaisilla mutkikkaila ristiinviittausta aiemman sopimuksen eri kohtia, niin että sen luettavuus katoaa täysin.

The Economist -lehti kysyykin: "Miksi niin monet eurooppalaiset johtajat suosivat lukukelvottomuutta?" ja vastaa itse: "EU:n uusi suuri idea on äänestäjien huiputtaminen perustuslakiasiaissa".

Alkuperäisen perustuslakiehdotuksen isä, Valéry Giscard d'Estaing totei, että uutena suunnitelmalla on "naamioita" suuret muutokset, joista aiemmassa perustuslakiehdotuksessa puhuttiin avoimesti. "Julkinen mielipide johdatetaan hyväksymään asiat, joita kukaan ei uskalla esittää suoraan, ilman että se edes tajuaa hyväksyneensä ne".

Vahvistusta uudelle strategialle saatiin myös Luxemburgin pääministeri **Jean-Claude Junckerilta**, joka totei, että uusiin EU-sopimukseen sisältyy aina tuntevia itsensä räämiäisökeuden luovutuksia, ja siksi onkin syytä kysyä, onko "älykästä"

kiinnittää huomiota tällaisiin asioihin esimerkiksi Britannian kaltaisissa maissa. Sama Juncker sanoi viisi vuotta sitten: "Suuresti mainostettu "demokratia-jippo" (konventti) muuttui pimeimmäksi salahuoneeksi... Perustuslakiluonnoksen teksti on täysin mahdotonta luettavaa. Euroopan kansalaisilla on oikeus saada tietää kuka, missä muodossa ja mistä lähtien, on vastuussa asioista EU:ssa." Ääni on kellossa hieman muuttunut.

The Economist varoittaa: "Suojaverhon takana toimiminen on huono tapa niille, jotka uskovat hyvään hallintotapaan. On epäkuonoituttavaa kertoa äänestäjille, että salaillet asioita voidakseen välttää kysymästä heidän mielipidettään. Se on myös ylimielistä."

Osallistuin kansalaisjärjestöjen kuulemistilaisuuteen syyskuussa ja käytin puheenvuoron em. valehtelusta ja huijauksesta. Pääministeri Vanhanen ilmaisikin olevansa kansani samaa mieltä asioiden peittelystä ja sumutuksesta, mutta hänen johtopäätöksensä oli: ei kansanäänestystä.

Lissabonin huippukokouksessa 18.-19.10.-07 EU:n uudistusopimuksesta päästiin monenlaisen iltatylsyn jälkeen sopuun. Ranskan, Hollannin ja Iso-Britannian päämiehet esittivät, että kansalaiset ole eivätkä suopeita perustuslakiin viittaavaan

sopimukseen. Perustuslakia nimitettiin Lissabonin sopimukseksi – edes nimitys ei saa kertoa, mistä on kyse. Tosiasiassa esitetty "EU:n perustuslaki" / "Uudistusopimus" ei edes ole tyyppiltään liittovaltion perustuslaki, vaan sekava ja väärinperusteltu yhtenäisvaltion tavallinen laki. Entinen europarlamentaarikko, Ruotsin Keskustapuolueen EU-kriittisen verkoston puheenjohtaja Hans Lindqvist totei jo viisi vuotta sitten: "Tästä touhusta uhkaa tulla federalistien ja fasistien suuri farssi". Enpä osaa väittää vastaan.

Lissabonin kokouksen aikana Portugalin ammattiliitto järjesti 200.000 hengen mielenosoituksen "Sosiaalisen Euroopan puolesta" uusliberalistista "Uudistusopimusta" vastaan. Liittovaltion rakentamisen vastustuksen kasvua ilmentää se, että nyt joukkokokoukseen kerääntyi 2,5 kertaa niin paljon väkeä kuin kuusi vuotta aiemmin Laekenin. Tätä tapahtumaa media ei juurikaan noteerannut; Pariisissa pidetty 2-300 hengen oikeistoporukan kokous uutisoitiin näkyvämmiin.

Vaadimme kansanäänestystä!

Suomi esiintyy maailmalla demokration puolustajana muiden pohjoismaiden rinnalla. On omituisia, jos se ei anna meille mahdollisuutta äanes-

tää perustuslaista. Omituisuudesta puheen ollen vihreiden linja on sellainen. Vuosia vihreät ansiokkaasti vaativat kansanäänestystä perustuslaista. Silti he olivat viime vuonna innokkaasti kannattamassa hylättyä sopimusta eduskunnan suuressa valiokunnassa. Samalla he esittivät, että aikanaan voimaan astuvasta sopimuksesta olisi varauduttava järjestämään kansanäänestys kaikissa EU-maissa samanaikaisesti esimerkiksi EU-vaalien 2009 yhteydessä. Täysistunnossa 5.12. he olivat mukana ratifioimassa hylättyä sopimusta. Vielä senkin tempun jälkeen he antoivat ymmärtää kannattavansa kansalta kaikkivaltiaalta kysymistä. Nyt syksyllä he taas uudelleen pohtivat asioita ja asettuivat vastustamaan kansanäänestystä, koska sopimus oli jo joulukuussa hyväksytty (!). Mutta jotta soppa olisi täydellinen, vihreiden puheenjohtaja, työministeri Tarja Cronberg valehteli työttömien ihmisoikeuspiivillä Järvenpäässä 24.10. että vihreät kannattavat äänestystä. Vihreät ovat omaksuneet kokouksen puisto-osaston roolin erinomaisesti.

Juhani Tanski

Kontraamalla ja "konkkaamalla" hoitajien puolesta

"Tulevaisuuden tutkimuskeskus" - teatteriryhmä. Toisena vasemmalta tempauksen mukaan kutsuttu kättilö Pauliina Pajunen. Kuva Rosa-Maria Keskivaara.

Sairaanhoidtajien ja hoitoalan työntekijöiden puolesta todellakin kontaktiin, kun "Tulevaisuuden tutkimuskeskus" - niminen teatteriryhmä järjesti 20.10. Tehyn vaatimusten tueksi tempauksen kontraamalla Helsingissä Kolmen sepän patsaalta jonomuodostelmassa Eduskuntatalon rappusten ylätasanteelle. Allekirjoittanut konkasi kainalosauvojen kanssa perässä ja muut seuraavien kävelen tätä erikoista tapahtumaa.

Ns. "soraääniä" kontraajat eivät kohdanneet, päinvastoin, tuli kiitosta ja arvostusta. Teatteriryhmään oli saatu mukaan naistenklinikalla kättilönä toimiva **Pauliina Pajunen** ja matkan varrella mukaan tuli tehyläisiä enemmänkin, helsinkiläisiä lisäksi ainakin Vantaalta Tehyn nappi rinnassaan. Eduskuntatalolla päättäjiä ei ollut heitä vastaanottamassa. Tosin mielenosoitus tapahtui lauantai-päivänä, mutta ehkä heitä rauhoittaa, että seuraavat eduskuntavaalit tulevat

vasta reilun kolmen vuoden perästä. Onneksi kansalaiset ovat kuitenkin alkaneet vakavissaan perätä annettuja vaalilupauksia. Tällä tavalla voidaan saada tulevaisuudessa konkreettisia korjauksia aikaan myös muissa rempallaan olevissa asioissa. Eli syrjäytymässä olevien ihmisten: vanhusten, työttömien, vammaisten ym. yhtenäinen konkreettinen vaatimus etujensa parantamisesta on vastaisuudessakin tärkeää. Pidetään se mielessämme. Ollaan kuin "kivi kengässä" niin kauan kunnes viestimme menee perille!

Palatakseen vielä hoitajien vaatimaan työhön nykyään. Itselläni on tästä tuoreita kokemuksia, kun lähiomaiseni on ollut yli puoli vuotta sairaalassa vakavasti sairaana.

Siellä esim. intensiivisen hoidon osastolla - kun potilas on kytketty tietokoneen tekniseen valvontaan kaikkien elintoimintojensa tarkkai-

luun sekä myös lääkityksen ja nesteytyksen osalta 24 tunniksi vuorokaudessa - hoitaja totesi, että he reagoivat pienimpiinkin muutoksiin eivätkä "ammu hyttysiä tykillä". Hoitajien pitää tietää ja osata lukea ja ohjailta näitä teknisiä kojeita ja samalla he ovat kaikin tavoin läsnä potilaille sekä hoitajina että ihmisinä. Tämän lisäksi he vielä vastaavat omaisten kysymyksiin puhelimessa vaikka keskellä yövuoroa. Se, että yölläkin sai tiedustella omaisen vointia, oli hienosti järjestetty ja näin otettiin potilas erittäin kokonaisvaltaisesti perhettä myöten huomioon, jota kiittäen arvostan.

Rosa-Maria Keskivaara
Luovan toiminnan ohjaaja,
Helsinki

PS. Vaikutetaan yhdessä tärkeisiin asioihin konkreettisesti vaikka seuraavissa kunnallisvaaleissa.

Parhaat työsisaret ja -veljet!

Työtaistelu on usein ainoa valta- eliittin ja kapitalisteihin pureva keino, joka työläisillä on! Näin kaukana on minun helppoa sanoa; pistäkää toimeksi älkääkää vain puhuko. Yksi kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa, ja kuva mikä tiedotusvälineissä on annettu, on paljon karsempi kuin mitään sanat, jotka voitte lausua herra päättäjille. Joten tuumasta toimeen.

Työväenluokkaan kuuluvat sairaanhoitajat raataavat kuin kaivokissa, koulutusta ei ehditä antaa ja turvatimetkin ovat sattumanvaraisia. Potilaina on samaan luokkaan kuuluvia yhä sairaampia potilaita, heidän raadettuaan omalla alallaan kutakuinkin samanlaisesti. Nämä kaksi yksilöä ovat ristiriitaisessa tilanteessa, ja helpostikin yläluokkaisen iloksi nämä kaksi päätyvät vihamiehiksi ja luokkatietoisuus sekä ryhmän yhtenäisyys heikkenee heikkenemistään.

Nyt on tehtävä jotain! Ei ainoastaan meidän sairaanhoitajien vuoksi, mutta potilaiden parhaaksi, meidän oman luokan ansaitseman kunnioituksen ja kohtelun tavoittamiseksi. Tämä ei ole ainoastaan sairaanhoitajien taisto, vaan kyseessä kaikkien työväenluokkaan kuuluvien yhteinen hyvä, joten liittäkäämme voimavaramme rahvaan parhaaksi! Sairaanhoidtajien tulee heidän liittonsa

täydellä tuella ryhtyä hyvin organisoituun työtaisteluun. Periksi ei tule antaa. Muun kansan täytyy antaa tukensa eikä valittaa heikentyneestä hoidosta lakon aikana.

On parempi, että näin on hetkittäin eikä jatkuvasti kuten tulee käymään, jos sairaanhoitajien työolosuhteita ei paranneta. Pian ei hoitajia ole ollenkaan heidän paetessa Ruotsiin. Sairaanhoidtajia tulee myös etsitymään muihin toimiin. Nuoria on pian myös mahdoton saada koulututtamaan sairaanhoitajiksi. Pelkkä kutsutus ei riitä, täytyy myös saada palkka sekä jonkinlainen mieltymys työolosuhteisiin, jotta sitä raskasta työtä jaksaisi. Ei ole kumma, että psyykkisistä syistä sairaslomien määrä on jatkuvasti kasvussa. Stressi ja kiire, painavat Suomen sairaanhoitajia.

Kahdenlainen toiminta on tarpeen: sairaanhoitajien työtaistelu sekä suuren yleisön tuki! Tällä voidaan voittaa kamppailu paremman sairaanhoidon puolesta! Parempi sairaanhoito on tarpeellinen hoitohenkilökunnalle ja potilaille. Sairaanhoidajat ansaitsevat paremman palkan, joka tänään ei vastaa heidän työmääräänsä ja vastuutaan. He tarvitsevat myös viriketoimintaa, terveydenhuoltoa, esimerkiksi liikuntamahdollisuuksien muodossa. Arvostuksenosoitus on myöskin mitä-

töntä; lääkärinkunnan tulisi ottaa enemmän huomioon sairassariaan ja kohdella heitä kaltaisinaan. Omhan niin, etteivät nuo valtakokkiset ilman näitä raskaan työn tekijöitä pärjäisi! Työajat tulisi saada joustavammiksi ja mahdollisuus yksilöllisiin työvuorolistoihin pitää antaa kaikille, varsinkin lasten vanhemmille. Näillä ehdoilla täytyy lähteä sotiin, eikä ehdoista tule tinkiä. Mitäöntä palkankorotusta ei tule hyväksyä. Voittamaan yläluokka kuitenkin; sairaanhoito saadaan toimimaan, ja työläisten terveys on turvattu tulevaisuudessakin yksityistä sektoria halvemmalla. Kapitalistien maailma ei ole meille työläisille, kapitalistia ei kiinnosta hyvinvointimme. Heidän ensimmäinen huolenaihe on voitonteko. Rahanahneudella ei ole rajaa! Heidät on sokeuttanut syöpä nimeltä kapitalismi! Nyt ei auta muu kuin radikaali hoito!

Meidän, työväenluokan, on taisteltava, mitään emme tule saamaan ilmaiseksi! Ja muistakaamme; sairaanhoito ja lääketiede eivät ainoastaan ole parantamista, vaan myös ennaltaehkäisyä! Nyt on korkea aika tehdä jotain ennen kuin on liian myöhäistä!

Katja Daavitsainen,
sairaanhoitaja, Tukholma, Ruotsi

YK:ssa murskatuomio Kuuban kauppasaarrolle

Havanna, 30.10. (ACN) — Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksessa äänestettiin tiistaina kuudennentoista perättäisen kerran Kuuban Yhdysvaltain manipuloiman Kuuban kauppasaarron purkamisesta.

YK:n 192:sta jäsenmaasta 184 äänesti saarron purkamisen puolesta - yksi enemmän kuin vuonna 2006, neljä vastaan. Neljä valtiota oli pois äänestyksestä tai jätti äänestämättä. Micronesia ei äänestänyt. Irakin, El Salvadorin ja Albanian edustajat poistuivat kokouksalista ennen äänestystä.

Vastaan äänestivät tavan mukaan Yhdysvallat ja sen liittolainen Israel sekä pikkuruiset Tyyneen meren saarivaltiot Palau ja Marshallsaaret.

KOMINFORM

Stora Enso ym. aiemmat ja tulevat tragediat...

Miksi ei juuri kenenkään kuule sanovan selvällä suomenkielellä mistä tässä kaikessa järjettömyydessä on kysymys? Lienee varsin itsestään selvää, että siellä, missä globaali pörssi talous hallitsee yhteiskuntaa ja politiikkaa, tällainen absurdi sosiaaliseen katastrofiin johtava meno jatkuu. Kapitalismin sisäiset ristiriidat eivät ole pidemmän päälle lainkaan ratkaistavissa. Marxilainen taloustiede on asian kyllin selvästi oivaltanut jo puolitoista sataa vuotta sitten. Porvarilliset "taloustieteilijät" puolestaan eivät ole sanan varsinaisessa merkityksessä tiedemiehiä lainkaan. Eivät ongelmat ratkea pörssikurssianalyysillä eivätkä muutenkaan pelkällä matematiikalla ilman filosofiaa ja oikeaa tieteenfilosofia taustaa.

Kapitalististen valtioiden hallitusten ja suurpääoman asialla olevien ammattipoliitikoiden puheilla ja näpertelyillä ei ole kerrassaan mitään mitään tilannetta korjaavaa merkitystä. Teollisuusjohtajien kuorolaulu kilpailukyvyistä ja kannattavuudesta on lähinnä halveksittävää vastuunpakkoilua ja samalla tietoisita valehtelua. Heidän maailmansa on kuvitteellinen. Todellinen maailma on täynnä tekemättömiä töitä. Älyllisessä yhteiskunnassa ei kenenkään tarvitse olla vailla töitä.

Miksi emme nostaisi kissaa pöydälle? Oikeasti. Huolimatta itäisen Euroopan edesmenneiden sosialismin kohtalosta sosialismi ja suunnitelmatalous muodostavat ainoan todellisen vaihtoehdon nykyiseen järjettömään kuplatalouden kuvitteellisten arvojen kasvattamiseen ja ihmisten elämällä leikkimiseen. Välimuotoja ei ole näköpiirissä.

Lienee itsestään selvää, että suunniteltu reaaliarvoihin perustuva talous on järjellisempi vaihtoehto kuin suunnitteleman näennäiseen numerollisten arvojen kasattamiseen perustuva talous. Suunniteltu talous puolestaan on mahdollista vain siellä, missä politiikka hallitsee taloutta eikä talous politiikkaa. Suunniteltu talous taas edellyttää tieteilisperustaista politiikkaa ja hallintoa. Suunniteltu talous ei synny länsimaissa tyypillisellä median manipuloimalla "mielipidemokratialla". Se syntyy tiedeperustaisen sosialistisen puolueen teoreettisella johdolla toteutettavalla poliitikalla, täydennettynä käytettävissä olevalla menneisyyden ja nykypäivän kokemuksella. Ei se helppoa ole. Mutta ei ole periaatteellista vaihtoehtoaakaan.

Jokainen kansakunta voi toki laataa mieleisensä sosialismin mallin, jonka sisällä ihmisyyksilöille jää oikea vastuullinen ja ihmisarvoinen vapaus, todellinen vapaus.

KOMINFORM

Vanhasen hallituksen toimimattomuus juontuu Suomen EU-jäsenyydestä

Viime päivien suuret poliittiset kahinat: Tehyn työtaistelu, Suomen maatalouden 141-tuki, sokerintuotanto Suomessa, puutullit jne. ovat saaneet monet tahot yleisemminkin katsomaan hallituksen suuntaan ja kysymään, miksi hallitus ei tee mitään. Hesari mm. arvosteli hallitusta ja Vanhasta ankarasti pääkirjoituksessaan 31.10. Näin se latasi: "Vanhasen hallituksella ei ole EU-linjaa. Reagointi eteen tupsahtavien asioiden ei ole omaehtoisia ja tavoitteellista toimintaa." ...Kuka vastaisi, miten Suomi tällaiseen maailmaan menee, ja mitä se haluaa? Vanhasen hallituksella ei vastauksia ole ollut, mutta eipä niitä kuulu tämän maan niin sanotuilla think-tankeiltaakaan"... Pari vuotta sitten perustettiin vaalikampanjan alla Matti Vanhasen kertoi sentään yhden näkemyksensä EU:sta. Euroopan idea on kateissa. Taitaa Vanhasen Eurooppa-idea olla vielä enemmän hukassa."

Tämä Hesarin lainaus paljastaa jälleen kerran EU:n olemuksen ja Suomen ja EU:n suhteen. Suomen valtaeliitti vei tuolloin 1990-luvun puolivälissä Suomen EU:hun, koska se pelkäsi tehdä itse päätöksiä. Parempi oli mennä EU:n hameen alle piiloon ja odotella mitä EU:ssa päätetään myös Suomen osalta. Tässä on turha kehuskella Lipposen "saavutuksia", koska juuri Lipponen sinne hameen alle eniten halusi vieläpä kansalta mitään kysymättä.

Nyt meillä on hallitus, joka ei osaa päättää mistään. Se ei osaa ratkaista Tehyn lakkoa, vaikka istuu rahassakin päällä. Se ei osaa puolustaa Suomen etua 141-asiansa, eikä se osaa päättää paljon muutakaan paitsi puoluetukien ja omien palkkioiden korotuksista. Tällaiseen tilanteeseen EU-politiikka on meidät vienyt.